

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

all she has left in the world is him

princess

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Claire Kent

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PRENSES

CLAIRE KENT

İÇİNDEKİLER

Prenses

hakkında Bölü

m 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Sonsöz

Embers'ten Alıntı Claire

Kent Hakkında

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar kurgu ürünüdür. yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı© 2022 Claire Kent'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

PRENSES HAKKINDA

SANIRIM ŞANSLI OLANLARDAN BIRIYIM.

Asteroid çarptığında ve dünya parçalandığında, on yedi yaşımdayım ve babam bize bir yeraltı sığınağında yer satın alıyor. Orada güvende olacağımızı sanıyorduk ama değildik. Yavaş yavaş her şeyimi kaybediyorum, ta ki elimde kalan tek şey soğukkanlı, bilinmez bir adamla olan şaşırtıcı ilişkim olana kadar.

Sığınaktaki muhafızlardan biri olan Grant, yıllardır hayatımın arka planında gizleniyor, bana kendimi savunmayı öğretiyor, güvende olduğumdan emin oluyor ve bana bir kuledeki korunaklı bir prenses gibi davranarak beni çileden çıkarıyor. Birlikte yatağa girdikten sonra bile benden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum. Tek bildiğim, sığınanın kasvetli yarı ömrü ve nihayet tecritten çıktığımızda keşfettiğimiz düşmanca, ailevi olmayan dünya boyunca her zaman yanımda olduğu.

Belki bir gün açılır. Duvarlarını yıkar. Ve belki sonunda günlerimiz hayatta kalmaktan daha fazlası olabilir. Belki ben şanslı olanlardan biriyim, ama şu anda dünyada sahip olduğum tek şey o.

BEŞ YIL ÖNCE

ESKİ HAYATIMIN SON GÜNÜ BİR CUMA VE BEN O GÜNÜN ÇOĞUNU
Melanie Brubaker ile bir kavgada.

Melanie ve ben beşinci sınıftan beri Fairfield Academy'deyiz ve her zaman klasik düşmanlar olduk. Son sınıfımızın ilk yarısında, SAT sınavlarına hazırlanmasına yardım ettiğim ve babamdan Brown'a tavsiye mektubu yazmasını istediğim için dost kaldık. Ama şimdi, anaokulundan beri tanıdığım ve benim için romantizm malzemesinden çok bir kardeş gibi olan, bir dargın bir barışık erkek arkadaşı için bir oyun oynadığıma karar verdi. Bu yüzden günün büyük bir bölümünde birbirimize karşı sosyal saflarımızı sıklaştırdık ve taraflarımıza mümkün olduğunca çok destek topladık.

Bu yeni bir şey değil. Ülkenin en seçkin yatılı okullarından biri olan Fairfield'da bu bir yöntem. Bunu sadece hafif stresli buluyorum, ama bugün zamanımın çoğunu işgal ediyor.

Derslerden sonra yüzme antrenmanı için üstümü değiştirmek üzere odama döndüğümde dikkatim dağınıktı ama aslında kötü bir ruh halinde değildim.

Ekose etek ve beyaz üstümün üzerine giydiğim okul üniformamın yeşil ceketini henüz çıkarmıştım ki telefonum çaldı.

Ekranda *babam* görünüyor ve soğuk bir ürperti kaplıyor.

Babam bir teknoloji şirketinin milyarder kurucusu ve dünyası iş etrafında dönüyor. Günleri dakikası dakikasına planlanır ve yıllardır beni haftada üç kez aynı saatlerde arar.

Bu rutinden herhangi bir sapma kötü haber anlamına gelir. Bu en son dört yıl önce annem bir tekne kazasında öldüğünde olmuştu.

Telefonu iki elimle tutuyorum, masamdaki sandalyeye çöküyorum ve *baba* kelimesine bakıyorum.

Eğer cevap vermezsem, aramaya devam edecek. Sonra merkez ofisi arayacak ve birinin gelip beni bulmasını isteyecek. Bana söyleyeceği şeyden birkaç dakikadan fazla kaçamam.

Sonunda bağlandım. "Selam, baba. oluyor?"

"Selam, Pickle." Bana hep böyle seslenirdi. On üç yaşına geldiğimde, aylarca onu durdurmaya ve gerçek adım olan Olivia'yı kullanmaya ikna etmeye çalıştım. Denedi ama başaramadı ve başarısızlığından dolayı kendini kötü hissetmeye devam etti, ben de sonunda hayatım boyunca ona Pickle olarak hitap etmeyi kabul ettim. "Burada bir kriz var."

Babam beni seviyor. Bundan bir kez bile şüphe etmedim. Ama tavırları genellikle kaba ve iş adamı gibidir, bu yüzden havadan sudan konuşmaması alışılmadık bir durum değil.

"Anladım. oluyor?"

"Fairfield'ı terk etmeniz gerekiyor. Soru yok." "Ne? Okulu bırakmak mı? Gelecek hafta vizelerim var-"

"Biliyorum. Ama şu anda bunların hiçbir önemi yok. Buraya geldiğinizde her şeyi açıklayacağım."

İlk kez, sesinin gerçekçi tınısının ötesinde başka bir şey duyuyorum. Korkmuş.

Korkuyorum.

Beni tartışmaktan alıkoyan her şeyden çok bu farkındalık. Birden ben de korktum. "Tamam." Sesim hafifçe titriyor. "Neredesin? Beni alması için bir araba mı gönderiyorsun?"

"Orada size eşlik edecek biri var. Size talimatlar verecek. Sadece dediklerini yapın. Lütfen."

Cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kalıyorum. Elim hafifçe titriyor. "Pekâlâ. Geleceğim. Onunla nerede buluşacağım?"

"Şu anda kapınızda."

Nefes nefese ayağa kalktım ve odamın kapısını açtım. , duran bir adam var. İri yarı.

Siyah saçlı ve güler yüzlü değil. Tay rengi bir pantolon ve beyaz bir Oxford pantolon giymiş olmasına rağmen yine de biraz kaba görünüyor. Tehlikeli.

Omuz kılıfında bir silah taşıyor.

"da ne..." Adama bakakaldım. Benim için bir yabancı.

"Lütfen soru sorarak zaman kaybetmeyin. O sana ne yapacağını söyleyecek. Seni bana getirecek."

"Ama okula ne diyeceğim? Bana öylece izin vermeyecekler-"

"Bunu zaten hallettim. Kimseyle konuşma. Sadece

Olabildiğinçe çabuk Grant. Kimsenin sizi durdurmasına izin vermeyecektir."

Bu gerçeküstü. İnanılmaz derecede korkutucu olmasaydı her şey gülünç olurdu. Babamın bu hareketi görmesinin mümkün olmadığını fark etmeden önce başımı sallıyorum. "Tamam. Yapacağım."

"Seni seviyorum Olivia. Buraya geldiğinde her şeyi açıklayacağım."

Gerçek adımı kullandı. Bu bir ölüm çanı gibi geliyor. "Ben de seni seviyorum," diyebiliyorum aramayı sonlandırmadan önce. Sonra odamın kapısında bir heykel gibi durup telefonuma bakıyorum.

Adam alçak ve hırçın bir sesle, "gerek," diyor.

Bunun doğru olduğunu biliyorum ama söylemesi yapmaktan daha kolay. Burada neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve ayaklarımı hareket ettirmeye çalışsam bile işe yaramayacakmış gibi geliyor. "Tamam." Boğazımı temizliyorum. "Ben Olivia Vincent."

"Biliyorum." Bana doğru bir adım atıyor ve bir şekilde biliyorum ki eğer gitmezsem beni zorlayacak.

"Sen de Grant'sin sanırım. Bu senin adın mı soyadın mı?"

Çok mavi gözleri var. Bu detayı neden fark ettiğimden emin değilim. "Son. Şimdi kımılma kızım, yoksa seni buradan kendim çıkaracağım."

Beş on yaşındayım ve bir yüzücü gibi yapıyıyım, bu yüzden kendimi küçük hissetmeye alışık değilim. Ama bu adamın yanında öyle hissediyorum. Benden birkaç santim daha uzun, geniş omuzlu ve uzun kollu gömleğinden bile görebildiğim etkileyici kas gelişimine sahip. "Pekâlâ. Eşyalarımı alabilir miyim?"

Kanvas bir çanta açtı ve bana uzattı. "Bunun içine sığabilecek her şeyi getirebilirsin. Kıyafet ya da banyo malzemeleriyle uğraşma. Değiştirilemeyecek kişisel eşyalarını getir."

Çantaya bakıyorum. Sonra küçük özel odama bakıyorum. Çantaya ne koyacağıma dair hiçbir fikrim yok çünkü nereye gittiğimizi ve ne kadar süre kalacağımızı bile bilmiyorum.

"Yangın varmış gibi davran," diye mırıldandı Grant. "İlk önce neyi alırdın?"

Tavsiyeler yardımcı oluyor. Adrenalinin vücuduma pompalanması gibi. Annem öldükten sonra bir araya getirdiğim fotoğraf albümünü alıyorum. iPad'imi. Üç yaşımdan beri sahip olduğum doldurulmuş bir fili. Annemin fa- vorite kırmızı pashmina'sı. Büyükanнемin İncil'i ve *Küçük Kadınlar*'ın eski bir kopyası, ki bunlar onun en değerli eşyalarıydı. Her yere yanımda götürdüğüm kadife yumuşaklığında bir battaniye. Çantadaki boşluğu dolduruyor.

"Okul kitaplarım mı?" Tüm bunları toplamak için gereken birkaç dakika boyunca beni sessizce izleyen Grant'e dönüp bakarak soruyorum.

"Onlara ihtiyacın olmayacak." Çantayı elimden alıyor ve fermuarını kapatıyor. "Hadi gidelim."

Nefesim kesiliyor, her şeyin bu kadar hızlı olması beni şaşırtıyor. Diğer tüm eşyalarımı gerçekten bırakıyor muyum? Arkadaşlarımı? Masa sandalyesinin arkasından en sevdiğim deri ceketimi kapıyorum ve Grant beni dışarı sürüklemekten önce hızla üzerime geçiriyorum. Sonra çanta olarak kullandığım tığ işi çantayı kapıyorum çünkü kimliğime ve dudak parlatıcıma ihtiyacım olacağı kesin.

"Bu kadar," diye Grant. "Gitme zamanı."

Gerçekten de oldukça iğrenç bir patronluk taslıyor.

"Düşünmem için bana bir dakika ver-"

"Bir dakikanız bile yok. İhtiyacınız olan her şey sağlanacak ve zaten kişisel eşyalarınız da var."

Sevgili hazinelerimin *bok* olarak adlandırıldığını duyduğumda öfkeden nefesim kesiliyor. Her türlü tahmine göre şımartılmış ve korunmuşum. Bu kadar çok parası olan bir aileye sahip olmak doğal olarak bunu yapıyor. Ama ben lokma değilim. Kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım. Ve bu şekilde ezilmeye alışkın değilim. "Başka kişisel var," diye çıkıştım. "Bir şeyi unutmak istemiyorum."

"Eğer bunu henüz düşünmediysen, senin için o kadar da önemli değil demektir. O yüzden kışını kapıdan çıkar prenses, yoksa seni kendim çıkarırım."

Çoğu insan için bu boş bir tehdit olurdu ama bu adam için öyle değil. Bundan eminim. Ona kaşlarını çatıyorum ama oyalanmayı da bırakıyorum. Beni omzuna atıp bir tahıl çuvalıymışım gibi binanın dışına taşımasını gerçekten istemiyorum.

Beni kapıdan çıkarıp koridorda ilerletmek için elini koluma doluyor. Uzun, ince bacaklarım var, ama yine de neredeyse

ona yetişmek için koşmak.

Dışarı çıktığımızda, bir grup sınıf arkadaşım futbol antrenmanından önce takılıyorlar ve Grant beni okulun önündeki döngüde yasadışı olarak park edilmiş siyah bir cipe doğru çekerken bakıyorlar.

Sıradan bir Jeep değil. Askeri bir araca benziyor. Eğer Grant'in taşıdığı silah beni tehlikeye ikna etmediyse, bu ederdi.

Ben kemerimi bağlarken ve o direksiyona geçip okuldan uzaklaşırken beni konuşmaktan alıkoyan şey sağduyu değil. Daha çok donup kalmıştım. Korku ve şaşkınlık içinde kapana kısılmıştım. Bu bir film ya da gergin, kasvetli bir rüya gibi. Normal hayatım değil.

Bugünkü zihinsel enerjimin çoğunu Melanie'yle yaptığım o aptalca tartışmaya harcayacağımı sanıyordum.

Sonra bu oldu.

Yapabildiğim en fazla şey uzun, dalgalı, sarı saçlarımı at kuyruğu yapıp yüzümden uzaklaştırmak ve yolda olduğumu söylemek için babama mesaj atmak. "İyi" diye mesaj atana kadar sekiz dakika geçti.

"Nereye gidiyoruz?" Sonunda aracın sessizliğinde soruyorum.

"Havaalanına."

Bu yararsız yanıt karşısında gözlerimi deviriyorum ama daha fazlasını isteyecek kadar rahat değilim.

Bu adamın bana zarar vereceğini düşündüğümden değil. Babam kimseyi hayatının sonuna kadar incelemeden yörüngemize . Daha ziyade, Grant bana sorulara veya konuşmalara açık olduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

Utangaç bir insan değilim. İlk yıllarım çoğunlukla yetişkinlerle etkileşim içinde geçti ve her zaman doğal olarak dışa dönük oldum. Herhangi birinin yanına gidip sohbet edebilirim ve babamın zenginliği ve konumu nedeniyle aranılan biri olmaya alışkın olmam da buna yardımcı oluyor.

Konuştuğum çoğu insan benimle konuşmak istiyor, ama bu sert, sessiz adam belli ki istemiyor. Beni tanıyor gibi bile görünmüyor.

Onu gizlice incelemeyi başarıyorum. Yaşını tahmin etmek zor; yirmili ya da otuzlu yaşlarda. Muhtemelen bu sabah tıraş olmuş ama kare şeklindeki çenesinde şimdiden kirli sakal izleri var. Kalın, koyu renk kaşları var. Kalçaları kalın ve güçlü, pantolonunun kumaşı tarafından şekillendirilmiş. Gözleri hiç durmuyor, hem önümüzü hem de arkamızı ve yanlarımızı tarıyor, sanki takip edilmemizi bekliyormuş gibi.

Ya da saldırıya uğramak için.

Büyük, gergin vücudunun içinde bir tür cinsel güç var. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Farklı bir durumda bunu heyecan verici bulabilirdim ama şu anda bu tür bir tepki için yeterli duygusal bant genişliğine sahip değilim.

Fairfield Akademisi DC'nin dışında yer alıyor ve daha çok gemicilik için kullanılan, babamın özel jetinin beklediği küçük bir yerel havaalanına ulaşmak yaklaşık yirmi dakika sürüyor. Uçağa binip havalandığımızda Grant artık konuşkan değil. Havalandıktan sonra kokpite doğru ilerliyorum ama kumandada babamın her zamanki patronu Rick yok. Adam Grant'ten daha açık sözlü değil, bu yüzden pes edip koltuğuma çöküyorum ve Grant'e doğru bakıyorum.

Bundan habersiz görünüyor, bu yüzden ifade kısa sürede cazibesini yitiriyor. "Şimdi nereye gidiyoruz?" Bir süre sonra soruyorum.

Gözlerini telefonundan kaldırdı ve sadece bana baktı.

"Bana eyaleti bile söyleyemiyor musun? Bölgeyi? Ülkeyi?"

"Kentucky," dedi sonunda.

Göz kırpyorum.

Babamın dünyanın her yerinde mülkleri var ama Kentucky'de herhangi bir mülkünün olduğunu hiç bilmiyordum. "Orada ne var?"

"Hiçbir şey. Mesele de bu zaten."

Neredeyse bu kafa karıştırıcı bilmeceyi telaffuz edip ardından hiçbir açıklama veya takip sunmamaktansa hiçbir şey söylememeyi tercih ederdim.

Bu adamdan gerçekten hoşlanmıyorum. Umarım beni istediğim yere götürdükten sonra onu bir daha görmek zorunda kalmam.

Sinirimi anlamasına fırsat vermemeye karar vererek en sevdiğim battaniyemi çıkarıp etrafıma sarıyorum, bacaklarımı katlayıp koltuğuma yaslanıyorum.

Yorgun değilim ama yumuşak kumaşla çeneme kadar sarılmanın rahatlatıcı bir yanı var. Ve şu anda başka bir rahatlık yok.

Havada yaklaşık iki saat kaldık ve indiğimizde garip bir gerginlik içindeydim. Grant'i jetten inip bekleyen araca kadar takip ediyorum -o da askeri sınıf görünüyor- ve tek kelime etme zahmetine girmiyorum.

Yaklaşık bir saat araba sürdük. Buralarda hiçbir şey olmadığını söylerken şaka yapmıyordu. Açıkça kırsal bir bölge, sadece ara sıra otoyolun dışında küçük bir kasaba var. Bir sürü tarım arazisi ve otlak var, onun dışında sadece inişli çıkışlı, ağaçlık tepeler.

Araba yavaşladığında doğrulup etrafıma bakıyorum. Önümüzde mekanize bir kapı açılıyor ve yüksek, elektrikli bir çitle çevrili bir araziye giriyoruz. Yol çakıllı ve garip bir binaya ulaşana kadar birkaç dakika boyunca sık ağaçların arasından geçiyor.

Silindirik ve çok büyük, düz bir çatısı var ve penceresi yok. Garaj tarzı devasa bir kapısı var ve açılarak içeri girmemizi sağlıyor.

"Ne be?" Etrafa bakarak nefes alıyorum.

İçeride park edilmiş bir sürü araç var. Ayrıca birkaç pervaneli uçak ve askeri tanka benzeyen bir şey.

Hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışarak bakıyordum ki Grant kapımı açtı ve beni dışarı çekip ayağa kaldırdı. Bir elini sırtıma koydu ve beni garajın ortasındaki merkezi bir yapıya doğru yönlendirdi.

Rehberlik etmek çok nazik bir kelime. Beni her şeyden daha çok zorluyor.

Ayaklarım sıraya giriyor. Bizi sorgulamayan iki silahlı korumaya ulaşıyoruz. Belli ki Grant'i tanıyorlar ve beni büyük bir asansör olduğunu keşfettiğim yere itebilmesi için yoldan çekiliyorlar.

Nerede olduğumuzu anlamak için yeterince kitap okudum ve film izledim. "Burası bir çeşit yeraltı sığınağı mı? Serpinti sığınağı gibi bir şey mi?"

Bana anlam veremediğim bir bakış fırlattı. Onu ifadelerindeki incelikleri okuyacak kadar iyi tanımıyorum. "Eski füze silosu. Dönüştürüldü."

"Neler oluyor? Üçüncü Dünya Savaşı başlamak üzere mi?" Sesimi nasıl sakın çıkarmayı başardığım hakkında hiçbir fikrim yok. Kalbim boğazımda acıyla çarpıyor ve ellerimi zar zor hissediyorum.

"O değil. Ama aynı derecede kötü olabilir. Baban açıklayacaktır. Bana hiçbir şey söylemememi söyledi."

Bu onun sessizliğini biraz daha az rahatsız edici yapıyor. Eğer babamdan aldığı talimatlar varsa, bunları görmezden gelmeyecektir.

Dünyadaki herkes (bazen ben hariç) babamın onlara söylediklerini yapar.

Asansör *Star Trekten* fırlamış gibi görünüyor ve kapılar açılana kadar birkaç kat iniyoruz. Bir sığınağın gri, kasvetli ve steril olmasını beklerdim ama girdiğimiz oda hiç de öyle değil.

Lüks bir daireye benziyor. Cilalı zeminler. Duvarlarda sanat eserleri. Zarif, minimalist mobilyalar.

Babam deri bir koltukta bekliyordu. Ayağa kalktı ve beni kucaklamak için aceleyle yanıma geldi.

Ben de ona sarılıyorum. Tabii ki sarılıyorum. Tüm vücudum titremeye başladı. "Seni korkuttuğum için çok üzgünüm, Pickle. Biz sadece

çok zamanım yok ve kimseyle konuşmanı riske atamam." "Neler oluyor? Nükleer savaş değil mi?"

Grant asansör girişine yakın bir köşeye çekildi, ancak henüz kovulmadı, bu yüzden açıkça ayrılamıyor. Şu anda onun farkında bile değilim. Tüm dikkatim babamda ve kapımızın önündeki felakette.

Babam, sağ olsun, asla vakit kaybetmez ya da oyalanmaz. "Dünya'ya yaklaşan asteroidi duydun mu?" Göz kırpıyorum. Kaşlarımı çattım. Zihnimi yokladım. "Ben... Hatırlamıyorum. Belki." Haberlere ya da güncel olaylara nadiren dikkat ederim.

"Bize doğru gelen büyük bir asteroit var. Kıl payı kaçıracaklarını düşünüyorlardı ama . Şimdi bize çarpacağından oldukça eminler."

"Nerede? Burada mı?"

"Avrupa'da. O büyüklükte bir asteroidi durduracak teknolojiye sahip değiliz. Deneyecekler ama yapabilecekleri hiçbir şey yok. Avrupa'ya çarpacak. Kıtanın çoğunu yok edeceğini ve tüm dünya üzerinde, hatta burada ABD'de bile yıkıcı bir etkisi olacağını tahmin ediyorlar."

"Bir asteroid mi?"

"Evet. İnanılmaz miktarda zarar verecek, belki de yıllarca sürecektir. Bir ya da iki ay boyunca vurmayacak, ancak haberler bugün ilerleyen saatlerde kamuoyuna açıklanacak ve muhtemelen kitlesel panik yaşanacak. Sivil huzursuzluk. Her türlü şiddet. O yüzden şimdi için en iyi zaman. Burada, güvenli bir yerde."

Bu, hızlı ya da net bir şekilde işlenebilecek türden bir haber değil. Önce en önemsiz şeyleri sorduğum için zihnimde dokunulmadan öylece duruyor. "Daha önce geleceğini biliyor muydun? Bu yüzden mi bu sığınağı inşa ettiniz?"

Başını sallıyor. Ellili yaşlarında, zayıf, kel bir adam. Başkalarının onu çekici bulduğunu biliyorum ama o benim için hiçbir zaman babamdan başka bir şey olmadı. "Burayı ben inşa etmedim. Yaklaşık on beş yıl önce, böyle bir şey olması ihtimaline karşı düzinelerce başka aileyle birlikte satın aldım. Burada yaklaşık iki yüz kişiyiz. Yalnız olmayacağız, stoklarımız var ve hazırlıklıyız. Bu bir topluluk olacak. Birkaç kişinin daha gelmesini bekliyoruz ama sonra bizi içeri kilitleyecekler. Burada güvende olacağız. Söz veriyorum."

Yutkunuyorum. Ellerimi birbirine doladım. "Ve diğer herkes? Bütün arkadaşlarım?"

"Özür dilerim," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Gerçekten üzgünüm. Ama herkesi kurtaramayız."

Dudaklarım ayrılıyor. Gözlerimi dikiyorum. Her şeyi kabullenemiyorum. "Ne kadar... ne kadar süre?"

"Hiçbir fikrimiz yok. Asteroit çarptıktan sonra işler gerçekten kötüye giderse uzun sürebilir. En az beş yıl yetecek kadar erzığımız var."

"Beş..." Nedense, sanki bir tür cevap verebilirmiş gibi Grant'e dönüp bakıyorum. "Ama vizelerim var. Ve gelecek hafta sonu büyük buluşma var."

Belki durum göz önüne alındığında böyle şeylerden bahsetmek aptalca gelebilir ama hayatımın gelecek yılı çoktan planlandı. Birkaç ay içinde iyi notlarla ve mükemmel ders dışı etkinliklerle mezun olacağım. Sonra Temmuz'da 18 yaşıma gireceğim. Ve sonbaharda Yale'e gideceğim. Bu konuda hiç şüphem yok.

"Beş yıl sürmeyebilir. Yüzeydeki koşulları izleyebileceğiz, eğer güvenliyse ya da korktuğumuz kadar felaket değilse, o zaman açacağız ve geri çıkacağız ve siz de planladığınız gibi okulu bitirebileceksiniz. Ama bu gerçek. Bu sığınak tam da böyle bir felaket için inşa edildi ve şu anda gerçekleşiyor. Benim en önemli görevim sizi güvende tutmak, ben de bunu yapıyorum."

Gözlerim yanıyor ama ağlamıyorum. Titreyen ellerimle tığ işi çantamın askısını tutmaktan başka bir şey yapmıyorum.

"Bunun ne kadar üzücü olduğunu anlıyorum ve bu konu hakkında daha fazla konuşabiliriz. Söz veriyorum. Tüm bunları sindirmek için bolca vaktimiz olacak. Ama şu anda bazı şeylerle ilgilenmem gerekiyor ve bizi kilitlemelerine kadar fazla zamanımız yok. Grant size etrafi gösterecek ve odanıza yerleştiğinizden emin olacak."

"O da kim?" Arkasındaki metanetli adama bakarak soruyorum
Biz.

"Buradaki muhafızlardan biri. Bugün bize atandı. Bu yüzden
Lütfen size etrafı göstermesine izin verin. Daha sonra konuşuruz."

Dudaklarımı yalıyorum ve babama başımı sallıyorum, o da bu kısa hareketi onaylama olarak algılıyor. Yanağımı öpmek için yaklaşıyor ve sonra beni Grant ile yalnız bırakarak asansörde kayboluyor.

"Burası senin ve babanın dairesi," diyor. Sesi buraya gelmeden önceki halinden daha ılımlı geliyor, belki de her zaman bu kadar huysuz ve saldırgan değildir. "Bu katta üç daire daha var. Tesisteki en büyük daireler bunlar. Diğer katlarda altı ile on arasında daire var."

"Kaç seviye var?"

"On sekiz. Eski bir füze silosu olduğu için temelde bir yer altı silindiri. Yaşam alanlarının yanı sıra ortak kullanım alanları da var. Çocuklar için bir okul odası. Bir klinik. Bir kütüphane. Bir sinema salonu. Bir bowling salonu. Bir spor salonu. Bir yüzme havuzu."

"Havuz mu?"

Başını sallıyor. "Her şey tamamen kendi kendine yetecek şekilde inşa edildi ve ana güç sistemimize bir şey olması durumunda yedek güneş jeneratörleriyle şebekeden bağımsız. Kendi su ve hava filtreleme sistemlerimiz var. Hidroponik bir bahçemiz ve kültür tilapia tanklarımız var, böylece erzağımız bitse bile karnımızı doyurabileceğiz. Size her şeyi gösterebilirim ama önce odanızı görmek ister misiniz?"

Başımı sallıyorum. Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyor.

Odam beş yıldızlı bir otel gibi geniş ve ferah; kıyafetler ve kişisel eşyalarla dolu. Yansıtılan bir manzara görüntüsünü gösteren pencereler bile var, bu da yeraltında olduğunu daha az .

"Güzel," diyorum çünkü Grant'in bir şey söylememi beklediğini hissediyorum.

"Evet. Öyle."

"Dairen nerede?" Bunu bilmeme özellikle gerek yok ama yine de merak ediyorum.

"Personel yirminci katta yer alıyor. Benim düzgün bir odam var. Şikayetim de yok."

Babam ve diğer sakinler gibi bu sığınağa satın alma yoluyla . için çalışması gerekecek. Ama yine de... çok daha güvende olacak

Eğer işler babamın düşündüğü gibi kötüye giderse, dünyanın geri kalanından daha iyi durumda olacağız.

"Bu işi nasıl aldın?" diye sordum. "Bu sığınakta bir yer için çok fazla rekabet olacağını düşünürdüm."

"Eski komutanım tarafından tavsiye edildim. Buraya gelene kadar ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belli nedenlerden dolayı, bu konu oldukça gizli tutuldu."

"Oh." Çantamı küçük masanın üzerine bıraktım. Şimdi ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yok.

"Turu şimdi mi istiyorsun? Yoksa kendini toparlamak için bir iki dakika ister misin?"

Kendimi toparlayamadığım imasından hoşlanmadığım için kaşlarımı hafifçe çatıyorum. Eminim ki ben de herkesin yapacağı gibi bunun üstesinden geldim. "Ben iyiyim. Ve tüm bunları sindirmem bir iki dakikadan fazla sürecek."

"Eminim."

"Ne kadar zamandır ?"

"Bu işe başlayalı bir yıldan biraz fazla oldu ama bu daha çok eğitim ve gelecekte gerçekleşmeyecek bir olay için hazırlıktı. Bugün kilitleneceğimizi sabahtan beri biliyordum."

Alışmak için benden biraz daha fazla zamanı oldu. Ama fazla değil.

"Tamam." Çantamdan kaymış olan telefonuma bakıyorum.

Telefonum

bana tüm arkadaşlarımı hatırlatıyor. Hâlâ okuldalar. Neler olacağına dair hiçbir fikrim yok. Titrek bir nefesle, "Yani gerçekten herkesi orada ölüme mi terk edeceğiz?" diye fısıldıyorum.

Cevap vermeden önce birkaç saniye bana baktı. "Hepsi ölmeyecek. Asteroid dünyanın diğer tarafına çarptığı için buradaki insanların kurtulma şansı olacak ve tahminimce Eu- rope'taki herkes oradan hızla uzaklaşacak. Burada büyük bir avantajımız olacak ama bu avantaj sonsuza kadar sürmeyecek. Eğer işler düşündüğüm gibi giderse, eninde sonunda hayatta kalmak kimin daha fazla parası ilgili olmayacak. Kimin yeni dünyada hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğuyla ilgili olacak."

Bu konuşmayı yaptığıma gerçekten inanamıyorum. Bu sabah Melanie Brubaker'a bana erkek arkadaş çalan bir sürtük gibi davrandığı için çok kızgındım.

"Yeni dünya mı?" Tekrar ediyorum. "Yani eski dünyanın bunu başaramayacağını mı düşünüyorsun? Ya düşündükleri kadar kötü değilse?"

Bana söylediği zaman gözlerindeki bakışı ve sesindeki kalınlığı asla unutmayacağım. "Bence asteroit kesinlikle çarpacak ve bu gece gezegendeki herkes bunu öğrenecek. Bu da senin bildiğin dünyanın çoktan yok olduğu anlamına geliyor."

İKİ YIL ÖNCE

BAŞKA BİR CUMA GÜNÜ, SAAT BEŞ BUÇUKTA ALARMSIZ UYANDIM, Sığınakta yaşadığım üç yıl boyunca neredeyse her gün gibi.

Hayatımın büyük bölümünde sabah yüzme antrenmanları için erken kalktım ve havuzu kesintisiz ya da rahatsız edilmeden kullanmak için en iyi zaman bu. Bu sabah kendimi ağır hissediyorum, sanki vücudum hareket etmek istemiyor, bu yüzden yatağın kenarına oturup yüzümü ovuşturuyorum ve duvardaki resmi pencereye bakıyorum. Bu ayın başlarında projedeki sahneyi bir plaj olarak değiştirdim, böylece dalgaların kuma hafifçe vurduğu bir sabah gün doğumunu gösteriyor.

Sahte, bu yüzden sahne sadece küçük bir rahatlık sağlıyor. Otuz altı aydır gerçek güneşi ve gökyüzünü görmedim ama bu görüntü hiç yoktan iyidir. Boş bir duvardan daha iyi.

Kendime acımak için çok fazla zaman harcamamaya çalışıyorum. Ne de olsa bu sığınakta olmasaydım ya ölmüş olurum ya da korkunç bir yaşam sürmeye devam ederdim. Kilitlenmeden sonra birkaç ay boyunca burada iletişimimiz vardı, bu yüzden asteroid çarpmadan önce ve sonra dünyaya ne olduğunu biliyoruz.

Hayal edilemez ölüm ve yıkım. İlk etkiden. Avrupa'dan kitlesel göçün küresel politikayı

ve ekonomiyi kaosa sürükleyecek. İklim üzerindeki yıkıcı etkilerden. Gıda kıtlığından. Birbiri ardına gelen doğal felaketlerden.

Yukarıda hayatta kalan her kimse bizden çok daha kötü durumda, bu yüzden beni güneşin sıcaklığına hasret bıraksa bile buradaki göreceli güvenliğimi küçümsemeyeceğim. Tenimdeki rüzgarı. Sahil havasındaki tuz kokusu.

Sadece birkaç dakika kambur ve düşünceli bir şekilde oturmama izin verdim. Sonra kendimi ayağa kaldırıyorum, banyoya gidiyorum, saçlarımı sıkı bir örgü haline getiriyorum ve mayomu giyiyorum. Koridora çıkıp en yakın asansöre doğru ilerlemeden önce bir havlu, yüzme çantam ve buzdolabımdan bir şişe - dezenfekte edilmiş ve filtrelenmiş suyla doldurulmuş - alıyorum.

Artık babamın bizim için aldığı büyük dairede yaşamıyorum.

Sabahları bu saatlerde her zaman sessizdir. Çoğu vardiya yediye kadar başlamaz. Kimseyle karşılaşmadan havuz seviyesine iniyorum ve bugün ilk gördüğüm kişi, ben havlumu ve çantamı bırakıp gözlüklerimi çıkarmak için eğildiğimde sabah turlarını bitirmekte olan Grant. Tüm yüzücü şapkalarımı aylar önce eskitmişim ve yerlerine koyacak hiçbir şeyim yoktu.

Ben serin suya girerken Grant havuzun diğer tarafında duraklıyor ve bana kibarca başını sallayarak "Günaydın" diyor.

"Günaydın," diye cevap veriyorum.

Neredeyse her gün bu kadar konuşuyoruz. Buraya saat beş gibi geliyor olmalı çünkü ben beş yüz ısınma hareketimi tamamlamadan o işini bitiriyor. Daha sonra, ağırlık kaldırmak için yan taraftaki spor salonuna gidiyor, ama ben bunu yapmaya zahmet etmiyorum. Yüzmek benim için yeterli bir egzersiz.

Bazen Grant'e bir soru sormayı düşünüyorum. Dostça bir anekdot paylaşmayı. Serbest stili için ona iltifat etmeyi. Sohbet başlatacak herhangi bir şey. Sığınakta kimseyle yakınlaşmadım ama çoğu insan benden hoşlanıyor gibi görünüyor. En azından karşılaştığımda gülümseyip sohbet etmeye istekliler. Beni ürküten ve uzak durmaya çalıştığım insanlar bile bana Grant'ten daha çok şey söylüyor.

Beni burayla tanıştırdığı günden beri yaptığımız en uzun görüşme, babamın dairesinden taşınmak isteyip istemediğimi sorduğu zamandı.

Babam bir yıldan biraz fazla bir süre önce uykusunda öldü. Bir akşam ona iyi geceler diledim ve ertesi sabah ölmüştü. Doktor

ne olduğundan emin değildi. Muhtemelen kalp kriziydi. Ne kadar ani olursa olsun, sınırlı tıbbi kaynaklarını doğal bir ölümü araştırmak için kullanmak istemiyorlardı.

Nedeni o zaman da benim için önemli değildi, şimdi de değil. Önemli olan tek şey babamı kaybetmiş olmam.

Ölümünden birkaç hafta sonra Grant uğrayıp daha küçük bir eve taşınma fikri hakkında ne düşündüğümü sordu. Ne de olsa artık tüm kompleksteki en büyük birime sahip tek kişiydim. Grant sorarken şaşırtıcı derecede nazikti. Her zaman hoşnutsuzluk seslerinin yükseldiğini ve taşınmanın daha az şeye sahip olan insanların bana karşı kızgınlıklarını önleyecek cömert bir jest olacağını söyledi. Babamın apartmanından ayrılmak istemezsem, benim için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını, ancak küçük bir birime sıkışmış büyük bir aileyle değiş tokuş yapmanın akıllıca olacağını düşündüğünü açıkladı.

Elbette değiştirdim. Böylesine geniş, boş ve babamın anılarıyla dolu bir yerde yaşamaya hiç niyetim yoktu. Yeni evim tek yatak odalı küçük bir yer. Gayet güzel ve Johnson'ların -ebeveynler, beş çocuk, iki torun- büyük dairede ne kadar mutlu olduklarını görmek beni her zaman memnun ediyor.

Grant taşınmayı kabul ettikten sonra başını salladı. Mırıldandı, "Teşekkür . Baban iyi bir adamdı. Onu özlüyorum."

Bu, adamla üç yıldır yaptığım en uzun konuşmaydı.

Her zaman olduğu gibi, ilgilenmediği açık olan bir adamı konuşmaya zorlamamaya karar veriyorum ve tek kelime etmeden gitmesine izin veriyorum. Yediye çeyrek geçene kadar yüzüyorum ve sonra giyinmek için daireme dönüyorum.

Oradan, ana mutfaktan kahvaltı paketimi almak için topluluk katına gidiyorum. Bugün, kurutulmuş yumurtalarla yapılmış ve bir parça kızarmış ekmekle servis edilen küçük bir yuvarlak domates ve kabak omleti.

Her şey . Tilapia tanklarımızla ilgili bazı sorunlar yaşadık ama bahçelerimiz hala iyi gidiyor. Bu kadar çok taze sebzemiz olduğu için şanslıyız.

Ana idari ofislere doğru dolaşırken kahvaltımı yapıyorum. Çoğu insanın başvuru yapmadan uğramasına izin verilmez ama babam her zaman uğrardı ve ben de uğrarsam kimse itiraz etmez.

Dave Kenney sığınak projesinin geliştiricisi ve yöneticisi. Ellili yaşlarında, arkadaş canlısı, rahat bir adam. Zihnimde hep "iyi çocuk" olarak etiketlediğim türden bir adam.

İdari odaya girdiğimde, oturma alanında takılıyor ve birkaç kişiyle konuşuyordu. Martha, asistanı. Sabah sporunu bitirip gri pantolonunu ve siyah tişörtünü giymiş olan Grant. Ve Dr. Willoughby, eski hayatında iklim bilimciydi ve tecritten çıkmanın ne zaman güvenli olduğunu görmek için yüzeydeki koşulları izlemekten sorumlu.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde bir konuşma parçası duyuyorum. Dışarıdaki hava kalitesi hakkında konuşuyorlardı. Asteroit büyük miktarda toz ve enkaz fırlatmış, güneşi bir süreliğine engellemiş ve havayı kirlilikle doldurmuş. O havayı solumak bile tehlikeli olabilir. Birini anında öldürecek kadar değil, ama kesinlikle akciğerleri tahrip edecek ve en güçlü ve en şanslı olanlar hariç herkeste sonunda ölüme yol açacak kadar kötü. Bunun bilinmesi, burada yaşayanların tecritten çıkma konusundaki söylentilerinin çoğunu bastırdı.

"O kadar iyiye mi gidiyor?" Konuşmalara yeterince kulak olduğum için soruyorum. "Dışarıdaki hava mı?"

Dr. Willoughby bu bilgiyi benimle paylaşmaktan çekinmiyor. "Çok daha iyi. Hâlâ kirliliği ama ilerleme kaydediyoruz. Bu hızla iyileşmeye devam ederse, hava muhtemelen bir yıldan kısa bir süre içinde sağlık sorunları olmadan solunabilir hale gelecek."

"Vay canına." Gözlerimi Dave'e çeviriyorum. "O zaman dışarı çıkacak mıyız?"

"Bilmiyorum. Yüzey hâlâ güvenli değil. Söyleyebildiğimiz kadarıyla doğal afetler sakinleşmeye başladı ve hava bir sorun olmayacak. Ama tanınabilir bir medeniyet kalmadığından oldukça eminiz. Hükümetler devrildi. Dışarısı Vahşi Batı gibi. Belki daha da kötü. Gezegen bizi öldürmese bile, diğer insanlar öldürebilir, özellikle de burada ne tür kaynaklara sahip olduğumuzu öğrenirlerse. Tecritten çıkmak uzun ve karmaşık bir tartışma olacak."

Tüm bunları anlayarak başımı sallıyorum. Tekrar temiz hava solumak isterdim. Güneşi ve gökyüzünü görmeyi. Ama burası güvenliyse ve yukarıda değilse, mecbur kalmadan ayrılmak aptallık olur.

Babam öldüğünden beri duygusal bir çöküş içindeyim ve bundan kurtulmakta zorlanıyorum. Günlerim önümde kasvetli, gri, sonsuz bir yol gibi uzanıyor gibi görünüyor - hiçbir sapak veya dinlenme durağı yok - ama yine de bunun ölü olmaktan daha iyi olduğunu hissediyorum.

Grant'e doğru bakarak, tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Bana bakıyordu. Ben ona doğru döner dönmez gözleri uzaklaşsa da bunu anlayabiliyorum. Bazen ne düşündüğünü merak ediyorum. Okuması çok zor bir adam.

Benden hoşlanmıyor gibi görünmesi de canımı sıkıyor.

Dave ve Dr. Willoughby ile birkaç dakika daha sohbet sonra sabah vardiyam için koridordan kahve barına doğru gitme vaktim geldi.

Sığınakta kahvemiz var. Önceden stoklanmış mutlak temel maddelerden biri. Ancak sınırlı bir kaynağımız var, bu yüzden insanların günde üç veya dört fincan (veya daha fazla) içtiği herkes için serbest olamaz. Her birimize günde bir fincan veriliyor ve bunu alabileceğimiz tek yer de kahve barı.

Orada her gün dokuzdan öğlene kadar vardiyalı çalışıyorum.

Tecritten sonraki ilk yıl boyunca burada işler hemen hemen her zamanki gibiydi. Sakinler yatırımlarının getirdiği ayrıcalıkların tadını çıkarıyor, personel de tüm işleri hallediyordu. Ancak ikinci yılda sığınağı bir virüs vurdu. Kimse tam olarak ne olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyordu. Hava filtreleme sistemleri ve havalandırmanın havadan bulaşan hastalıkları önlemesi gerekiyordu. Her neyse, iki haftadan kısa bir süre içinde tesisteki iki yüz kişiden otuz dokuzunu öldürdü. Emniyet ve güvenlik duygumuza büyük bir darbe vurdu. Çok sayıda personel kaybettik ve kalanlar da tüm işleri karşılayamadı. Bu yüzden babam ve diğer birkaç kişi Dave ile birlikte çalışarak tüm sistemlerimizi çalışır halde tutmak için gereken görevleri bölüştürmeye yönelik bir öneri geliştirdiler. Bu, personel üzerindeki baskıyı büyük ölçüde azalttı ve görevleri paylaşacak o kadar çok kişi var ki, insanların sadece yarım gün çalışması gerekiyor.

Sakinler arasında daha bencil ve hak sahibi olanlar da var.

ama Dave'in toplum üzerinde oldukça sağlam bir eli var. Çalışmayı reddedenler dinlenme tesislerini kullanamıyordu, bu yüzden en sonunda aramızdaki en mızımızlar bile boyun eğdi.

Sabahları geç saatlere kadar kahve barında çalışıyorum ve havuzun temiz ve su seviyesinin sağlıklı tutulmasıyla ilgileniyorum. İkisi de kolay işler. Çok daha fazlasını yapabilirim. Ama ne zaman bundan bahsetsem, yapılması gereken başka bir şey olmadığı söyleniyor.

Sabah telaşına hazırlanmak için yeni bir fincan kahve hazırlıyorum. Pek çok insan küçük sabah atıştırma alışkanlıklarıyla birlikte bir fincan kahve içmek için uğruyor. Sonra bir tabureye gelenlere servis yapıyorum, sohbet ediyorum.

Beni ürküten birkaç erkek dışında herkesle birkaç dakika geçirdim.

Herkes benimle konuşmaktan mutlu oluyor. Kimse çok uzun kalmıyor.

Kahve barı, salonun yanındaki ana topluluk katının bir köşesinde ve sinema salonu, kütüphane ve oyun odasının bulunduğu koridorun aşağısındadır. Her zaman takılan, boş zamanlarının tadını çıkaran veya arkadaş arayan insanlar vardır. Grupları izliyorum. Aileleri. Çiftleri.

Ve neden kimsem olmadığını merak ediyorum.

Babam öldü. Bu konuda yapacak bir şey yok. Ve diğer herkesin aksine, burada başka bir ailem yoktu. Ancak geçtiğimiz üç yıl boyunca insanların defalarca -bazen tesadüfen, bazen de uzun süreli birlikteliklerle- bir araya gelmelerini izledim. Evli çiftlerin ayrıldığını ve sonra yeni insanlarla eşleştiğini gördüm. Buraya kapandığımızda benim yaşlarımda sadece altı genç daha vardı. İki virüsten öldü, üçü kızdı ve benim yaşımdaki tek erkeğin adı Ben'di. Ondan biraz hoşlanmıştım. Onun için deli falan değildim ama yeterince hoş ve sevimliydi. Bir süre benimle ilgilenebileceğini düşündüm. Onu kesinlikle geri çevirmezdim. Ama geçen yıl diğer kızlardan biriyle birlikte oldu.

Artık 20 yaşındayım. İsteseydim yaşlı bir adamla birlikte olabilirdim. İşte Ancak çok az sayıda bekâr erkek var ve benim için uygun yaş aralığında olanların sayısı daha da az.

Burada gerçekten çekici bulduğum tek erkek Grant ve o da benden hoşlanmadığını açıkça belirtti.

Ki bu iyi bir şey. Ben de ondan pek hoşlanmıyorum. Ama bu kadar uzun süredir yalnızken ve artık bir erkek arkadaş için en ufak bir umudum bile yokken onun ne kadar seksi olduğunu fark zor.

Eskiden aşk romanları okumayı severdim ama artık sevmiyorum. Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyorlardı ve bu da beni çok mutsuz ediyordu. Şimdi çoğunlukla rahat gizemler okuyorum.

Yıllar içinde birkaç intihar vakası yaşadık. Bir salgın olacak kadar değil ama eski hayatlarımızda normalden daha fazla olduğu kesin.

İnsanlar burada bir hayat kurmak için ellerinden geleni yapıyorlar. *Ben de* elimden geleni yapıyorum. Ama her zaman dünyanın daha iyiye gitmesini bekleyerek bir bekleme modundaymışız gibi geliyor. Üretilmiş çevreden başka bir şeyin olmadığı buraya ait değiliz. Çimenleri hissetmek için yaratıldık.

Rüzgâr ve güneş tenimize vuruyordu. Kuşların duymak, bahçeler ekmek ve bir köpeği kulaklarının arkasından kaşımak için yaratıldık. Bizi güvende tutan tek şey bu olsa bile bir yeraltı hapishanesine hapsolmamak için yaratıldık.

Bazı insanlar bunu kaldıramaz. Bu dürtüyü anlıyorum, ancak babam öldükten hemen sonra bile bu adımı atmayı hiç düşünmedim. Nedeninden emin değilim. Sadece yaşamak istiyorum.

Bundan daha iyi bir hayat yaşamak için yeterince uzun süre hayatta kalmak istiyorum.

Öğlene doğru kahve barı boşalıyor çünkü çoğu insan öğle yemeğine odaklanmış durumda. Benimle yaşıt olan Ben, vardiyam bitmeden kısa bir süre önce uğruyor.

Öğleden sonraları hidroponik bahçede çalışıyor ve bu sabah oyun odasında takılıyordu. Beni gördüğünde sırtıp el sallıyor ve selam vermek için yolumu değiştiriyor.

Sabah yüzmemi ve bugün öğle yemeği için ne düşündüğümü soruyor. Ona kız arkadaşı Tara'yı soruyorum ve o da bana her şeyin yolunda gittiğini söylüyor.

"Sen de bir tane almalısın," diyerek sıcak sırtışıyla alay ediyor.

Kuru bir kahkaha attım. "Kız arkadaş mı? Belki. Ama dürüst olmak gerekirse ben hep erkekleri tercih ettim."

"O zaman bir erkek arkadaş bul."

"İsterdim ama tam olarak nerede bulabilirim ki?"

Ben'in ifadesi değişir. "Ah. Evet, bu bir tür sorun.

Ama buradan çıktığımızda seçme şansın olacak." "Evet."

Kibarlık olsun diye söyledim. İnandığımı için değil.

"Bunun için üzülüyor musun? Yalnızlık çekiyor musun?"

Kahverengi gözleri belirgin bir şaşkınlıkla açılıyor. "Tek başına her zaman gayet iyi görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Ama yalan söylemeyeceğim. Birinin olması güzel olurdu."

"Evet, sanırım öyle. Ve eminim öyle olacak. Çok güzelsin ve harika bir insansın. Doğruyu söylemek gerekirse, yapmamam gerektiği açık olmasaydı sana bir hamle yapabilirdim."

O konuşurken, Grant'in ofislerden koridora indiğini ve ana mutfığa doğru yöneldiğini fark ediyorum. Genellikle öğle yemeğini almak için bu saatte uğrar. Akşam yemeği, topluluk masalarında yediği tek öğündür.

Şu anda görünüşünde kayda değer bir şey yok, yine de kısa bir süre bana doğru baktığını görüyorum. Genelde

başını sallar, ben de ona küçük bir onay işareti yaparım. Müttefiklik yok. Sadece diğerinin varlığına dikkat çekiyorum. Beni Ben'le konuşurken gördüğünde, sanki bu hareketin konuşmamı bölebileceğini düşünüyormuş gibi başını başka yöne çeviriyor. Bu yüzden ona el sallama şansım bile olmadı.

Tüm bu etkileşim beş saniyeden az bir süreyi kapsıyor ama Ben'in sözlerinden beni o kadar uzaklaştırıyor ki ne dediğini anlamam bir dakikamı alıyor. Konuyu değiştirip bugün ne kadar aç olduğundan ve öğle yemeğini dört gözle beklediğinden bahsetmeye başladığında aklım başıma geliyor.

"Ne?"

Ben kaşlarını çattı. "Ne, ne?"

"Ne dedin sen? Bana asılmaman gerektiğiyle ilgili bir şeyler mi?"

"Evet. Ben hep böyle ." "Kimden?"

"Bilmiyorum." Omuz silkmek kadar iyi bir yüz ifadesi takınıyor.

"Sadece etrafta. Herkes biliyor gibi görünüyor."

Kalp atışlarım hızlandı. Yanaklarım . Masum ve şaşkın yüzüne bakarken daha hızlı nefes alıyorum.

Sanki bu bariz gerçeği zaten bilmediğime inanamıyormuş gibi.

"Herkes bana asılmaması gerektiğini biliyor, değil mi?" "Evet.

Bu olmuştur gibi o için a bir yandan da.

Öyle mi sen üzgün veya

Bir şey mi?"

Ona bakıyorum, aniden patlamanın eşiğinde olduğum için dehşete kapılıyorum.

Bir şeyden patlıyor.

Neredeyse bir yıldır gerçekten sinirlenmemiştim. Nedeninden emin değilim. Sanki öfke için yeterli enerjim ya da duygusal momentum kalmamış gibi hissediyorum. Düzenli olarak sinirli hissediyorum ama gerçekten öfkeli değilim.

Şu kadar değil.

Son zamanlarda varlığıma o kadar yabancı ki, kabarıırken, yükselirken, beni doldururken neredeyse onu tanımıyorum.

"Bildiğini düşünmüştüm," diye devam etti Ben, endişeli bir ifadeyle. "Seni sonsuza kadar rahatsız etmesinler diye, bu kelimenin duyulmasını istediğini sanıyordum. Ve kiminle ilgilendiğine karar verdiğinde, sadece soracaktın."

O kadar tatlı ve o kadar bilgisiz ki neredeyse gülmek istiyorum ama içimde zonklayan sıcak öfke dikkatimi dağıtıyor.

"Bilmiyordum," diyorum ona, bir yanıt vermesi gerektiğini yoksa iyi olup olmadığımı kontrol etmeye devam edeceğini fark ederek. "Kimsenin ilgilenmediğini düşündüm." Bu açıklamaya itiraz etmek üzere olduğunu görünce devam ediyorum: "Sorun değil. Önemli bir şey değil. Zaten burada çok fazla seçenek yok."

"Orası kesin." Omuz silkiyor ve kız arkadaşı Tara'nın yaklaştığını görünce gülümsüyor. "Ama öyle görünüyor ki kalplerimiz koşullara uyum sağlıyor ve sonunda çevremizdeki insanlara aşık oluyoruz, her kim olurlarsa olsunlar."

Şaşırtıcı derecede anlayışlı bir yorum, ama cevap verme şansım yok çünkü veda ediyor ve Tara'yla buluşmaya gidiyor. İyi de oldu. Şu anda düşünecek çok şeyim var ve hiçbir Ben'le ilgili değil.

Birisi bana vurulmaması ya da peşimden koşulmaması gerektiğini söyledi. Belki de beni korumaya çalışan babamdı ama pek babam gibi görünmüyor. Hiçbir zaman biriyle çıkmamı engellemeye çalışmadı. Annem öldükten sonra bana her zaman, ne kadar garip olsa da, onunla seks, erkekler ya da ilişkiler hakkında konuşabileceğimi söyledi. Bu gizli strateji onun yapacağı bir şey gibi gelmiyor.

Ayrıca o öldükten bir yıl sonra da devam ettiği açık. Geriye kim kalıyor?

Uygulanabilir tek bir seçenek var. Sığınaktaki Dave ve diğer liderler olmalı. Başka hiç kimse bu tür bir yasağı uygulama sahip olamaz.

Genel olarak, kimsenin canı yanmadığı, yeniden kaynakları tüketmediği ve reşit olmayan birinden faydalanmadığı sürece bölge sakinlerinin özel hayatlarında istediklerini yapmalarına izin veriyorlar. Ama artık 20 yaşındayım. Her standarda göre bir yetişkinim. Yine de bir şekilde yasak bölge ilan edildim.

Bu yeni bilgiyi işledikçe öfkem artıyor. İçimden patlayacağına emin olana kadar daha da yoğunlaşıyor.

Mindy Green kahve barındaki yerimi almak için geldiğinde sadece yarı farkındaydım. Vardiyam bitti, ki iyi de oldu. Şu anda kahve dökmeye odaklanabileceğimden emin değilim. Ayrılmama izin verilmeden önce Mindy ile kısa ve dikkatimi dağıtan bir konuşma yapmayı başarıyorum.

Kader gibi geliyor.

İlk gördüğüm kişi Grant, elinde öğle yemeği çantasıyla mutfaktan uzaklaşıyor. Yollarımız koridorda kesişti.

Gözleri otomatik bir değerlendirmeye bana doğru kayıyor, ama görünüşümü değerlendirirken yüzünün değiştiğini görüyorum. "Sorun ne?" soruyor çakıllı bir sesle ve durmak için sarsılıyor.

Neredeyse boğulacaktım. Bu tür bir öfke son zamanlarda bana o kadar yabancı ki, onunla ne yapmam gerektiğini bile zor hatırlıyorum. "Bu ne cüret?" Tükürmeyi başarıyorum.

"Ne?" Saldırıya uğramam onu açıkça şaşırttı. Her zaman pratiktir, koridorda bir aşağı bir yukarı bakar. Koridor, öğle yemeği için mutfağa gidip gelen insanlarla dolup taşıyor. Parmaklarını üst koluma doluyor ve beni yavaşça bulduğumuz yere en yakın kapı olan boş kütüphaneye çekiyor. Kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Sorun nedir?" Canlı mavi gözleri aceleyle yüzümü arıyor, vücudu bir krize hazırlanıyormuş gibi geriliyor.

"Sorun nedir? Neyin var?" Duygular boğazımı doldurduğu için boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Sen, Dave ve diğer herkes bana bunu yapmaya nasıl cüret edersiniz?" Fiziksel olarak saldırmak istiyorum. Onu sarsmak. Göğsüne vurmak. Öfkemi ifade etmek için içgüdüsel bir şey. Tabii ki yapmıyorum. Ben şiddet yanlısı biri değilim. "Ben bir çocuk değilim, kuledeki bir prenses de değilim. Bana öyle davranamazsın."

Grant'in yüzünde tanıma duygusunun belirdiğini görüyorum. Heyecan yerini temkinli bir ifadeye bırakıyor. "Ne oldu?" diye soruyor neredeyse nazik bir tonda.

Kibarlık yüzüme bir tokat gibi geldi. "Dave'in kimsenin bana yaklaşmaması gerektiğini söylediğini öğrendim. Bunu nasıl yapabildi? Sen ona nasıl izin verirsin?"

Grant'in Dave üzerinde hiçbir otoritesi yok. Kendine güveniyor gibi görünüyor ama kesinlikle yetkili değil. Grant'in bunu durdurmak için bir şeyler yapabileceğini neden düşündüğümünden emin değilim, ama yine de bir be- traya gibi hissettiriyor.

Grant yavaşça nefes alıyor. Omuzlarının inip kalktığını görebiliyorum. "Dave hiçbir şey yapmadı."

"Evet, o yaptı. Bunu başka kimse yapamazdı. Dave olduğunu biliyorum ve bu kesinlikle kalpsizceydi."

"O yapmadı. Ben yaptım." Çenesi gergin. Duruşu gergin. Kendini bir saldırıya hazırlıyor gibi görünüyor.

Ve hiç şaşırmadım. Nefes nefese ona bakıyorum ve görüşümü bulanıklaştıran ateşli duygular yüzünden neredeyse kör oluyorum. Sonunda "Ne?" diye mırıldanmayı başardım.

"Ben yaptım. Bu benim fikrimdi. Dave'in değil."

Beklediğim bu değildi ve bu yüzden duygularım yavaş yavaş harekete geçiyor. "Ama... ama... neden... nasıl...?"

Kahretsin, gözlerim doluyor. Çok sinirlendiğimde hep öyle olur.

Grant'e hiç yakın olmadım. Arkadaş bile değiliz. İçgüdülerimin neden hep benim tarafımda olduğuna inandığından emin değilim.

"Seni incittiyse özür dilerim ama bunu yaptığım için üzgün değilim. Seni korumaktan sorumluyuz ve bunu yapmak için aklıma gelen en iyi yol buydu."

"Bu şekilde korunmaya ihtiyacım yok!" İlk defa sesim yükseliyor. "Neden ben ve başka kimse değil?"

"Çünkü artık tamamen yalnızsın." O da sinirleniyor gibi görünüyor ama benim gibi vahşi, ateşli bir duygu değil. Sesi alçak, sert ve öfkeli. "Artık baban yok. Başka bir ailen yok. Bir eşin yok. Gençsin, güzelsin, savunmasızsın ve *yalnızsın*. Günün yirmi dört saati seni koruyup güvende kalmanı sağlayamam."

Bana güzel demesi kısa süreliğine dikkatimi dağıtıyor ama bu öfkemi başka yöne çekmeye yetmiyor. "Korunmaya ihtiyacım yok. Ben bir yetişkinim ve mağara adamı dönemlerinde yaşamıyoruz."

Tekrar üst kolumu tutmak için uzanıyor. Sıkıyor. Acıtmıyor. Bu jest daha çok dikkatimi çekmek içinmiş gibi görünüyor. "Bunu henüz anlamış görünmüyorsun ama eskiden bildiğimiz dünyada yaşamıyoruz. Dave ve ben çöküşü mümkün olduğunca çalışıyoruz, ancak içinde bulunduğumuz koşullar ne kadar tehlikeli olursa, insanlar da o kadar az medeni davranacaklardır. Geçen yıl baban öldükten sonra, evet, seni güvende tutmak için verebileceğim en iyi kararı verdim. Erkeklerin senin yasak bölge olduğunu anlamaları, seni elde etmek için her şeyin serbest olmasından daha iyidir."

Sözleri belli bir anlam ifade ediyor. Buradaki dünyanın geldiğimiz dünya olmadığını çok iyi biliyorum ama o kadar da tehlikeli gelmiyor. İnsanlar hâlâ çoğunlukla insan gibi davranıyor. Hayvan gibi değil. Ama sözlerinin mantığı öfkemi kesiyor. Beni her zaman ürküten o adamların gözlerini hayal ediyorum. Bir adım geri atarak onu kolumdaki tutuşunu gevşetmeye zorluyorum. "Bu... bu o kadar da kötü değil, değil mi?"

"Henüz değil. Ama gittikçe kötüleşiyor. Kamuoyuna duyurmadığımız pek çok yangını söndürdük. Toplumumuzu bir arada tutan eski kurallar artık o kadar zayıfladı ki onları kırmak için fazla bir şey gerekmiyor. Yani evet, size karşı tamamen adil olmayan ağır bir şekilde davrandım. Ve keşke

bunu yapmak zorunda kalmamıştı. Ama korunmasız bir kadının tek başına yaşayıp güvende olabileceği bir dünyada değiliz. Burada bile. Çok büyük bir ayartıcı olurdun ve herkes senin rızanı önemsemezdi. İşler değişiyor ve daha iyiye gitmiyor."

Sözleri, ses tonu ve yüz ifadesi yoğun, neredeyse vahşi ve bu, öfkemin geri kalanını bir dalga gibi soğutuyor.

Elimde kalan, beni titreten şekilsiz bir endişe. Kollarımı göğsüme sarıyorum.

Babamı o kadar çok istiyorum ki omuzlarım titriyor.

"Kahretsin, lütfen ağlama." İlk içgüdüğü beni rahatlatmış gibi elini uzatıyor ama eli bana değmeden bırakıyor.

"Ağlamıyorum," diyorum ona, çoğunlukla doğruyu söyleyerek. Boğazımı temizliyorum ve hırıltılı bir nefes alıyorum. "Tamam. Sanırım anlıyorum. Burada kendimi hâlâ güvende hissediyorum ama belki de bu güvenlikten çok cehaletti. Ama sen asla yalnız kalmayacağımı garanti ettin. Kimsenin bana yaklaşmaya cesaret edemeyeceğinden emin olursan nasıl bir ortak bulabilirim ve daha az savunmasız olabilirim?"

Göz kırıyor. Ondan gördüğüm az savunmasız tepkiden biri bu. "İlgilendiğin biri var mı? Varsa bana haber ver, sorun olmadığını bilmesini sağlarım."

İlgilendiğim kimse yok. Artık Ben bile yok. Burada söz konusu olan pratiklerden çok prensipler.

Ama belki de gerçekte ölüm kalım söz konusuyken önemsiz şeylerle uğraşıyorumdur. Belki de olmamak için çok çabaladığım aptal, şımarık prensesin ta kendisiyimdir.

"Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor," diye fısıldıyorum. Bu bir itiraf gibi geliyor. Bir risk gibi.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, yumuşak sesinde daha fazla çakıl var. "Ben de bilmiyorum."

Kendimi toparlamam bir dakikamı aldı. Derin nefes alıyorum. Kollarımı göğsümde sıkıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve son bir yıldır yaşadığım kasvetli, sakın sersemliğe geri dönmeye çalışıyorum. İyi değildi ama temelde güvenliydi.

Geri gelmiyor.

Zihinsel olarak ona ulaşısam bile geri dönmüyor.

Grant daha önce tamamen savunmasız olduğumu söylemişti ve ben de şu anda tam olarak böyle hissediyorum. Sanki bir çıkıntıya tünemişim de

Her yöne yıkıcı düşüşler. Bu şekilde yaşayamam. Buna cevap vermek için bir şeyler yapmalıyım.

"Bir iyilik isteyebilir miyim?" Aklıma bir şey geldi ve korkmadan önce söylemem gerekiyor.

Grant sessizce kendimi toparlamamı bekliyordu. Sorum üzerine doğruldu. "Elbette. Neye ihtiyacın var?"

"Bana kendimi nasıl savunacağımı öğretebilir misin?"

Hemen cevap vermeden beni dikkatle inceliyor.

"Lütfen mi? Böyle hissetmekten hoşlanmıyorum. Bu kadar kolay incinebilir olmak istemiyorum. Ama silahla nasıl ateş edeceğimi, birine nasıl yumruk atacağımı ya da biri beni tuttuğunda nasıl kaçacağımı bilmiyorum. Bana öğretebilir misiniz? Lütfen?"

Neden tereddüt ettiğini bilmiyorum. Öğrenmemi isteyeceği bir şey gibi görünüyor. Benim daha güçlü olmam onun işini kesinlikle kolaylaştıracaktır. Sonunda yavaşça başını salladığında rahatladım. "Evet. Sana öğreteceğim."

"Güzel." Ona biraz kaşlarımı çatıyorum, kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum. "Tüm çıkma ihtimallerimi mahvettikten sonra en azından bunu yapabilirsin."

O akşam saat yedi buçukta atış poligonunda Grant ile buluşuyorum. Benim için küçük bir silah seçmiş bile ve bana silahı kullanmanın ve ona bakmanın inceliklerini gösteriyor. İlk dersimizde çok uzağa gidemiyorum ama tetiği çekmeyi ve bir hedefin genel çevresini vurmayı başarıyorum.

Sonra gardiyanların tatbikat için kullandığı özel bir odaya gittik. Grant bir minder serdi ve bana kendini savunmayı öğretmeye başladı.

Bazı gerçek hareketlere atlamak istiyorum, ama o dövüş becerilerinin güçlü bir temeli ile başlamanın daha iyi olacağını düşünüyor. Böylece kırk beş dakika boyunca temel yumruklar, bloklar ve tekmeler üzerinde çalıştık.

Yüzmekten çok formdayım ama bu tekrarlayıcı ve yorucu bir iş ve bir yere varıyormuşum gibi hissettirmiyor. Bundan bahsettiğimde Grant bana bir oturuşta tamamen yeni bir beceri öğrenebileceğimi düşünüp düşünmediğini sordu.

Tabii ki haklı.

Ama bu sonsuza kadar sürecek. Ve tüm bu öğrenme süresi boyunca Grant ile yakın mesafede olmam gerekecek.

Çoğu zaman kibar ve iş adamı gibi davranıyor. Davranışlarında arkadaşça ya da yumuşak bir şey yok. Ama ona bu kadar yakın olduğum için garip bir tepki veriyorum.

Vücudundan başka bir şey düşünemiyorum. Üzerinde eski bir eşofman ve beyaz bir tişört var ve biz çalıştıkça o daha da terliyor. Bu beni rahatsız etmiyor. Ben de terliyorum. Ve terin parlaklığı onun fiziksel formunun şehvetini vurguluyor gibi görünüyor.

Güçlü kolları var. Kalın kalçaları ve nefis sıkı bir poposu var. Ön kollarında koyu renk kıllar ve çenesinde kıllar var ve sabırsız hissettiğinde parmaklarını içinden geçirmeyi sevdiği için kahverengi saçları gittikçe daha fazla karışıyor.

Sabırsızlığının çoğu bana yönelik. Bunu ifade etmek için hiçbir şey söylemese de bunu biliyorum.

Antrenman devam ettikçe onun fizikselliğiyle meşguliyetim daha da artıyor. Sonunda kollarımı yumruk için nasıl daha iyi konumlandıracağımı göstermek için arkama geliyor. Önünü sırtıma bastırıyor ve benim kollarımı istediği şekilde hareket ettirmek için iki koluyla vücuduma uzanıyor. Beni kucaklıyormuş gibi hissediyorum. Sert, sıcak şekli benimkine sıkıca oturuyor.

Kanım zonkluyor. Boğazımda. Kulaklarımda. Parmak uçlarımda. Ve bacaklarımda arasında uyarılma nabızları atıyor.

Uyarılma gibi bir şey hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve o kadar çabuk geliyor ki neredeyse acıtıyor.

Bu beni korkutuyor. İleri doğru hızlı bir adım atıyorum. Vücudunun yokluğunda sırtım hemen üşüyor.

Soğuk ve boş.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, belli ki tepkimi okumuştur. "Özür dilerim. Seni sıkıştırmak istememiştim."

Gözlerinin içine bakamayacak kadar utanıyorum. Belli ki ondan uzaklaşmam gerektiğini anlamış ama belki de nedenini bilmiyor.

Lütfen, lütfen, lütfen şu anda tahrik olduğumu görmesine izin vermeyin. "Sanırım bu gece için yeterince şey yaptık," diyor, ben hala sıcak uyarılma ve utanç dalgalarıyla yıkanırken, yine kaba ve etkili bir sesle. "Yarın tekrar devam edebiliriz-

sıra. Hâlâ sana öğretmemi istiyor musun?"

"Bu çok önemli. kadar önemli. Bu da bir daha böyle hissetmeyeceğimden emin olmam gerektiği anlamına geliyor. "Aynı zamanda mı?"

"Aynı zamanda."

"Tamam. Görüşürüz o zaman."

Yüzümdeki ve kollarımdaki teri silmek için bir havlu alıyorum, yanımda getirdiğim şişeden bir yudum su içiyorum ve sonra kapiya doğru yöneliyorum.

Buradan gitmem gerek ama geri dönmeyi planlıyorum.

Rastgele bir fiziksel tepki, kendimi tekrar bu kadar savunmasız hissetmemem için gerekeni yapmamı engellemeyecek.

ALTI AY ÖNCE

"YANI GERÇEKTEN TECRITTEN ÇIKIYOR MUYUZ?" SORUYU BEN SORUYORUM nefes nefese ama konunun yoğunluğundan değil. Grant ve ben şu anda otuz beş dakikadır antrenman yapıyoruz ve efor sarf etmekten terliyor nefes nefese kalıyorum.

Otomatik olarak Grant'in duruşunu not ediyorum -ayaklar açık, dizler hafifçe bükülmüş, eller savunma pozisyonunda. Bir buçuk yıldır bana dövüşmeyi ve kendimi savunmayı öğretiyor. Ne yaptığımı biliyorum ve bana çoğu saldırganla baş edebileceğimi söylüyor. Ama hala onu alt edemiyorum.

Gözleri hiç durmadan hareket ediyor, kollarımın ve bacaklarımın en küçük titreşimini ve yüz ifademini en küçük seğirmesini yakalıyor ama sorumu yanıtlamakta hiç zorlanmıyor. "Çok yakında, evet. Tam gününden emin değilim ama çıkmak isteyen bu kadar insanı daha fazla oyalayamayız."

Sığınaktaki hava son bir yıldır giderek gerginleşiyor ve giderek daha fazla insan buradan çıkıp dış dünyaya açılmak istiyor. Son okumalara göre, hava kalitesi asteroid çarpmadan önceki haline tam olarak dönmüş değil, ancak artık ciddi bir sağlık riski oluşturmuyor. Yani karşılaşacağımız asıl tehlikeler diğer insanlardan gelecektir. Ben de dışarı çıkmak isterdim ama Dave, Dr. Willoughby, Grant ve herkese güveniyorum.

Kapıyı açtığımızda ortaya çıkabilecek riskleri benden daha iyi bilen bir başka kişi daha var. Bu yüzden geçtiğimiz yıl konuyla ilgili her oylama yaptığımızda onların yanında yer aldım.

"Ama bu insanlar yine de oylarını kaybediyor," diyorum.

"Elbette, ama şu anda neredeyse başa baş gidiyor. Ve çıkmak isteyen bu kadar çok insan olduğunda, öyle ya da böyle çıkmayı başaracaklardır. Etrafımızdan dolaşıp herkesi tehlikeye atmalarını istemeyiz. Bu işin sorumluluğunu biz üstlenirsek, en azından nasıl olacağını kontrol edebilir ve herkesin mümkün olduğunca güvende kalmasını sağlayabiliriz."

"Bunu nasıl yaparsın?" Cevap verecekmiş gibi görünene kadar bekliyorum ve sonra çenesinin sol tarafına doğru hızlı bir yumruk atıyorum, bir darbe vurmam için yeterince dikkatinin dağılmasını umuyorum.

Öyle değil tabii ki. Odağını asla kaybetmiyor. Yumruğumu engelliyor ve momentumu kullanarak beni belimden yakalıyor. Beni yere düşürmeden önce zar zor elinden kurtulmayı başarıyorum. İtiş kakış sırasında, bileğine doğru hızlı bir tekme atarak onu çelmelemeyi başarıyorum. Canını yakmıyor ama dengesini sağlamak için geri çekilmek zorunda kalıyor.

"Güzelmış," diye mırıldanıyor, ki bu onun için büyük bir iltifat. "Sığınağa kolay erişim için yüzeyde bir kamp kuracağız. Etrafına elektrikli bir çit çekecek ekipmanımız var ve nöbetçiler yerleştirirsek muhtemelen yeterince güvende oluruz. Bölgeyi kontrol etmeleri için gözcüler göndermeliyiz. Nüfusun çoğunun buradan uzaklaştığını düşünüyoruz, ancak dışarıda kimlerin olduğunu ve ne kadar tehdit oluşturabileceklerini bilmemiz gerekiyor. Erzaklarımız azalıyor olabilir, ancak hâlâ, kötü niyetli insanların uğruna bizi seve seve öldürebilecekleri pek çok kaynağımız var."

Hâlâ antrenman için kullandığımız özel eğitim odasının zeminindeki minderler etrafında dönüyoruz, ikimiz de diğerini inceliyor, ilerlemek için bir fırsat arıyoruz. Bunu neredeyse her gece yapıyoruz, ayrıca haftada birkaç kez atış poligonunda pratik yapıyoruz. Hâlâ sevmesem de artık çeşitli silahlarda ustalaştım ve kendimi savunma konusunda on sekiz ay öncesine göre çok daha yetenekliyim. Günlük eğitimimiz nedeniyle Grant ile sığınaktaki herkesten daha fazla zaman geçiriyorum ama yine de beni arkadaş olarak görüp görmediğinden emin değilim. Onu daha iyi tanıyorum ama pek çok açıdan hâlâ tam olarak anlaşılamıyor. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Böyle bir çemberin arkasında güvende olacağımız kesin."

"Yürüyen insanlara karşı güvende olacağız. Tanklara ya da kamyonlara karşı güvende olmayacağız."

Bu beni o kadar ürkütüyor ki dikkatim dağılıyor ve her zaman olduğu gibi Grant bana hiç hareket alanı bırakmıyor. Bir bacağını dizlerimin arkasına doğru kaldıraç olarak kullanarak bana tekme atıyor. Geriye doğru düşüyorum ama hemen yuvarlanıyorum, kollarından kurtulmayı başarıyorum ve o avantajını kullanamadan ayağa fırlıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor ve bana kısa bir baş selamı veriyor. "Senin hatan konuşmaya fazla dahil olmaktı."

"Bunu biliyorum," diye hırslayarak cevap verdim. "Ama tanklar ya da kamyonlar hakkında ne demek istedin? Bir ordu ya da başka bir şey tarafından saldırıya uğrayacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Bu pek değil. Yakıt üretimi asteroitten sonra durmuş olmalı ve etrafta hala tanklara ve kamyonlara yakıt sağlayacak kadar gaz olduğundan şüpheliyim. Ama mesele şu ki, bilmiyoruz. Hâlâ çalışan sadece birkaç yüzey kameramız var, bu yüzden sadece onların yakaladıklarını görebiliyoruz. Eskiden bölgede dolaşan tehlikeli insanlardan oluşan devasa ordular vardı. Bizi birkaç saat içinde yok edebilirlerdi. Son zamanlarda onları görmedik ama hala buralarda olup olmadıklarından emin değiliz. Eğer , kendimizi savunmak için hızlı bir şekilde sığınağa geri dönmek dışında ne yapabileceğimizden emin değilim."

"Acil durum tatbikatları yapmalıyız, sadece böyle bir şey olursa nasıl tepki vereceğimizi pratik etmek için."

"Planlarımız arasında bu da var. gelenin en iyisini yapacağız, ancak bu büyük bir kumar olacak. Ama er ya da geç bunu yapmak zorunda kalacağız çünkü erzağımız sonsuza kadar dayanmayacak. Ve ihtiyacımız son şey burada bir isyan çıkması."

Geçtiğimiz yıl çok fazla öfkeli tartışma yaşandı, ancak kimse istediğini elde etmek için fiziksel eylemde bulunmaya çalışmadı. Bu açıdan şanslıydık. Çaresizlik ve hoşnutsuzluğun yol açtığı ve bizim uğraşmak zorunda kalmadığımız her türlü kabus senaryosunu hayal edebiliyorum.

Grant ve ben yine birbirimizin etrafında dönüyoruz. "Peki sence ne zaman açılacağız?"

"Tahmin etmem gerekirse, önümüzdeki ay içinde diyebilirim." "Vay be."

"Evet."

"Heyecanlanmalı mıyım yoksa korkmalı mıyım bilemiyorum." "İkisi de muhtemelen meşru."

Ben cevap veremeden odanın dışındaki koridordan boğuk sesler geliyor. Muhtemelen oradan geçen birkaç kişi, ama Grant başını çevirip bakıyor, belli ki odaya geliyor olabileceklerini düşünüyor.

Beni iyi eğitti. Anlık dikkat dağınıklığından nasıl yararlanacağımı biliyorum. Kafası dönükken ona doğru koşuyorum, sonunda ayaklarını yerden kesebileceğimden eminim.

Yanılıyorum. Grant'i hafife almak her zaman yanlıştır. Daha kafasını bana doğru çevirmeden bir koluyla uzanıyor ve beni belimden yakalıyor, koşumun momentumunu kullanarak beni sırt üstü yere savuruyor.

İnişini kasıtlı olarak yumuşatıyor, böylece minderdeki darbe acıtmıyor, ama kısa bir süre için nefesim kesiliyor ve beynim yapmam gerektiğini haykırmasına rağmen yuvarlanamıyorum.

Böylece Grant vücudunun ağırlığıyla beni sıkıştırma şansına sahip oldu. Omuzlarını olabildiğince sert bir şekilde itiyorum, kendimi bir darbe ya da tekme atabilecek kadar serbest bırakmaya çalışıyorum.

İşe yaramıyor. O çok büyük. Çok ağır. Çok üstümde. Önce bir bileğimi, sonra da diğerini tutmayı başarıyor ve kollarımı iki yana açarak beni tamamen çaresiz bırakıyor.

Beni alt ettiği için kızgın ve hayal kırıklığına uğramış durumdayım -kendime kızgınım ve ona karşı hayal kırıklığına uğramış ama birdenbire her tarafımın ateşlenmesinin tek nedeni bu değil.

Sert vücudu benimkinin uzunluğuna bastırıyor. Her santimini hissedebiliyorum. Sert kalçaları benimkilere dayanıyor. Göğsü göğüslerime bastırıyor. Nefesi nemli tenime değiyor. Güçlü parmakları bileklerimi kavırıyor.

Ve siki karnımda. Sertleşti. Tamamen dik. Eski bir eşofman giyiyor, bu yüzden pantolonu gizlenemiyor.

Benim yanımdayken ilk kez tahrik olmuyor. Bu düzenli olarak oluyor ve her zaman bir şey yokmuş gibi davranıyor, sanki fark etmiyormuş gibi, bu yüzden bunun onu korkutmayan anlamsız bir fiziksel tepki olduğunu varsaymaya başladım. Sonuçta, eğer beni becermek isteseydi, bunu gerçekleştirmek için her fırsatı vardı ve asla yapmadı.

İlk başta bunu fark etmek beni utandırıyordu ama artık rahatsız etmiyor Onu rahatsız etmiyorsa, beni de rahatsız etmemeli.

Ama bu farklı. Ereksiyonu alt belime doğru bastırıyor. Onun şeklini kasıklarına çok yakın hissedebiliyorum. Ve bu

Sıcaktan zonkluyorum. Ağrılı bir uyarılma. Derin bir ihtiyaç.

Vücudunu hissediyorum. Daha önce hiçbir şeyi istemediğim gibi onun vücudunu *istiyorum*. Kollarımı ona dolamamak ve onu kendime doğru çekmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bacaklarımı beline doluyorum, böylece sikini tam olarak en çok istediğim yerde hissedebiliyorum.

Ben ikisini yapmam. Bana bu tür bir ilgi gösterdiğine dair en ufak bir işaret vermeyen bir adama karşı harekete geçemem.

Grant gerçek bir arkadaş olmayabilir ama şu anda sahip olduğum en yakın kişi. Duygusal olarak babamın ölümünden sonraki yıldan çok daha iyi durumdayım ama bu eğitim seansları olmasaydı hayatım çok daha boş olurdu.

"Kalk," diye mırıldanıyorum, sesim des- perasyona benzer bir şeyle kısılmış. "Grant, ayağa kalk. Şimdi. *Şimdi*."

İlk sözümle birlikte hareket etmeye başladı ve benden birkaç adım ötede ayağa kalkana kadar sadece birkaç saniye geçti. Kızarmış ve terlemişti ama yüzü her zamanki gibi soğukkanlı ve okunaksızdı. Beni yakından izliyor.

Onun ağırlığından kurtulmak rahatlatıcı olmalı ama değil. Korkunç hissettiriyor. Boş, soğuk ve ağrıyor. Eğer bu odada daha fazla kalırsam, onun üzerine atlayacağım. Bundan eminim. Sanki vücudum kendi kontrolüm altında değilmiş gibi hissediyorum.

Ona sırtımı dönüyorum ve kapıya doğru birkaç adım atıyorum. "Olivia."

Ondan duyduğum tek kelime beni durduruyor ama geri dönmüyorum. Nefes nefese kapı koluna bakıyorum.

"Bunun için özür dilerim. Seni rahatsız etmek istememiştim." Belli ki tepkime neyin yol açtığını biliyor. Bana karşı her zaman böyle açık sözlü ve dürüst olmuştur.

"Biliyorum," diye cevap vermeyi başarıyorum. "değil."

"Şu anda kaçırıyorsan bu iyi bir şey değil. Kontrol etmeye çalışıyorum ama her zaman elimde değil. Bu fiziksel bir tepki."

"Öyle olduğunu biliyorum. Önemli bir şey değil." Hala arkamı dönmedim. Dönemem.

"Endişelenmene gerek yok. Sana karşı bir hamle yapmayacağım."

Az önce söylediklerini anlamaya çalışırken yavaşça göz kırpiyorum. Ama yapamıyorum. "Ne?"

"Sana hamle yapmayacağım," diye tekrarlıyor. Bana birkaç adım daha yaklaştı. Hâlâ ona doğru bakmıyorum ama sesinin daha yakın olduğunu duyabiliyorum. "O yüzden mesafenizi korumaya başlama."

Bunu söylüyor. Gerçekten söylüyor. O kadar saçma bir şey ki tahammül edilmesi zor.

Etrafımda dönüyorum. "Bunun beni korkuttuğunu mu düşünüyorsun? Küçük saf bir kız çocuğu gibi seks fikrinden korktuğumu mu?"

Mavi gözleri genişliyor. "Senin küçük bir kız olduğunu sanmıyorum. Bu çok açık olmalı."

"Ama şimdi üzgün olduğum için gittiğimi mi düşünüyorsun?" "Öyle değil ?" Kaşlarını çatıyor. Hâlâ yüzümü inceliyor.

"Hayır. Şu anda ne hissettiğimi nasıl bilmezsin?"

Birkaç saniye sonra bakışları aniden ısınır. Artık biliyor. Bunu görebiliyorum. Kendini tamamen hareketsiz tutuyor.

"Yirmi bir yaşındayım. Ve dört buçuk yıldır bir erkeğe yaklaşma fırsatı bulamadan bu sığınakta mahsur kaldım çünkü sen bana bir prensesmişim gibi davranmakta ısrar ettin." Bunu neden birdenbire söylediğimi bilmiyorum. Tamamen utanmazca. "Ben prenses değilim Grant. *Değilim*. Ve ara sıra bana dokunulmasını istiyorum."

Elleri yumruk haline geldi ve ben neredeyse titriyorum. Aramızdaki birkaç metrelik mesafeye bakarken ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

Sonunda mırıldandı: "Önümüzdeki birkaç hafta içinde çıkacağız. O zaman her şey farklı olacak."

"Biliyorum."

"Burada garip bir belirsizlik içinde yaşıyoruz. Şimdi istediğin şey, gerçek dünyaya döndüğünde istediğin şey olmayacak." Sesi çakıl taşlarıyla dolu ama sesi otoriter, küçümseyici, küskün ya da hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıyor. Çoğunlukla gerçekçi.

"Bunu ben de biliyorum." Ona doğruyu söylüyorum. Söylediklerinin tek kelimesinden bile şüphe duymuyorum. Uyarılmışlık hâlâ içimde titreşiyor ama haklı olduğunu biliyorum. Şu anda sadece rastgele, geçici bir dürtünün etkisiyle düşüncesizce hareket etmem ve tüm dünyamız değişmek üzereyken potansiyel olarak hayatımı değiştirecek bir karar vermem aptallık olur.

Lisedeki erkek arkadaşlarımla elimle bir şeyler yapmıştım ama daha önce hiç cinsel ilişkiye girmemişim. Ve beni sevmeyen bir erkekle -bana hala bazen bir yabancı gibi gelen bir erkekle- ilk kez seks yapmak muhtemelen daha sonra pişman olacağım bir şey.

Artık risk almanın güvenli olduğu bir dünyada yaşamıyorum, bu yüzden risk . "Yarın görüşürüz." Bununla birlikte, çıkıp gidiyorum.

Odama döndüğümde duş alıyorum ve sıcak su on dakika sonra otomatik olarak kapanana kadar spreyin altında kalıyorum (bu, tesisin gücünü ve kaynaklarını korumanın yerleşik yöntemlerinden biri).

Sonra kurulanıyorum, ıslak saçlarımı tarıyorum ve üzerime bir atlet ile siyah pamuklu pijama pantolon giyiyorum. Uzun bir süre aynada kendime bakıyorum. Cildim berrak ve solgun - yıllardır güneşlenmediğim için. Ağzım yüzüme göre biraz fazla büyük. Boynumun ve omuzlarımın uzun seviyorum. Vücudum uzun ve ince, yüzmekten ve Grant ile antrenman yapmaktan dolayı yağsız kas gelişimi var. Göğüslerim çok etkileyici değil ama güzel bir şekle sahipler ve sütyen giymediğim için üstümün altından sıkı meme uçlarımın hatlarını görebiliyorum. Yıpranmış kıyafetlerime ve ıslak saçlarıma rağmen neredeyse seksi görünüyorum.

Daha önce hiç seksi görüldüğümü fark etmemiştim.

Hâlâ şehvetle doluyum. Basit, içgüdüsel bir şehvet. Bedenim istediğini alamadı. Aklım gibi sağduyu ve mantığı takip etmiyor.

Yansımama bakıp başımı salladıktan sonra dişlerimi fırçalıyorum ve yatağa giriyorum. Biraz erken ama şu anda yapabileceğim hiçbir şey dikkatimi çekmeyecek.

On beş dakika boyunca karanlıkta yattım, kendime rahatlamamı ve her şeyi olurluna bırakmamı söyledim. Doğru kararı vermiştim. Akıllıca, olgunca olanı. Grant'in vereceğini bildiği kararı.

Beni seksi buluyor olabilir, ama beni çok önemsedğine ikna olmadım. Bana karşı hiç yumuşak olmadı. En ufak bir şekilde bile gardını düşürmedi. Bir akşam öylece sevişmeye karar verebileceğin türden bir adam değil, tabii canının yanmasını istemiyorsan.

Hala ne kadar istediğimin bir önemi yok.

Tecritten çıktığımızda her şey değişecek. Hiçbir şey şu anda olduğu gibi hissettirmeyecek. Sığınaktaki bu kasvetli, yalnız yarı hayat nihayet sona erecek.

Beni yataktan kaldırıp ayağa kaldıran da -her şeyden çok- bu düşünce. Parmak arası terliklerimi giyip dairemnden çıkıyorum çünkü pijamalarım muhtemelen normal kıyafet yerine geçebilir. El-evator ile personel katına iniyorum ve boş, loş koridora bakıyorum.

Grant'in dairesinin nerede olduğunu biliyorum. Daha önce oraya hiç gitmedim ama birkaç yıl önce yerini not almıştım. Hatırlamam için bir neden olmayan rastgele bir detaydı ama yine de hatırladım. Böylece kapısına kadar yürüyüp kapıyı çalabiliyorum.

Artık düşünmüyorum bile. Sadece sıcak, muhtaç bir bulanıklık içinde var oluyorum.

Kapıyı çaldıktan sonra kapıyı açıyor ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. Belli ki o da duş almış çünkü saçları nemli ve üzerinde bir çift siyah boxer külot ve beyaz bir tişörtten başka bir şey yok. Beni içeri almak için otomatik olarak geri adım atıyor.

Kapıyı arkamdan kapatarak ona döndüm ve ağzımı açtım çünkü şimdi bir şey söylemem gerekiyordu. Neden burada olduğumu açıkça söylemeliyim. Ona ne istediğimi söylemeliyim.

Hiç ses . Sadece garip, düzensiz bir nefes.

Grant'in nefes alış verışı de hızlandı ve gözleri eğitim odasında kısa bir süre gördüğüm o şiddetli sıcaklığı aldı. Bana baktıkça gözlerinin canlı mavisi koyulaşıyor, sanki göz bebekleri büyüyor.

O da bir şey söylemiyor.

Orada ne kadar durduğumuzdan emin değilim. Muhtemelen bir dakikadan fazla değil. Sonra içimdeki her şey beni harekete geçiriyor. Atletimin altından tutup başımın üzerinden çekiyorum. Bu hareket çıplak göğüslerimin sallanmasına neden oluyor.

Grant'in gözleri vücudumda geziniyor ve çoktan bir yumruğuyla kendi gömleğinin arkasını kavrayıp benimkini çıkardığım gibi çıkarıyor.

Daha önce de yüzerken çıplak göğsünü görmüştüm ama şimdi farklı görünüyor. Bir şekilde daha çıplak. Sıkı kaslar, sıkı bir et ve dağınık siyah saçlar. Tişörtünü yere bırakıp iç çamaşırını da çıkarmasını izliyorum.

Tekrar tamamen dikleşti. Aleti hareketiyle birlikte hafifçe zıplıyor. Pijama pantolonumu ve külotumu parmak arası terliklerimle birlikte yerde dağınık bir yığın haline getirirken bile başka tarafa bakamıyorum.

İkimiz de çıplak olduğumuzda, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, göğsünün sert dokusunu okşayabilmek için bir elimi kaldırıyorum. Kaydırıyorum.

Parmaklarımı sikinin etrafında kıvrırana kadar.

Nefesi kesiliyor. Küçük bir tepki ama ben duyuyorum. Uyluklarımın arasına keskin bir zevk dilimi gönderiyor.

Şimdi gerçekten tahrik oldum. Uyarılmanın ham titreşimi el ve ayak parmaklarıma ulaşıyor gibi görünüyor.

Grant hiç uyarmadan bir kolunu uzatıyor ve eğitimde beni yere yatırmaya çalışırken yaptığı gibi ayaklarımı yerden kesiyor. Ama bu sefer beni yatağın üzerine savuruyor. Her şey o kadar çabuk oluyor ki, ona bakakalıyorum, nefes nefese ve şaşkın. Yan yatmışım, bacaklarım kenardan sarkıyor ama o bacaklarımı kaldırıyor ve yatağa üstüme tırmanırken vücudumu doğru yöne çeviriyor.

Sonra, akşam minderde olduğu gibi üzerime . Ama bu sefer ikimiz de çıplaktık. Sertleşmiş siki bedenlerimizin arasında kıvrılmış ve kollarını dikleştirerek kendini tutuyor. Göğüslerime bakıyor.

Bundan sonra ne yapacağından emin değilim ama beni öpmüyor. Aşağı doğru kayıyor, başını eğiyor ve meme uçlarımdan birini sert bir şekilde yalıyor, bu da benim sözsüz bir ünlem çıkarmamı sağlıyor.

Sonra diğer göğsümü ağzına alıyor ve sertçe emiyor.

Kıvraniyorum ve aptalca inleme sesleri çıkarıyorum çünkü göğüslerime yapılan her dokunuş, bacaklarımın arasındaki sıcak ağrıya giden bir kordonu çekiyor gibi görünüyor. Umutsuzca tutunmaya ihtiyacım olduğu için etrafına uzanıp tırnaklarımı omuzlarının arkasına geçiriyorum.

Ağırlığını sadece bir eline verip diğer eliyle kalçalarımı ayırıp amımı okşadığında hâlâ göğüslerimle uğraşıyor.

"Kahretsin, ıslanmışsın," diye mırıldanıyor ve başını kaldırıp parmaklarından biri içimde kayarken başımı ileri geri nasıl salladığımı ve kalçalarımı nasıl oynattığımı izliyor.

Şu anda her şey çok iyi hissediyorum. Neredeyse sindiremeyeceğim kadar çok şey var. Çok fazla utanç verici ses çıkarmamaya çalışırken yüzüm buruşuyor.

İkinci bir parmak daha ekliyor ve her ikisini de içime itiyor, iç duvarlarımı kafamın tepesini uçurmakla tehdit edecek şekilde sürüyor. Garip bir hıçkırık sesi çıkarıyorum ve kollarımı savurarak altımdaki yorganı çekiştiriyorum.

"Karşı koyma prenses." Parmaklarını daha sert pompalıyor, bu hareket ıslak bir emme sesi çıkarıyor. "Neredeyse vardın. Biraz derin nefes al."

Tereddüt etmeden dediğini yapıyorum ve ikinci nefeste zevk sert spazmlarla patlıyor. Mahrem kaslarım parmaklarının etrafında kenetleniyor ve o da kasılmalara karşı bastırıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, duyumun her nabzında çaresiz, nefes nefese bir ses çıkardığımı duyuyorum.

"İşte böyle," diyor ben or- gazmımın uzunluğunu atlatırken. "Aferin kızıma. İhtiyacın olan şey buydu."

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Zevk azalmaya başladığında, vücudumdaki her kas gevşiyor ve kendimi yumuşak, ılık, gevşek ve doygun hissediyorum. Elini çekmeden önce beni birkaç kez daha okşuyor.

Boşalmaya başladığımda gözlerimi sıkıca kapattım ve ancak şimdi açabiliyorum. Hâlâ üstümde duruyordu. Hala o sıcak mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor sert bir sesle.

"Evet. Evet, çok beğendim."

"Güzel. Sanırım bundan sonraki bölümü de seveceksin."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Verdiğim tepkiler karşısında hem utandım hem de heyecanlandım. Böyle olabileceğimi, böyle hissedebileceğimi hiç bilmezdim.

Kendini yeniden konumlandırıyor, üstümde dizlerine kadar yükseliyor. Hâlâ sert, hareket ettikçe siki zıplıyor. Hevesle uzanıp ellerime alıyorum, onu tekrar en içten şekilde hissetmek istiyorum.

O bana dokunduğunda benim yaptığım gibi ona dokunduğumda nefes nefese kalmasını ve kıvrınmasını istiyorum.

Ben onu okşarken nefesi yine kesiliyor ama kendini kıpırdatmıyor. Yine de hoşuna gidiyor. Bunu gergin yüzünden anlayabiliyorum. Bir dakika sonra kafasını yana salladı.

Uzanıp ellerimi nazikçe hareket ettiriyor ve ben itiraz etmiyorum çünkü olacakları tahmin ediyorum. "Bacaklarını benim için ayır" demeden önce bir eliyle ereksiyonunu birkaç kez sertçe sıkıyor.

Dizlerimi büküp kalçalarımı ayırıyorum, hava ılık ve ıslak etime soğuk geliyor. Tekrar üzerime geliyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor. Popomu yukarı kaldırıyor ve beni kendisine biraz daha yaklaştırıyor. Sonra tekrar bir koluyla üstüme çıkıyor ve kalçalarımı daha da ayırıyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diyorum ona.

"Anlamıştım." Kalçamdaki el yumuşuyor.

"Sakın bana kırılacakmışım gibi davranmaya kalkma."

Bir an için hareketsiz ve sessiz. Sonra "Anladım." diye mırıldandı. Ereksiyonunu bir eline alıp girişime hizalıyor ve yavaşça içime doğru yönlendiriyor.

Penetrasyon derinleştikçe bilinçli olarak nefes alıyorum. Dolu, sıkı ve ağrıyor. Gerçekten ağrıyor ama keskin değil. Daha da içeri ittiğinde nefes nefese kalıyorum çünkü aynı anda hem çok iyi hem de çok sıkı hissettiriyor.

"Çok mu fazla?" Grant'in sesi hafifçe nefes nefese. Ağırlığını dayadığı kolu hafifçe titriyor.

Alt dudağımı ısıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Bu iyi." "Söyle bana eğer-"

"İyi olduğunu söyledim." Görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bedenim penisin etrafında gevşerken başımı ileri geri hareket ettiriyorum. "Hoşuma gidiyor. Bu şekilde hissetmek hoşuma gidiyor."

"Tamam. Hoşuna gitmeyen bir şey olursa söyle, ben de durayım."

Bunu beni güvende hissettirmek için söylüyor ve Grant'in iyi bir yerden geldiğini biliyorum. Ama şu anda kendimi güvende hissetmek istemiyorum.

Böyle hissetmek istiyorum.

Baskı hafifledikçe, diğer hisler derinleşiyor. Elini kullandığı zamanki gibi keskin, hızlı, patlayan bir zevk değil. Bu farklı. Daha derin. Daha yavaş. *Daha fazla*. Kalçalarımı yavaşça ona doğru pompalıyorum. Boğazımda kısık bir sesle inliyorum çünkü verdiği his gerçekten hoşuma gidiyor.

"Doğru," diye mırıldanıyor, pelvisini biraz geriye çekiyor ve sonra pompalarımın birine uyacak şekilde tekrar ileri itiyor. "Aynen böyle yap."

Onun cesaretlendirmesi karşısında memnun, mırıltılı bir ses çıkardığımı duyuyorum. O gerçekten itmeye başladığında kalçalarımı daha bilinçli bir şekilde sallıyorum.

Yavaş ve istikrarlı gidiyor ve bu ne yapacağımı anlamama yardımcı oluyor. Bedenim kendi kendine hareket etmeye başlıyor, onun ritmine uyuyor ve aramızda yarattığımız sürtünmeden yayılan yoğun hisleri kovalıyor.

Birlikte hareket ederken oflama sesleri çıkarıyorum. Hem çaba hem de zevk. Kendimi duyduğumda, onları durdurmaya çalışıyorum, ama kontrol edebilmemin bir yolu yok. Gelmeye devam ediyorlar. Şehvani. İlkel. Tamamen utanmazca.

Kendimi o kadar kaptırıyorum ki hızlanıyorum, ritmim bozuluyor ve ona aşağıdan binmeye çalışıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Tekrar boşalmak istiyorum. Her şeyi hissetmek istiyorum. Hepsini. Şu anda.

"Biraz yavaşla," diye homurdanıyor Grant. Beni sikerken kendi homurtularını çıkarıyor. Daha sert ve daha hayvani. "Bunun çok çabuk bitmesini istemiyorum."

Pozisyonunu yeniden ayarlıyor, böylece bir eliyle popomu kavrayabiliyor ve onunla hızımı yönlendirebiliyor.

Bu şekilde yavaşlatılmak sinir bozucu. Ağrıyor, ama tan-talayıcı bir şekilde. İnliyorum ve bedenimi ritmine göre hareket ettirmesine izin veriyorum.

"İşte böyle. Aynen böyle."

Şimdi orgazmımın gecikmesiyle inliyorum, ama bunu bu şekilde yapmak, onun liderliğini takip etmek çok iyi hissettiriyor. Sırtını tırmalıyordum ama ellerim şimdi parmaklarım kışının sıkı kaslarında kenetlenene kadar alçalıyor.

"Lütfen," diye soluyorum, boynumu büküp gözlerimi sıkıca kapatarak. "Lütfen. Buna çok ihtiyacım var."

"Biliyorum. Neredeyse ." Hızını artırmadı. İticileri sabit, güçlü ve tam olarak doğru açıda.

Zevk arttıkça ve arttıkça gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor ama kırılmıyor. "Oh siktir. Oh lütfen. İhtiyacım var..."

Daha tek kelime edemedi boşalıyorum, vücudum spazmlarla sarsılırken zevkimi dağınık soluklarla hıçkırarak çıkarıyorum.

Grant bir şeyler söylemeye başlıyor ama benim mahrem kaslarım onun sikinin etrafında şiddetle sıkışmış durumda ve belli ki kontrolünü kaybediyor. Kalçaları hızlanırken gergin, gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor. Birden beni hızlı ve sert bir şekilde sismeye başladı.

Çok daha sert

Daha önce.

Ve daha da iyi, daha çiğ hissettiriyor. Doruk noktamdan sonraki matematik yeni bir şeye dönüşmeye başladığında inliyor ve nefes alıyorum.

Beni sikerken bacaklarımı teker teker hareket ettiriyor, ta ki sırtımdan sıkıca sarılana kadar. Keşke sessiz kalabilseydim ama yapamıyorum. Birlikte yatağı duvara vuruyoruz ve etlerimiz birleştikçe cinsel bir tokat sesi çıkarıyoruz.

Bu pozisyon daha önce olduğundan daha fazla ağrıyor, ama ağrı bile iyi hissettiriyor. Buna ihtiyacım var. İstiyorum.

İçimde söylenmemiş -kabul edilmemiş- bir şey umutsuzca bu şekilde alınmaya ihtiyaç duyuyor.

boşalmadan önce ben tekrar boşalıyorum, içimden aniden çekilip karnımın üzerine birkaç kez fişkırınca zevk hıçkırıkları kesiliyor.

Başladığı gibi çabucak bitiyor. Yaralıyım, hamım, terden sıırılsıklamım ve tamamen doymuşum ve vücudum küçük artçı sarsıntılarla seğirmeye devam ederken yatağında gevşek bir şekilde uzanıyorum.

Grant son doruk noktasına kadar kendini okşuyor, nefesini tutup karnımdaki se- menlerine bakarken birkaç kez inliyor. Yüzü bir an için tatmin olmuş gibi. Neredeyse yumuşak.

Sonra tekrar kendine döner. Yüz hatları tipik stoacı kontrolüne geri dönüyor. Ayağa kalkıyor ve bir havlu alıp karnımı ve bacaklarımın arasını siliyor. İlk kez kendimden utanarak doğrulmayı başarıyorum. Seks yaparken farklı hissediyordu ama şimdi yine Grant.

Ve ben davet edilmeden onu becermek için odasına geldim. "Sana zarar vermedim, değil mi?" diye soruyor sonunda. yatakta.

Biraz yaptı ama istediğim buydu. "Hoşuma gitti." "Tamam.

Güzel." İtiraf etmeden önce duraksadı. "Ben de sevdim." Bir dakika daha oturup derin derin nefes alıyoruz.

Birinin bu işi sonlandırması gerekiyor ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Muhtemelen bunu bir yapmamalıyız," diyor sonunda.

"Biliyorum." Başından beri bunun sadece bir kez olacağını biliyordum. Ayağa kalktım ve ona benim de doğru olduğunu bildiğim şeyi söyledim. "Ama tecritten çıktığımızda her şey değişecekse, burada istediğimi elde etmek istedim. En azından bir kez."

DÜN

HAYATIMDA DEĞİŞMEYEN TEK ŞEY HER ZAMAN YÜZMEK OLMUŞTUR. HIÇBİR MAT- Nerede olduğum ya da dünyamda neler olup bittiği fark etmeksizin erkenden kalkıp, elbisemi ve gözlüklerimi takıp serin ve klorlu suya dalabiliyorum. Vücudum düşünmeden ne yapacağını biliyor. Bacaklarımı tekmeliyorum. Kollarımla kulaç atmayı. Nefesimi senkronize ediyorum. Ve kendimi hareket ettiririm. Hızlı. Pürüzsüz. Güçlü.

Dünyanın geri kalanı dağılsa bile o anlarda her şeyin kontrolü bende oluyor.

Tecritten çıktıktan beş ay sonra her şey değişti ama ben hâlâ her sabah yüzüyorum. Eninde sonunda kimyasallar ya da havuzun bakımı için gereken güç (ya da her ikisi) tükenecek ama henüz böyle bir şey olmadı. Bu yüzden bir Cuma sabahı saat altıda sığınakta hala bana ait olan tek yatak odalı dairede kalkıyorum ve havuz katına iniyorum.

Her zaman olduğu gibi boş. Grant'in sabah erken saatlerde vardiyası var, yüzeydeki kampın çevresini koruyor, bu yüzden artık ben yüzerken o hiç yüzmüyor.

Sadece bir saat yüzüyorum çünkü mesaim daha erken başlıyor. Duş almak için acele ediyorum ve kot pantolonumu, V yaka tişörtümü ve babamın sığınak gardırobuma eklediği ama kilitten çıkana kadar hiç kullanmadığım yürüyüş botlarımı giyiyorum.

Aşağı. Hiçbir şey yapacak vaktim olmadığı için ıslak saçlarımı uzun bir örgü haline getiriyorum ve ardından asansöre binerek topluluğumuzun çoğunun sabah aktiviteleriyle meşgul olduğu üst kata çıkıyorum.

Bizden sadece altmış altı kişi kaldı. Beş yıl önce tecrit edilen iki yüz kişiden.

Açılır açılmaz, birkaç aile kendi işlerini yapmak üzere ayrıldılar, artık sığınak liderinin kontrolü altında değillerdi. Ayrılanların çoğunu tanıyor ve seviyordum ve onlara ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Son beş ayda başımıza gelenler gibiyse, çoğu artık hayatta değil.

İlk birkaç ay içinde, henüz ciddi önlemler alabilecek kadar bilgi sahibi olmadan, birçok keşif ve av partimiz saldırıya uğradı, araçlarımız çalındı ve insanlarımız öldürüldü. Artık etrafta çok az insan varmış gibi görünebilir, ancak herhangi bir nedenle yanlış bölgelere girersek, tek amaçları masumlara zarar vermek gibi görünen gezici çetelerin hedefi haline geliyoruz. Artık en tehlikeli bölgelerden nasıl kaçınacağımızı daha iyi biliyoruz, bu yüzden insanlarımızdan herhangi biri saldırıya uğramayalı bir aydan fazla oldu.

Ama başka sorunlarımız da var. İki ay önce sığınağımızı bir hastalık vurdu. Dr. Willoughby bunun muhtemelen biz yer altındayken ortaya çıkan bir virüs olduğunu düşünüyor Otuz sekizimizi öldürdü.

Korkunç derecede hastaydım ama iyileşen şanslı kişilerden biriydim.

olarak, tecritten çıktığımızdan beri sayımız azaldı. Bazı insanlar bunun bir hata olduğunu düşünüyor, ancak er ya da geç erzağımız tükenecekti, bu yüzden orada daha fazla kalamazdık - dünyamızın dönüştüğü şeyden sonsuza kadar saklanabilirdik.

Hayatım artık gibi güvenli ve sıkıcı değil, ama aynı zamanda eskisi kadar yalnız da değilim. İnsanlar farklı davranıyor, sanki sığınak belirsizliğinden çıktığımızı kabul etmiş gibiler. Bundan sonra hayat böyle olacakmış gibi. Daha önce hiç arkadaşım yokken şimdi arkadaşlarım varmış gibi hissediyorum ve aslında sadece kahve dağıtmaktan ibaret olmayan işler yapmaktan hoşlanıyorum.

Kalan tüm kahve stoğumuzu, yüzeyde tanıştığımız ilk dost canlısı insanlar olan yakındaki bir çiftlikten birkaç tavukla takas ettik.

Şimdi en azından yumurtalarımız var.

Ama artık kahve yok.

Sabahları kampımızda inşa ettiğimiz yeni yapılardan biri olan yemekhanede görev yapıyorum. Her sabah Dave'in eşi Mary ile birlikte günün erzakını düzenlemek ve paketlere bölmek için çalışıyorum. Tayın paketlerine ek olarak, mevcut taze etlerden büyük bir tencere çorba ya da güveç yapmaya çalışıyoruz, böylece her kişi o gün için bir tayın paketi ve bir kase çorba alıyor. Bugün Tara, Mary ve benim çalıştığımız yerin yakınlarında bir çeşit balık yahnisi yapıyor.

Mary ellili yaşlarında, güler yüzlü, gamzeli bir kadın. Gülmeyi ve dedikodu yapmayı seviyor ve şu anda en sevdiğim insanlardan biri. Bu sabah çiftlikten aldığımız unla pişirdiğimiz taze ekmek, bahçelerimizden (hidroponik ve yeni yüzeysel) sebzeler, eski malzemelerimizden bir protein bar ve biraz kurutulmuş domuz eti ile günün paketlerini hazırlıyoruz. Benimle dün insanlarımızla olan her şey hakkında sohbet ediyor (hepsini biliyor) ve erzaklarını almak için uğrayabilecek yakışıklı erkeklere çok güzel görüneyim diye saçlarımı örmemem konusunda benimle dalga geçiyor.

Tanıdığımız her bekar erkeğin benimle ilgilendiğine , oysa bu kesinlikle doğru değil. Ben sadece gülüyorum ve bana uygun bir erkek bulmak için nasıl taşraya çıkmam gerektiği konusunda ona takılıyorum (sadece yarı samimi bir şekilde).

"Sanırım burada erkek arkadaşın olarak bu işi memnuniyetle üstlenecek en az bir kişi var." Mary konuşurken bir paketi ustalıkla paketliyor.

Durup ona bakıyorum. Sonra gözlerimi onun başını salladığı yöne kaydırıyorum.

Sebepsiz yere Grant'i görmeyi bekliyorum ama görmüyorum. Bu aptalca bir dürtü. Mantıksız bir duygu titreşimi. Grant'i neredeyse her gün görüyorum ama artık onunla neredeyse hiç konuşmuyorum.

Tecritten çıkar çıkmaz günlük antrenmanlarımızı bitirdik.

Onun yerine Noah'ı görüyorum, başlangıçta muhafız olarak istihdam edilen adamların en genci. Muhtemelen benden sadece altı ya da yedi yaş büyük. Pek yakışıklı sayılmaz ama sıcak kahverengi gözleri ve orantısız sırtışıyla yeterince sevimli ve çekici.

Her gün erzakını almaya geliyor ve sohbet etmek için oyalanıyor. İlk başta bunun Mary yüzünden olduğunu düşündüm çünkü çoğunlukla

ona. Ama benim yüzümden bu kadar uzun süre takılmasında ısrar ediyor ve ben de onun haklı olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Bugün ona sunduğum paketi alıyor ve ayak ayak üstüne atıyor. "Bugün nasılsın Olivia?"

"Oldukça iyiyim." Ona gülümsüyorum çünkü ondan hoşlanıyorum ve ayrıca bir erkeğin bana ilgi göstermesi yeni ve garip bir duygu.

On yedi yaşındayken buna alışmaya başlamıştım ama sığınakta rastgele erkeklerin ürpertici bakışları ve Grant ile beklenmedik bir seks gecesi dışında hiçbir şey yaşamadım.

"Bu sabah yüzdün mü?"

Ne zaman benimle doğrudan konuşsa hep bunu sorar. "Evet. Yaptım. Bir saat kadar."

"Bugün çok güzel görünüyorsun." Gülümsüyor ve bana doğru hafifçe eğiliyor.

Bu bana karşı şimdiye kadarki en açık sözlü tavrı ve yanaklarımın alev alev yanmasına neden oluyor. Kendime bakıyorum, gerçekten şaşkınım. Mary az önce bana saçlarımı açmam gerektiğini söylüyordu ama belki de saçın bir önemi yoktur. Noah'nın gözleri göğsüme düşmeye devam ediyor, ancak açıkça yüzümde tutmaya çalışıyor. "Teşekkür ederim." Yardım için Mary'ye bakıyorum ama o duymamış gibi davranıyor.

"için planlarınız nedir?" diye soruyor.

Kalp atışlarım hızlandı ama bu heyecandan çok panik tepkisi. Yirmi iki yaşında biri bu kadar tecrübesiz olmamalı, basit bir randevudan bu kadar korkmamalı ama ben korkuyorum.

Kesinlikle öyleyim.

"Gerçekten bilmiyorum," diye cevap vermeyi başarıyorum, sesim olabildiğince doğal çıkıyor. "Bütün sabah burada çalışıyorum. Sonra genellikle bahçeye yardım ediyorum ya da yapılması gereken başka bir şey için etrafa bakıyorum."

"Saat beşe kadar nöbetim var ama bu akşam boş vaktin olursa gel beni bul, yürüyüş falan yaparız." Mümkünse yanaklarım daha da kızardı. "Oh. Evet. Olabilir. Eğer

Zamanım var."

İşte. O kadar da kötü değildi. Kaba ya da küçümseyici değil. Ama aynı zamanda yapmak isteyip istemediğimi bilmediğim bir şey için de taahhütte bulunmadım.

Noah cevabımdan son derece memnun görünüyor ve yanımdan geçtiği herkese selam verip gülümseyerek uzaklaşıyor.

"Neden ona daha fazla cesaret vermedin?" Mary, o kulak kesilir kesilmez sorar.

"Yapıp bilmiyordum."

"Çok tatlı bir çocuk. Heyecanlanacağını düşünmüştüm." Mary bana sert bir bakış attı. "Beklediğin başka biri mi var?"

"Hayır! Hayır, tabii ki . Noah'dan gayet hoşlanıyorum. Sadece daha önce böyle bir şey yapmadım."

"Evet. Sanırım sığınağa sadece on yedi yaşındaydın, bu yüzden pek çok normal yaşam deneyimini kaçırdın. Ama şimdi bunlardan bazılarına sahip olmaman için hiçbir neden yok. Bir erkek istemiyor musun?"

Omuz silkiyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Sanırım öyle. Eğer işe yararsa. Ama sadece sahip olmak için bir tane istemiyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa. Onun doğru kişi olmasını istiyorum."

"Bu çok mantıklı. Ama ne yazık ki artık çok seçici olamıyoruz. Aralarından seçim yapabileceğimiz sadece belli sayıda adam var ve daha fazlasıyla karşılaşp karşılaşmayacağımızı kim bilebilir. Eğer birini istiyorsanız, elinizdekilerin en iyisini seçmek, boşuna beklemekten daha iyidir."

Haklı tabii ki. Kesinlikle haklı. Başka bir fırsatım iyi bir adamla ilişkiye başlamak konusunda tereddüt etmem aptalca.

Belki de Grant ile geçirdiğim o geceydi. Romantik ya da gelecek için umut verici hiçbir yanı yoktu ama hâlâ zihnimde bir ağırlık gibi duruyor. Bir şekilde cinsel cazibe ve romantik şefkate yönelik doğal içgüdülerimi çarpıttı.

Bu yol ne kadar tuhaf ve dolambaçlı olsa da, hiçbir yere gitmediği açık. Ve Noah ile önümde güzel, kolay bir yol var.

Mary'ye başımı salladım. "Haklısın. Noah'dan hoşlanıyorum. Bu akşam onu bulacağımdan emin ve bir yürüyüşe çıkıp sadece... görebiliriz."

"Çok iyi. Bence bu iyi bir fikir. Her zaman çok ciddi, düşünceli ve çalışkansın. Bunlar iyi şeyler ama daha 22 yaşındasın. Arada sırada biraz eğlenmeye ihtiyacın var. Bence bir erkek arkadaş senin için iyi olur."

Bir erkek arkadaş.

Belki güzel olurdu.

Uzun süre bunun benim için bir olasılık olmadığını düşünerek yaşadım. Sanırım Noah'ın bana neredeyse çıkma teklif edecek olması Grant'in bana uyguladığı çıkma ambargosunu kaldırdığı anlamına geliyor.

Artık her şey farklı ve sanırım bu benim de farklı olmam gerektiği anlamına geliyor.

Sabah vardiyam bittiğinde bir kase balık yahnisi alıyorum ve Dave, Mary, Dr. Willoughby ve birkaç kişiyle birlikte masaya oturup yiyorum. Sonra kendi erzak paketimi alıp bahçeye yardım etmek için dönmeden önce daireme götürmeyi planlıyorum.

Yüzeyde inşa ettikleri yeni binalara rağmen, hepimiz hala sığınaktaki dairelerde uyuyoruz. Yüzeye çıkarıldığında asansörü barındıran güçlendirilmiş garaja giriyorum. Ya yapının sağlamlığı ya da uzak konumumuz amaçlandığı gibi çalıştı çünkü kilitli kaldığımız beş yıl boyunca kimse garajı tahrip etmedi ya da araçlardan herhangi birini çalmadı.

Bunların birçoğu artık yok, partilerimiz bağlandığında çalındı ya da grubumuzdan ayrılanlar tarafından alındı. Ancak hala birkaç kamyonetimiz, birkaç cipimiz, iki motosikletimiz, küçük bir pervaneli uçağımız ve yeterli miktarda yakıtımız var.

Bu bittiğinde, araçlarımız değersiz olacak çünkü artık benzine erişecek bir yer yok gibi görünüyor.

Yakıt tasarrufu konusunda çok dikkatli olduğumuz için, içeri girerken garajda bir motor sesi duyduğumda şaşırıyorum. Merakımdan aceleyle bakmaya gittim.

Bu Grant. Belli ki ciplerden birini çalıştırdı - uzun zaman önce babamın özel jetiyle beni buraya getirdiği cipe benziyor - ve şimdi de içinde ne varsa yeniden düzenlemek için arkaya doğru eğiliyor.

"Nereye gidiyorsun?" Yaklaşırken sordum. Av partileri sabah erkenden yola çıkıyor ve yakın çevremizdeki arazinin yapısını artık hemen hemen bildiğimiz için son zamanlarda hiç keşif yapmadık.

Gözle görülür bir şekilde sarsılır, başı hâlâ aracın arkasına eğiktir. Yavaşça doğruldu. "New Haven. Yaklaşık bir saat uzaklıktaki çiftlik."

"Oh. Daha fazla malzeme mi takas ediyoruz?"

Grant'in mavi gözleri yüzüme dönmeden önce hızla vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Evet. Daha fazla tavuğa ve una ihtiyacımız var. Ve bizde onlarda olmayan bir sürü şey var, yani takas edebiliriz."

Cipin arkasını görebilmek için yanına yaklaşıyorum. Özenle paketlenmiş bölmenin içinde kıyafet torbaları, me-

ve birkaç tüfek.

"O kutulardaki parçalar ne?"

"Bu küçük bir güneş jeneratörü. Birkaç tane var ama şu anda hiçbirine ihtiyacımız yok. Kıyafetlerin hepsi de ölen insanlara ait."

"Oh. Vay canına. Bütün bu şeylerle bir sürü un ve tavuk almalıyız."

"Ben de öyle umuyorum."

Bu, Grant ile aylardır yaptığım en uzun konuşma. Birbirimizi her gördüğümüzde başını sallayıp selam veriyor ve bir şey sorduğumda cevap veriyor ama sohbet etmiyor.

Bir anlamı olduğundan değil. Hiçbir zaman geveze olmadı. Daha önce birlikte vakit geçirmemizin tek nedeni bana kendimi savunmayı öğretmesiydi. Artık bunu yapmasına gerek yok.

Birkaç ay önce o virüs yüzünden ateşlendiğimde ve bazen sayıkladığımda, hayal meyal onun başımda dolaştığını hatırlıyorum. O zaman benimle konuşmuş ama o günler benim için çok bulanık. Şimdi onunla birlikte olmak midemi garip bir şekilde bulandırıyor. Bu rahat bir duygu değil. Bu yüzden kendime "Ben de gelebilir miyim?" diye sormamın hiçbir anlamı yok.

"Ne?"

"Beni duydun. Seninle gelebilir miyim diye sordum."

"Dışarısı güvenli değil. Bunu biliyorsun. Çitimizin dışındayken ölen herkesi listelememe gerek var mı?"

"Hayır. Onları listelemenize gerek yok. Ama tek başınıza gidiyorsunuz, bu yüzden tehlikeli bölgelerden kaçınacak bir rota bildiğinizi varsayıyorum. Ayrıca kendi başımın çaresine bakabilirim. Bundan emin olabilirsiniz."

Hemen cevap vermiyor. Sadece bana yakından bakıyor.

"Ön koltukta hiçbir şeyiniz yok, yani bana yer var. Ve fazladan bir silah kesinlikle sadece senden daha güvenli olacaktır." Kalçamdaki kılıfta her zaman taşıdığım tabancamı okşuyorum.

Sığınakta ihtiyacım yoktu ama herkes yüzeyde silahlı kalmamız gerektiği konusunda hemfikir görünüyor.

Grant hala cevap vermedi. Çenesi hafifçe geriliyor. Biliyorum çünkü yüzündeki birkaç küçük kasın dalgalandığını görebiliyorum.

Tartışmak için bir yol düşünüyor, bu da nedense bana "Hiçbir yere gidemiyorum. Çitlerin dışına çıkma şansım bile neredeyse hiç olmuyor. Artık on yedi yaşında değilim ve çaresiz değilim, ama hala olduğum gibi korunuyorum. Ben yetkin biriyim

Bu toplumun bir üyesiyim, tıpkı herkes gibi. Bu yüzden ya bana gitmemem için iyi bir neden söyleyin ya da yolumdan çekilin."

Kısa bir nefes alıyor ve sonra yolcu koltuğuna doğru başını sallıyor. "Dışarı çıktığımızda ne dersem onu yapacaksın. Tartışmak yok."

"Seni yavaşlatmayacağım." Ona kaşlarını çatıyorum ama içten içe heyecanlanıyorum. Nefes alışım hızlandı ve kalp atışlarım hızlandı. Gitmeliyim. Bir şeyler yapacağım. Kampımızın dışındaki dünyayı daha çok göreceğim.

Grant direksiyonun arkasına geçerek, "Endişelendiğim bu değil," diye mırıldanıyor.

Dilimi ona doğru uzatmak istiyorum ama bu aptalca dürtüyü bastırmayı başarıyorum.

Bunun yerine, o arabayı kapıya sürerken ve muhafızların kapıyı açmasını beklerken yanımızdan geçen birkaç kişiye el sallayıp gülümsüyorum.

Grant bizi batıya doğru giden harap köy yollarında sürerken hâlâ gülümsüyorum. Bir şey söylemiyor ama söylemesini de beklemiyorum. Açık pencereden yüzüme vuran rüzgârın ve yeni manzaraların tadını çıkarıyorum.

Bir sürü tozlu mavi gökyüzü var. Ve güneş tepemizden aşağıya doğru parlıyor. Aşırı büyümüş ormanlar, çalılar, uzun, bakımsız otlardan oluşan çayırlar. Rastgele yıkılmış binalar ve kırık yol işaretleri - eskiden var olan bir dünyanın yankıları.

Aynı dünya gibi hissettirmiyor. Değiştiğini hiç görmedim. Sığınağa girdiğimde başka bir şeydi, şimdi çıktığımda başka bir şey. Tüm bu zaman boyunca burada olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Eski dünyanın yerle bir olduğunu ve bu yabancı dünyaya dönüştüğünü görmek. Belki o zaman her şey daha anlamlı olurdu. Belki de bana sık sık hissettirdiği gibi tamamen farklı bir gezegendeymişiz gibi görünmezdi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, yol eskiden küçük bir kasaba olan harabelerin arasından geçerken Grant yavaşlıyor. Ben bakarken gözlerinin yüzüme doğru kaydığını hissediyorum.

"Ne?" Ona bakarak talep ediyorum.

"Beklediğin bu değil miydi?"

"Dürüst olmak gerekirse, ne beklediğimden emin değilim. Bir süreliğine kampın dışında olmak güzel, orman ve otlaklar da düşündüğüm gibi. Ama bu..." Elimi bir jestle sallıyorum.

yıkılmış bir kasaba. "Bu beni biraz üzüyor. Baksanıza. Burası McDonalds'tı."

Molozların altındaki soluk sarı kemerlerin izi nedense göğsümü ağrıtıyor. Gözlerim yanıyor. Nedenini hiç bilmiyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor Grant usulca.

Sertçe yutkunuyorum. "Sanırım tüm bunları sindirecek zamanımız olmadı. Yüzeydeki dünyaya neler olduğunu. Yani teoride biliyorduk ama bu şekilde görmek çok farklı. Eskiden olan her şey... bir anda yok oldu."

"Evet," diyor tekrar.

Yüzüne bakıyorum ama sabırsız ya da küçümseyici görünmüyor. Asla yumuşak değildir ama ne anladığına yemin edebilirim. "Bir kasabaya bunu ne yapmış olabilir?"

"Bunun bir kısmı zaman ve ihmal, ama tüm kasabanın bu şekilde dümdüz olması için bundan daha fazlası gerekir. Eskiden bahsettiğimiz o büyük vio- lent insan orduları -belli ki onlara sürüler diyorlardı- bunun gibi kasabalardan geçer ve onları yerle bir ederlerdi. Toplayabildikleri her şeyi yağmalar, yakalayabildikleri herkesi öldürür ya da kaçıır ve yıkım dışında hiçbir amaç gütmekten binaları yerle bir ederlerdi. Sanırım burada olan da buydu."

Elimi karnıma koydum ve nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Bu tür anlamsız bir şiddet. Düşünmesi bile beni hasta ediyor. "O sürüler hâlâ buralarda mı?"

"Ben öyle düşünmüyorum. En azından konuştuğum herkes kaynakların çoğu tükendiğinde dağıldıklarını söylüyor. Bu bölgedeki çete, hala etrafta dolaşan çetelere bölündü. Kurt Sürüleri."

"Kurt Sürüleri mi?"

"New Haven'daki insanlar onlara böyle diyor. Şiddet yanlısı çeteler. Onlar da tehlikeli ama en azından daha küçükler."

"Etrafta bu kadar az insan kalmasına şaşmamalı."

"Evet. Şiddet, gıdasızlık ve havadaki tozdan kaynaklanan akciğer sorunları derken, buralarda konuştuğum insanların tahminleri doğruysa, nüfus eskisinin belki dörtte birine düşmüş. Hayatta kalanların çoğu da buradan uzaklaşıp ülkenin ortalarına doğru gittiler."

"Bunu neden yapıyorlar?"

"Önceleri orası daha güvenliydi. Doğal afetler daha azdı. Yani artık orada daha fazla medeniyet var. Büyük şehirler organize oldu ve

altyapıyı yeniden inşa ettiler. Elektrik, su, okullar ve hastaneler var. En azından söylentiler böyle diyor."

"Vay be." Bir dakika düşündüm. "Oraya taşınmalı mıyız?"

"Bilmiyorum. konuda bazı söylentiler var. Ancak seyahat etmek tehlikeli ve oranın nasıl bir yer olduğuna dair elimizde kesin bir rapor yok. Tahminimce ortadaki topluluklar daha güvenli olabilir ama muhtemelen militanlar tarafından kontrol ediliyorlardır. Hala elektriği ve suyu olan bir sığınağımız var. Ve burada özgürlüğümüz var. Kendi kaderimizi kendimiz tayin ediyoruz."

Sığınaktan ayrılma fikrinden hoşlanmadığım için hafifçe rahatlayarak başımı sallıyorum. "Aslen nerelisin?"

Şaşırmış gibi gözleri açılıyor. "Kuzey Carolina." "Çok ailen var mıydı?"

"Hayır. Sadece annem. Beni tek başına büyüttü ve biz eve kapanmadan birkaç yıl önce öldü."

"Yani burada bulmaya çalışmak isteyeceğin kimse kalmadı mı?"

Önümüzdeki yola bakarak başını sallıyor. Kasabayı geçtik, o da hızını artırabiliyor. "Bazı arkadaşlarım vardı ama... Farklı bir hayattı. Şimdi sahip olduğum hayat bu."

"Babam öldüğüne göre ben de böyle hissediyorum. Sığınaktakiler benim halkım, bu yüzden onlarla birlikte kalacağım."

Yarım saat sonra New Haven Çiftliği'ne varıyoruz; burası etrafı tahkim edilmiş, derme çatma bir duvarla çevrili, geniş bir arazi.

İyi korunuyor, ki bugünlerde dünyada hayatta kalmanın tek yolu bu ve bizi karşılayan insanlar verimli ve rekabetçi ama aynı zamanda arkadaş canlısı görünüyorlar.

Yeni yüzler görmek güzel. Grant beni Faith adında biriyle tanıştırıyor, benim yaşlarımda ama aynı zamanda yetkili gibi görünüyor. Grant'i zaten tanıyor ve benimle tanıştığı için mutlu görünüyor. Bizi ana evin etrafında ve ahıra giden arkadaki avluda dolaştırıyor, yanından geçtiğimiz çeşitli insanlarla tanıştırıyor.

Onlardan çok fazla var ve yeni insanlarla tanışmayalı çok uzun zaman oldu. Başka kimsenin adını hatırlayamıyorum.

"Bu tavukları sizin için çoktan kafesledik," diyor, yüksek sesle hoşnutsuzluklarını dile getiren kümes hayvanlarının istiflendiği kasalara doğru eliyle işaret ederek. Burada bir

Çok fazla kanat çırpma, gıdıklama ve tüy var, bu yüzden kaç tavuk alacağımızı gerçekten söyleyemiyorum.

Ama çok gibi görünüyor. Onları kullanabiliriz. Üremek ve toplumumuza yetecek kadar yumurta üretmek için yeterli sayıya ihtiyacımız var.

Grant onlara soğukkanlılıkla bakıyor. Her zaman ne yaptığını biliyormuş gibi görünür, bu yüzden her zaman bildiğini varsaydım. "Bu iyi bir şey. Ama size jeneratörü veriyorsak, bundan daha fazlasını bekleriz."

"Evet." Onu takip etmemizi işaret ediyor. Faith de Grant gibi çok becerikli insanlardan biri. Çilek sarısı saçları, kıskanmaktan kendimi alamadığım göğüsleri ve kalçalarıyla çok güzel. Ama sanki işlerini halletmeye alışmış ve zaman kaybetmeyen bir tavrı var.

Buna saygı duyabilirim. Keşke ben de aynı otorite havasını yayabilseydim. Belki o zaman bana hala prensesmişim gibi davranılmazdı.

Grant ve ben Faith'i başka bir ek binaya kadar takip ediyoruz; burada un ve kuru fasulye çuvalları ile konserve meyve, konserve ve domates kutuları buluyoruz. Bazılarına bakınca ağzım sulandı.

Grant'in miktarı değerlendirdiğini görebiliyorum. Verdiğimiz şeylerin hiçbirini yakın zamanda kullanmamız gerekmeyeceği için takas bana fazlasıyla adil görünüyor.

Sonunda başını sallar. "İyi görünüyor. Teşekkürler."

Rahatladım. Bahse girerim Faith çetin bir pazarlıktır ve bu insanlarla kesinlikle kırgınlık yaşamak istemeyiz.

İş bitince Faith gülümser. "Yola çıkmadan önce bir şeyler atıştırmak ister misiniz? Hava kararmadan dönmeniz için daha çok erken."

Bunun üzerine canlanıyorum ama cevap vermeden önce Grant'e bakıyorum. Gözlerime bakıyor ve hafifçe başını sallıyor.

"Teşekkürler," diye cevap verdim. "Bu harika olur. Bana göstermenizin bir sakıncası yoksa çiftliği daha fazla görmek isterim. Ya da meşgulseniz etrafta dolaşabilirim."

"Sizi gezdirmekten mutluluk duyarım," diyor Grant'e bakarak. "Eğer çok sorun olmayacaksa, Jackson'ın jeneratörü nasıl bir araya getireceğini bildiğinden emin olur musun? Mekanik işlerde oldukça iyidir ama emin olmak için..."

"Elbette. Sorun değil." Grant, jeneratörün parçalarını cipimizden çıkarmakta olan birkaç adama doğru yöneliyor.

Faith ve ben yalnız kaldık. Hala ona gülümsüyorum. Yeni biriyle tanışmayalı yıllar olmuştu, özellikle de benim yaşlarımda biriyle.

Bana evi ve çiftliği gezdirirken iyi vakit geçiriyorum. Kuyu suyu ve elle pompalanan su tesisatı da dahil olmak üzere etkileyici tesisleri var. Burası rahat ve üretken bir yer ve herkes meşgul ve memnun görünüyor.

Umarım kampı ve sığınağı böyle bir şeye dönüştürebiliriz. Yapmamamız için bir sebep yok.

Turu bitirdik ve verandada oturup reçelli ekmek ve ekşi, sulu elmalar yerken Faith'e "Erkek arkadaşın var mı?" diye sordum.

Gülümsüyor, yüzü eskisinden daha da yumuşak görünüyor. "Evet. Jack-oğlum, Grant'in orada konuştuğu kişi."

Baktım ve işaret ettiği adamı gördüm. Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyor. Koyu renk, dalgalı saçları ve kesinlikle kendine has bir çekiciliği olan güçlü, sert bir görünümü var. Neden onu seçtiğini anlayabiliyorum.

Gözlerim otomatik olarak Grant'e kayıyor. Biraz daha uzun boylu ve farklı, daha soğuk bir güç yayıyor.

Jackson çekici ama benim için bir yabancı ve öyle hissettiriyor. Grant farklı.

Benim gibi hissediyor.

Düşünmek saçma bir şey. Hissetmek. Aklımdan geçmesi bile. Diğer tüm uygunsuz başıboş düşünceleri yaptığım gibi bunu da hemen uzaklaştırıyorum.

Faith'e döndüğümde beni izliyordu. "Peki ya sen?"

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor, ne sorduğunu bir an için anlayamıyorum.

"Ne zamandır birliktesiniz?" Ne demek istediğini açıkça anlatmak için başını Grant'e doğru eğiyor.

Yanaklarım kızardı. "Hayır. Hayır, öyle değil. Biz birlikte değiliz. Bu şekilde." Sesimin daha aptalca çıkması mümkünse de bunun farkında değilim.

Kıkırdıyor. "Emin misin?"

"Evet. Tabii ki. Biz... çift."

"Anlıyorum." Duraksıyor. Sonra okul arkadaşlarımdan bana bakışlarına o kadar benzeyen alaycı bir bakış fırlatıyor ki, içimde acı dolu bir nostalji dalgası oluşuyor. "Onu beceriyor musun?"

Bu, yeni tanışmış iki insan arasında normal bir konuşma konusu değildir, ancak artık dünyada işler farklıdır ve bu

bana rahatsız edici gelmiyor. Kendimden utanıyorum ama sorduğu için değil. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Şey, bir kere yapmıştık. Ama değildi... Yani, uzun zaman önceydi ve hiçbir anlamı yoktu. Artık birlikte değiliz."

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum. Ona nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok. "Hâlâ ilgilendiğini biliyor mu?"

"Ben... Ben öyle olduğumu sanmıyorum."

Buna ne kadar az inandığını göstermek için gözlerini deviriyor.

"Ciddiyim. Onunla tekrar seks yapmaktan çekinmezdim. Bu kadarını kabul ediyorum. Ama ben bir ilişki istiyorum. İyi bir ilişki. Romantik. Bağlılık. Her şeyiyle. Ve o... Yani, belki eski dünyada böyle bir ilişkisi olabilirdi. Ama şimdi..." Başımı iki yana sallayıp düşünüyorum. "Onun ilgilendiği tek şey işleri halletmek ve insanlarımızla ilgilenmek. Bana istediğimi verebilecek bir adam değil. Bu dünya yeterince zor. Asla elde edemeyeceğim bir adamdan bir şey isteyerek daha fazla acı çekmeme gerek yok."

Başını sallıyor ve elini kısa bir süreliğine koluma koymak için uzanıyor. Bu nazik bir jest. Bir anlayış, empati. "Bu bana mantıklı geldi. Sadece bir şeyler sezdiğimi düşündüğüm için sordum, gerçi bu konuda kesinlikle yanılıyor olabilirim. Ama şunu söyleyebilirim. Eskiden Jackson'ı becerirdim. Tek yaptığımız buydu. Sadece seks. Romantik bir şey yoktu. Ve bunun bir anlamı olmaması gerekiyordu, ta ki olana kadar. Sonra bir gün gözlerimi açtım ve birbirimize aşık olduğumuzu fark ettim ve bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir yıl önce fikre gülüp geçecek olsam da şimdi her şeye sahibiz. Bazen hiçbir şey ifade etmediğini düşündüğünüz şeyler aslında eder."

"Belki." Benimle paylaştıklarını takdir ediyorum, bu yüzden çok fazla tartışmak istemiyorum. Ama onun Jackson'la olan durumu Grant'le olan durumumla aynı değil.

Grant ve benim cinsel bir ilişkimiz yok. Arkadaşça bir ilişkimiz bile yok. Sahip olduğumuz her şey muhtemelen sadece benim zihnimde - yalnızlığın, muhtaçlığın, artık sahip olmadığım türden bir insani yakınlık için çaresiz bir umutsuzluğun sonucu.

Aynı şeyi benden isteseydi, bunu uzun zaman önce isterdi.

"Her neyse, eğer öğrenmek istiyorsan, belki de ona doğru bir hamle yapmalısın," diye devam ediyor Faith daha yumuşak bir sesle, çünkü erkekler

şimdi oturduğumuz verandaya doğru yürüyor. "Sadece üzerine atla. Bakalım ne olacak. Eskiden Jackson'ın odasında ortaya çıkardım. Başka bir şey yapamıyorsan kötü bir strateji değil."

Kendimi tutamayıp gülüyorum, çünkü belli ki şu anda yapmak istediği şey bu. "Bunu düşüneceğim. Tavsiyen için teşekkür ederim."

Sesim yeterince alçak çıkmamış olmalı. Grant yaklaşırken kaşlarını çatıyor. "Ne tavsiyesi?"

"Sadece kız muhabbeti," diye cevap veriyor Faith, ben aklımdan uygun bir şey geçiremeden. "Jeneratör işini hallettin mi?"

Jackson eğilip ona hızlı bir öpücük veriyor ve sonra koltuğunu paylaşmak için sıkışıyor. Sohbet başka şeylere döner.

Dostça ve gündelik sohbete rağmen, Grant'in hâlâ beni izlediğini, ne düşündüğümü anlamaya çalıştığını hissediyorum.

Ve bu onun keşfetmesini gerçekten istemediğim bir şey.

Bir saat daha takıldık ve açıkçası ne zaman daha iyi vakit geçirdiğimi hatırlamıyorum ama sonra Grant geri dönmemiz gerektiğini söyledi. Yapmak istediğimiz son şey hava karardıktan sonra çitimizin dışında yakalanmak, bu yüzden itiraz etmiyorum. O tüm yeni malzemelerimizin (ve tavukların) Jeep'in arkasında güvende olup olmadığını kontrol ederken ben aceleyle tuvaleti kullanıyorum.

Evden tekrar çıktığımda, direksiyonun arkasında oturup sabırsızlıkla yerime geçmemi bekliyor olmasını bekliyorum, ama öyle değil. Araca yaslanmış, henüz tanışmadığım güzel bir kızla konuşuyor.

genç -belki benden bile genç- ve onunla fena halde flört ediyor. Kapıdan dışarı iki adım attıktan hemen sonra bunu görebiliyorum.

Çiftlik sakinlerinden biri olmalı. Siyah, kıvrıkcık saçları ve kıvrımlı vücudunu en iyi şekilde ortaya çıkaran bir atleti var. Geniş ve muzip bir gülümsemesi ve iyi bir etki yaratmak için nasıl kullanacağını bildiği kalın kirpikleri var. Muhtemelen çok iyi bir insan, ama onu Grant ile bu şekilde gördüğümde içimde bir öfke dalgası kabarıyor.

Bu çok saçma bir tepki.

Utanç verici bir tepki.

Dişlerimi kırmak ve pençelerimi göstermek isterken bile bu kadarının farkındayım. Grant benim değil. Kimse benim değil. Ve Grant en çok gülümseyenlerden biri -ki bunu nadiren yapıyor- bu yüzden belli ki bu kızın ilgisinin nesnesi olmayı umursamıyor.

Bu gerçek beni daha da üzüyor.

Jeep'e doğru ilerliyorum ve hiçbir şey söylemeden ya da onların varlığını kabul etmeden yolcu koltuğuna oturuyorum. Ben burada oturmuş beklerken o kızla konuşmaya devam ederse, ciddi kornaya basmaya başlayacağım.

Neyse ki Grant kıza gitmesi gerektiğini söyleyip koltuğuna tırmandığı bu utançtan kurtuldum.

Göstergeyi açmadan önce bana hızlı ve sorgulayıcı bir bakış fırlatıyor. Bakışlarıyla karşılaşmaktan özenle kaçınıyorum.

Bizi kapıya kadar götürüyor ve sonra çiftlikten uzaklaşan küçük yolda ilerlemeye başlıyoruz. Birkaç dakika sonra başını çevirdi. "Neler oluyor?"

"Neyle?"

"Seninle."

"Bir şey olduğu yok." Hâlâ gözlerine bakmamaya çalışıyorum. Nedenini sorma. Sadece yapmam gereken bir şeymiş gibi geliyor.

"Neden bana yalan söylüyorsun? Sende bir sorun var ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Benim hiçbir sorunum yok. Saçmalıyorsun."

"Çiftlikte biri seni rahatsız mı etti?" Sesi bazen olduğu gibi çakıl taşlarıyla dolu.

"Hayır. Tabii ki . Hepsi çok arkadaş canlısı."

"Biri sana asıldı mı?"

"Hayır!" Bu sorgulama canımı sıkmaya başladı çünkü çok yakında ruh halimi neyin tetiklediğini anlayacak ve ben gerçekten bilmesini istemiyorum. Eğer akıllıysam, konuyu güvenli bir şeyle değiştirim. Başka bir şeyi açığa çıkarmamak için bu konuşmayı yeniden yönlendirmem gerekir. Ama belli ki akıllı olan her zaman ben değilim. Çünkü, üzüntümden kendimi devam ederken duyuyorum. "Kimse *bana* asılmıyordu."

Kaşları çatıldı. "Heather'dan mı bahsediyorsun?"

"Heather'ın kim olduğunu bilmiyorum."

"Sen dışarı çıktığında cipin yanında konuştuğum kişi Heather'dı."

Oh. Onun adı Heather.

"Ondan ya da başkasından bahsetmiyorum. Kimsenin bana karşı bir hamle yapmadığını söyledim."

"Tam olarak böyle söylemedin. Heather sadece arkadaşça davranıyordu."

"Oh lütfen." Artık rol yapmanın bir anlamı yok. Belli ki anladı. Ve ben hâlâ anlamsız bir nedenden dolayı kızgınlıkla doluyum. "Bu sadece arkadaşlık değildi. Tamamen seninle ilgiliydi. Neredeyse seni mıncıklıyordu. Yoluna çıktıysam özür dilerim."

Yüzünde gerçek bir duygu nadir anlardan biri. Şaşırmış görünüyor. Sabırsız. Oldukça şaşkın. "Ciddi misin sen?" diye soruyor daha da sert bir sesle.

"Ne hakkında? Sadece söylüyorum. Ben burada olmasaydım, teklifini kabul edebilirdin."

"Ve ne? Ahırın arkasında hızlı bir sikiş mi yaptınız?"

"İstediğin buysa bunda yanlış bir şey olmazdı."

Cevap vermiyor. Birkaç saniye bana bakıyor, ağır ağır nefes alıyor.

"Yola dikkat et," diyorum ona, yırtılmış bir asfalt parçasını göstererek. Eğer oradan geçerse, alt takım zarar görebilir.

Yoldan çekildi ve kötü bölümü geçene kadar çimenlerin üzerinde sürdü. Sonra dönüp tekrar bana bakıyor.

Sessizce ne sorduğunu biliyorum ve ona verecek bir cevabım yok. Bana ne oldu bilmiyorum. Sadece çenemi kapatmalıyım. Bunu zaman yapıyorum. Aptalca bir şey söylememek için sessiz kalıyorum. Ama nedense şu anda yapamıyorum. "Bu sadece seks," diyorum ona. "İnsanlar bunu her zaman, her türlü nedenle yaparlar."

"Bunun farkındayım," diyor yavaşça.

"Yani o kızla hızlıca samanlıkta yuvarlanmak istediysen, o zaman kesinlikle yoluna çıktım."

"Beni bu kadar uzun zamandır tanıdıktan sonra, aletimin benim yerime karar vermesine izin verme alışkanlığım olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Bu soru beni şaşırttı. Ve ayrıca onun en kırılgan ses tonuna da şaşırdım. "Hayır. Elbette öyle düşünmüyorum."

"Elbette seksi severim ama bunlar normal zamanlar değil ve başka şeyler çok daha önemli. İnsanları hayatta tutmaya çalışıyordum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Hepimizle ilgilenerek harika bir iş çıkardın. Ciddiyim. Gerçekten seni aşağılamaya çalışmıyordum. Ama hem insanları hayatta tutup hem de seks yapabiliyorsun. İkisi birbirini dışlayan şeyler değil."

Gözlerimle tekrar buluşuyor ve bu sefer yoğunluğu kırılıyor. Kuru kuru kıkırdıyor.

Ben de kendimi tutamayıp biraz güldüm. "Kulağa biraz garip geldi, ama sadece-"

"Ne demek istediğinizi biliyorum. Haklısın da. Ama bir bara gidip birini tavlayabileceğim gibi değil. Seçeneklerim sınırlı."

Bunu daha önce düşünmemiştim. Sığınakta bir sürü kadın varmış ve herhangi biri Grant'i becermekten mutluluk duyacakmış gibi görünüyordu. Ama yirmili ve otuzlu yaşlarında olup da zaten partneri olmayan pek fazla kadın yoktu. Elbette daha yaşlı bir kadınla takılabilir ya da muhtemelen bir kadını erkek arkadaşından veya kocasından uzaklaştırabilir. Ama her ikisini de yapıyor gibi görünmüyor.

"Eh," diyorum sonunda, "seçeneklerin artık sınırlı değil. Ne de olsa Heather New Haven'da olacak ve senin onu tekrar görmeye geleceğini umuyor."

Sanki bana sinirlenmiş gibi dudağını hırıltılı bir şekilde kısıyor. "Daha iyi bilmesem, kıskanmış gibi görüldüğünü söyledim."

"Ben kıskanç değilim!"

Tabii ki öyleyim ve belli ki o da bunu fark etmiş. Yüzüm kızarıyor, çok hızlı nefes alıyorum ve ellerimi kıpırdatmadan duramıyorum.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor. Sessizlik içinde araba sürüyoruz ve ben içtenlikle şu anda dünyanın beni yutmasını diliyorum.

Sonra Grant gözlerini yola çevirmeden önce bana hızlıca bir bakış fırlatıyor. "Noah ile aranızda bir şey var sanıyordum."

"Ne?" Şaşkınlığımı sesimden uzak tutamıyorum. "Sen ve Noah. Siz bir şey değil misiniz?"

"Hayır. Neden... Ne... Neden böyle düşündün?" "Bana sordu. O iyi bir adam."

"Sana sordu-?" Bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak kelimeleri yarıda kesiyorum. Grant'in benimle ilgili böyle bir konuşmaya dahil olması fikrine katlanamıyorum. Umutsuzca zihnimde kendimi bu duygusal karmaşanın içinden çekip çıkaracak bir yol arıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Lütfen bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?"

"Tabii ki."

Ondan sonra hiçbir şey konuşmuyoruz ama sessizlik öncekinden daha iyi. Dönüş yolunun geri kalanını neler olduğunu tam olarak anlamaya çalışarak geçiriyorum ama yolculuğun sonunda hiçbir şeyi daha net anlayamıyorum.

Faith üzerine atlamamı söyledi. Odasında görün. Bakalım ne olacak.

Bunu bir kez yaptım ve hala unutamadığım bir geceye yol açtı. Belki de tekrar yapmalıyım.

Sonunda kendimi küçük düşürebilirdim ama en azından bazı cevaplarım olurdu. Her şey aklımdaki bu tuhaf, huzursuz, şaşırtıcı, mide bulandırıcı soru yumağından daha iyi olurdu.

Faith zeki ve tecrübeli. Ne hakkında konuştuğunu biliyor gibi görünüyor. Belli ki hiçbir şey bilmiyorum.

Faith onun üzerine atlamam gerektiğini söyledi. Belki de atlarım.

BUGÜN

ANNEM BANA HER ZAMAN İÇGÜDÜLERİME GÜVENMEMİ SÖYLERDİ. EĞER HER-İçimdeki bir şey çılgılık atıyorsa, bunun her zaman bir nedeni vardır. Eğer bir şey tehlikeli geliyorsa, muhtemelen öyledir. Eğer yanlış geliyorsa, o zaman yapmayın. Ve eğer içimdeki ben belli bir adım atmak istiyorsa, o zaman atmalıyım. Çoğu zaman içimizde doğru olanı bildiğimizi, ancak zihnimizdeki karmaşanın bunu gölgeleyebileceğini açıkladı.

Bu yüzden önce dağınıklığı temizleyin. Sonra kendinizi dinleyin.

Bütün gece ne yapacağıma karar verebilmek için zihnimdeki karmaşayı temizlemeye çalıştım. Bir yanım altı ay önce yaptığım gibi Grant'in odasına gitmek istiyor. O zaman konuşmak ya da ne istediğimi açıklamak zorunda kalmamıştım. Sadece kapısını çaldım ve o da bildi.

Bu sefer de bildiğinden eminim.

Yapmak istiyorum. Zihinsel olarak sahneyi tekrar tekrar prova ediyorum. Yataktan kalkıyorum. Terliklerimi giyiyorum. Dairesine gidiyorum. Kapısını çal. Ve sonra...

Ancak sorular, korkular ve güvensizlikler konuyu benim için bulanıklaştırmaya devam ediyor. Yapılacak akıllıca şey gerçekten bu mu? Elbette, ona sorsam muhtemelen beni becerir, ama beni takip edecek kadar ilgilenmeyen bir adam istiyor muyum? Faith aramızda bir şeyler hissettiğini söyledi ama belki de bu hisler benden kaynaklanıyordur. Ne de olsa ilk hamleyi ben yaptım. Şimdi sıra onda.

Öyle değil mi?

Bir daha seks yapmamamız gerektiğini söyledi. Neden bunu kastettiğini düşünmeyeyim?

Bu yüzden planımı uygulamak yerine, gecenin büyük bir bölümünde uyanık kalıyorum, sağa sola savruluyorum, seçimler üzerinde düşünüyorum ve hatta fikrimi değiştirmeden önce iki kez kalkıp odamdan çıkmaya başlıyorum.

Sabah, sersemlemiş ve bitkin bir ve içimde bir hata yaptığımı söyleyen bir ağırlık vardı. İçgüdülerimi takip etmedim. Başarısız oldum.

Yatakta kalıp üzölmek artık benim için bir seçenek değil, bu yüzden her zamanki gibi kalkıp yüzüyorum ve sonrasında kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Hem fiziksel efor hem de yüzmek için gerekli olan bilinçli nefes alma her zaman zihnimi temizlemeye yardımcı oluyor.

Grant hakkında soru sormayı bırakmalıyım. Beni reddetse ya da duygularımı incitse bile, bu dünyanın sonu olmayacak. Bu konuda bir karara ihtiyacım var, yoksa hayatıma devam edemeyeceğim, o yüzden bu gece bunu yapacağım.

Korkutucu olacak ama yine de yapacağım.

Bu çözümle birlikte, sabah görevlerim için Mary'ye korkmadan katılabiliyorum. Günlük yardım paketlerini düzenlerken yorgun olsam da, sosyal ruh halime bürünebiliyor ve uğrayan herkesle gülümseyip sohbet edebiliyorum.

Sadece bugünü atlatmam gerekiyor. O zaman göreceğiz.

Noah uğruyor ve bir gün önce neden onu bulmaya gitmediğime dair açıklamamı kabul ediyor. Bana Grant ile yaptığım geziyi soruyor ve New Haven Çiftliği hakkındaki açıklamalarımınla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor.

İstediğim zaman gelip onu bulmam ve takılmam için davetinin geçerli olduğunu söyledi, ben de teşekkür ettim ve görüşeceğimizi söyledim.

Bu bir kovulma ama kaba ya da kalıcı bir kovulma değil. Sonuçta, Grant'le olan bu şeyi atlatabilirim, belki Noah'ya gerçekten aşık olabilirim.

Ama şu anda değil. Şu anda içimde başka birine yer yok. Bu çok açık.

Öğle yemeğinden sonra sığınağa geri dönüyorum, uykusuzluğum beni yakalamaya başladığı için bir saat kadar dinlenmeyi planlıyorum. Ancak asansöre ulaşmadan önce tanıdık bir motor sesi duyunca duraksıyorum.

Bir gün önce cipi bıraktığımız yere doğru yürüyorum. Grant direksiyonun arkasında oturuyordu. Kapı hâlâ açık duruyor ama her an kapatabilir.

"Bugün nereye gidiyorsun?" Yola çıkacakmış gibi görüldüğü için aceleyle yanına gidip soruyorum.

"Bir mesaj bırakıyorum," diye açıklıyor, sanki bu sözler benim için bir şey ifade edecekmiş gibi.

"Ne, şimdi mi?"

"Bir mesaj bırakacağım."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama biraz sabırsız görüldüğü için devam etmiyorum. "Ne kadar uzakta?"

"Bir saatten az. New Haven ile aynı yönde."

"Oh. Tamam." Bu kez, içgüdülerim konuşmaya başladığında onu sorgulamıyorum ya da güvensizlikle boğulmasına izin vermiyorum. Yolcu tarafına doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. "O zaman ben de seninle geliyorum."

Bana bakarken dudakları hafifçe aralandı. Belli ki onu şaşırtmışım.

"Bu tek başına yapman gereken bir şey mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum ve ne kadar yüce görüldüğümünden memnun oluyorum.

"Hayır, ama arkadaşla ihtiyacım yok. Eminim yapacak daha iyi bir işin vardır."

Koltuğa yerleşip emniyet kemerimi bağlamaya başladım bile. Eğer bu araçtan inmemi istiyorsa, gelip beni kendisi çıkarmak zorunda . "Hayır. Bir şey yok. Bugünkü işimi bitirdim."

Her zaman yapacak daha çok iş vardır ama ben gerekli görevlerimi tamamladım. Öğleden sonraları yaptığım diğer her şey, zaman doldurmak veya yardımcı olmak istediğim içindir.

Gözlerini kısar ve başını hafifçe sallar ama itiraz etmez.

Kolayca kabul etmesi beni hem memnun etti hem de şaşırttı. "Peki bıraktığın bu mesaj tam olarak nedir?"

Bana Jacksonın dün kendisine insanların bölgede kurduğu bir tür gevşek bağlantılı yardım ağından bahsettiğini anlatıyor. Güvenli evlerin yanı sıra mesajların bırakıldığı noktalar da var. İhtiyacı olan insanlar yardım isteyebiliyor ve kaynakları olanlar da yardım teklif edebiliyor.

"Yani biri gelip bırakma noktalarını mı kontrol ediyor?" Bu yeni gelişmeden etkilenerек soruyorum.

"Onun söylediği de buydu. Birileri mesajları alacak ve ardından ihtiyaçlarla kaynakları eşleştirmek için bağlantılar kuracak." Bugün daha konuşkan. Dn ğleden sonrayı benimle geçirmek onu gevşetmiş olmalı.

"Bu çok havalı. Yani mesajımız yardım mı istiyor?"

"Hayır. şu anda acil bir ihtiyacımız yok. Yardım teklif ediyor."

"Oh." Bunu düşünürken gülümsedim. "Oh, bu harika. Sanırım buradaki diğer insanların sahip olmadığı pek çok şeye sahibiz."

"Dn Dave ve diğer bazılarıyla konuştum ve stoklarımızdan çok fazla vermek istemiyorlar. Ama elimizde çok güvenli bir sığınakta çok sayıda boş oda var. Eğer insanlar yaşamak için güvenli bir yer arıyorlarsa, onlara bu konuda yardımcı olabiliriz. Ayrıca bu bize de yardımcı olur çünkü toplumumuzda yeni insanlara ihtiyacımız var. Ne kadar çok insanımız olursa o kadar çok şey yapabiliriz ve o kadar güvende oluruz."

"Faith dn bana çiftlikte inşa ettikleri yeni yatakhaneyi gösteriyordu. Kırk kadar yeni yatak eklenmiş ve neredeyse doldurmuşlar bile."

"Aynen yle. Onların yaptıklarını bizim de yapmamamız için hiçbir neden yok."

Aslında iyi bir şey yapacağım için heyecanlıyım ve uzun zamandır böyle hissetmemiştim. "Eğer aç gerçekten büyükse, sığınağa akın eden insanlarla dolup taşabiliriz."

"Evet, bunu düşündük. Aslında bunun olup olmayacağını bilmiyorum ama nerede olduğumuzu ve nelere sahip olduğumuzu belirten genel bir mesaj göndermenin güvenli olduğunu sanmıyorum. Tehlikeli türler de bunu duyabilir ve istediklerini zorla almaya çalışabilir. Bu yüzden insanları duruma göre kabul edeceğimizi, onlarla ayarlanan bir yerde buluşacağımızı ve uygun olurlarsa sığınağa kendimiz götüreceğimizi belirten bir mesaj yazdım." ormana giden çakıllı yolu çoktan temizledik ve şimdi Grant cipi ilk asfalt yola çeviriyor.

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Kötü insanların bize saldıracağını mı düşünüyorsun?"

"Yapacaklarından eminim. Henüz yapmamalarının tek nedeni neye sahip olduğumuzu ve nerede olduğumuzu bilmemeleri. Ama Jack'in dediğine göre sığınakla ilgili söylentiler yayılmaya başlamış. İnsanlar onu aramaya başlayacaklar."

"Ugh." düşünce midemi bulandırıyor ama üzerinde durmamaya çalışıyorum. Gardiyanları görevlendirdik. O zamandan beri tatbikat yapıyoruz.

tecritten çıktık. Biri saldırırsa, muhafızlardan uyarı alacağız ve hepimiz mümkün olduğunca hızlı bir şekilde sığınağa koşacağız. Kilitli sığınak kapısı temelde aşılamaz. Orada tekrar kapana kısılmak kötü olurdu ama bize bir şey olmazdı. En azından bir süreliğine.

Grant daha yumuşak bir tonda, "Seni korkutmak istememiştim," diyor. Bana yan gözle bakıyor. "Sadece tedbirli davranmak ve hazırlıklı olmak mantıklı."

"Tabii ki öyle. Ben korkmadım."

"Uh-huh."

Kuru ses tonu karşısında yüzümü buruşturdum ve cevap vermedim.

Eski bir benzinci dükkânının harabeleri arasında yer alan teslim noktasına varmak yaklaşık elli dakika sürüyor. Grant'in devrilmiş bir içecek soğutucusunu kaldırmasına yardım ediyorum, böylece notunu onun altına kaydırabiliyor ve böylece görevimiz tamamlanmış oluyor.

"Şey, bu yeterince kolaydı." Elimin tersiyle alnımdaki hafif ter tabakasını siliyorum. Bugün dışarısı daha sıcak.

"Sana bunun tek kişilik bir iş olduğunu söylemiştim."

"Belki de sadece gitmek istedim. Hayatımın geri kalanında tek bir yere hapsolmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır. Bundan hoşlanmadığınıza eminim." Ses tonu ve ifadesi sakin. "Ama böylesi daha güvenli."

"Güvenlik ile yaşam kalitesini dengelemek zorundayız. Sığınaktaki dairemde hiç çıkmazsam daha güvende olurum, ama sizce bu şekilde yaşanır mı?"

"Kimse bunu beklemiyor."

"Sadece söylüyorum. Bir denge olmalı. Ve belki de herhangi bir destek veya koruma olmadan istediğin zaman kalkıp gitmek senin için o kadar da güvenli değildir."

"Her zaman bu cipi alırım. Zırhlı. Kurşun geçirmez. Yoksa tek başıma gitmezdim."

Ona kaşlarımı çatıyorum, çünkü haklı sitemlerime her zaman makul yanıtlar vermesi sinir bozucu.

Neredeyse, neredeyse gülümsüyor. "Pislik," diye mırıldandım.

"Bugün sana ne oldu böyle?" Kızgın ya da sinirli görünmüyor. Yüzü sorguluyor ve hafifçe eğleniyor. Bu normalde onda gördüğümde daha yumuşak bir his ve bundan hoşlanmadan edemiyorum.

Jeep'e doğru yürüyorduk ve şimdi arkadan iki şişe su almak için . Birini bana fırlatıyor, ben de minnetle alıyorum.

Büyük bir yudum aldıktan sonra sorusuna cevap veriyorum. "Ne demek istiyorsun, bana ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sen sadece..." Omuz silkiyor. "Normalde bu kadar agresif değilsin."

"*Agresif mi?*" Bunu neden bir hakaret olarak algıladığımdan emin değilim ama hissettiriyor.

"Alınan mı?"

"Bu daha da kötü! Yavru kediler alıngandır. Ben öyle değilim. Her neyse, aslında farklı davranmıyorum. Bu normal ben. Belki de sabrım tükenmeye başlamıştır."

Jeep'e yaslanmış, belli aralıklarla su şişesinden su içiyor. Benden bile daha terli. Gri tişörtünde birkaç ter lekesi var. Yıpranmış kot pantolonu kalçalarına kadar iniyor ve mavi gözleri *bir şeyle* parlıyor. Bana meydan okuma gibi gelen bir şey. "Neye karşı sabrını kaybediyorsun?"

Ve bunu yapan da bu. Bu soru. O bakış.

"Seninle." Aramızdaki mesafeyi adımlayarak geçiyorum, başını aşağı çekmek için uzanıyorum ve onu sertçe öpüyorum.

Birkaç dakika hareketsiz kalıyor -belli ki şaşırmış- ama cevap vermesi uzun sürmüyor. Kasılıyor, bir kolunu etrafıma doluyor ve diğer elini beni yerinde tutmak için başımın arkasına doluyor. Öpücüğü neredeyse şiddetle derinleştiriyor ve bu beni nefessiz bırakıyor ve duygularla uğulduyor.

Sonra aniden beni bırakıyor, bir adım geri çekiliyor ve bana bakıyor. O da en az benim kadar yüksek sesle nefes alıyor.

İkimiz de bir an için bir şey söylemedik.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye soruyor sonunda, yumuşak ve sert. Vücudu o kadar gergin ki çenesinde ve kollarında belli belirsiz

dalgalandıran kasları görebiliyorum. Kelimelerle cevap vermek yerine, küçük beyaz gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkarıyorum. Altında iyice yıpranmış bir sütyen var ama göğüslerimin şeklini ve vücudumun solgun genişliğini gizlemek için çok az şey yapıyor.

Cilt.

Yüzüme odaklanmadan önce sıcak bakışlarıyla bedenimi yalayıp yutuyor. "Burada olmaz. Tehlikeye karşı gözümü dört açamayacak kadar dikkatim dağınık olacak." Araca doğru başını sallıyor. "Yolcu koltuğu yeterli olacaktır."

Yolcu tarafındaki kapıyı açmak için yürüdü, belli ki onu takip etmemi bekliyordu. Sonra tişörtünün arkasından tutup başının üzerinden çekip çıkardı. Bu manzarayı hayranlıkla seyretmek için fazla zamanım yok çünkü silah kılıfını çıkarıyor ve kot pantolonunu indiriyor.

"Giysilerinizin geri kalanını çıkarın prenses."

Neden bilmiyorum ama ses tonundaki sert otorite beni gerçekten harekete geçiriyor. Uyarılma bacaklarımın arasında o kadar hızlı geriliyor ki neredeyse acıtıyor.

"Üzgünüm," diye ekliyor hemen hareket etmediğimde. "Ama yavaş ve nazik olmasını istiyorsan, bir yatağa erişimimiz olana kadar beklememiz gerekecek."

"Yavaş ve nazik olmasını istemiyorum." Sütyenimin kancasını açıp göğüslerimden çekiyorum ve sonra ayakkabılarımı çıkarıp kot pantolonumdan sıyrılıyorum. Bunu dışarıda, açık havada yapmak tuhaf ama aynı zamanda gülünç derecede tahrik edici.

Zaten iç çamaşırına kadar inmişti ve koltuğa oturmak için tırmandı. Kıyafetlerimi çıkardığımda, bir kolunu bana doğru uzattı. "tırman. Kapıyı kapatmam lazım."

Dediğini yapıyorum, kapıyı kapatıp kilitlemeden önce beni cipin yolcu tarafına çekmesine izin veriyorum.

Pencereler açık olduğu için içerisi havasız ama şu anda bunun bir önemi yok. Kendimi onun üstüne yerleştirmem, bacaklarımla kalçalarına sarılmam bir dakikamı alıyor.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor. İri elleri popomu kavırıyor, beni pozisyonuma yönlendiriyor. "Aynen böyle."

Yüzü yüzüme çok yakın olduğu için onu tekrar öpmeyi düşünüyorum, ama ağzını göğüslerimden birine değdirecek kadar üst bedenimi kaldırıyor.

Dudaklarıyla meme ucumu sıktağında nefesim kesiliyor. Sonra diliyle döndürürken sırtımı eğiyorum. Sert bir beceriyle alay etmeye devam ediyor, uyarım doğrudan amıma yoğun zevk çekimleri gönderiyor, sonra hareket edip diğer göğsüme de aynısını yapıyor.

Kısa süre sonra utanç verici derecede çaresiz sesler çıkarıyor ve kucağında kıvranıyor, ihtiyacım yere sürünmeye çalışıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum.

uyarılma çok fazla olur. "Lütfen, Grant. Lütfen."

Göğsümün ağzından kaymasına izin veriyor ve beni heyecanlandıran açgözlü, sahiplenici bir bakışla bana bakıyor. "Kahretsin. Sen tanıdığım en ateşli küçük şeysin."

En zarif ya da romantik iltifatlardan biri değil ama yine de bende işe yarıyor. Göğsüme kadar zevk ve sıcaklıkla kızardım.

Bir eliyle kıcımlı tutmaya devam ediyor ama diğer eliyle bacaklarımın arasını yokluyor. Beni okşayarak açıyor ve bir parmağını içime doğru kaydırarak tekrar geriye doğru eğilmemi ve uzun bir inilti çıkarmamı sağlıyor.

"Çok ıslaksın. Çok sıcak, ıslak ve sıkı."

"Evet," diye tıslıyorum, başımı geriye atıyorum ve utanmadan parmağına binmeye çalışıyorum.

"Şu bak. Gelmek ."

"Evet." Parmağını daha bilinçli bir şekilde g-noktama doğru bastırırken aptalca bir hıçkırık sesi çıkarıyorum. "Evet!" Daha ne diyeceğimi bilemeden, bunun mümkün olduğunu bile anlayamadan bir zevk dalgası ve bir dizi ürpertici spazmla boşalıyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor, hâlâ parmağıyla kasılmalarımı bastırıyor ve elini popomda sıkıyor. "Bunu çok istiyorsun, değil mi?"

sallanırken, doruğa ulaşmaya çalışırken ve sonra vücudum lezzetli bir şekilde yumuşarken öne doğru , "Uh-huh, uh-huh" diye inleyerek cevap vermeye çalışıyorum. Bir kolunu serbest bırakıyor, böylece ben nefesimi tutup kadar beni sarabiliyor.

Yüzünü kontrol ettiğimde kendinden çok memnun görünüyor. "Götlük yapma," diyorum ona.

"Tek kelime etmedim." Tam olarak gülümsemiyor, ama eklerken gülümsüyor olabilir: "Ama seni oldukça sert ve hızlı bir şekilde boşalttım."

"Burada işin çoğunu yapan, en tepede olan benim. Bu yüzden kendini beğenmişliğini kendine saklayabilirsin. Bu işin geri kalanını yapmak istiyor musun, istemiyor musun?" Ellerimi onun sikine dolayabilmek için bedenlerimizin arasına uzanmaya başladım bile.

Hâlâ iç çamaşırını giyiyor, bu yüzden onu aşağı itip ereksiyonunu çekmem gerekiyor. Sertleşti. Sonuna kadar. Parmaklarıma karşı sıcak, sert ve büyük hissediyor.

"Bu işi kesinlikle bitireceğiz," diye mırıldanıyor ve pozisyon almama yardım edebilmek için ellerini tekrar popoma götürüyor.

Yolcu koltuğu bu şekilde pek değil ve kapalı hava gittikçe ısınıyor. Ama bunların hiçbiri umurumda değil. Önemli olan tek şey onun altımdaki büyük, güçlü vücudu ve sikişimin elimde verdiği his. Kalçalarımı onun uzunluğuna doğru indirirken birlikte onu içimde yönlendirebiliyoruz.

Yine sıkı. Çok sıkı. Nefes alıyorum ve penetrasyonun yoğunluğu karşısında tekrar nefes alıyorum.

"Evet," diye nefes alıyor, boynunu bükerken gözlerini kapatıyor. "Bu çok iyi. Siktir, çok iyi hissediyorsun." Sonra ben küçük, gergin bir ses çıkarınca duraklıyor. "Tamam mı?"

"Evet. Evet."

"Eğer rahatsız oluyorsanız, biz-"

"Bu iyi." Sonunda onun etrafında rahatlamaya başlıyorum, vücudum onunkine uyum sağlamak için geriliyor. "Böyle hissetmek istiyorum. Tam olarak böyle."

Bu yanıtı kabul etmiş gibi görünüyor ama bizi hemen harekete geçirmiyor. Öne doğru eğiliyor ve boynumun yan tarafına birkaç öpücük konduruyor. Sonra boğazımdaki nabızı yoklamak için aşağı iniyor.

Dokunuşlar iyi hissettiriyor. dağıtıyor. Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor. Öpücükleri, nabzımı sertçe emene ve omzumdaki hassas noktayı dişleriyle çimdikleyene kadar yoğunlaşıyor. Tekrar o kadar tahrik oluyorum ki, ne olduğunu bile anlamadan onun üzerinde sallanmaya başlıyorum.

Ben yapıyorum.

"İşte böyle." Beni görebilmek için başını arkaya yasladı. "Aynen böyle sür beni."

Yapıyorum çünkü kendimi çok iyi hissediyorum ve içimde büyüyen sızıya cevap vermem gerekiyor. Hareketimi karşılamak için yukarı doğru itiyor ve birlikte hızlı, sabit bir ritim oluşturuyoruz. Vücudum titriyor. Örgümden kurtulan saç tellerim etrafa uçuşuyor. Göğüslerim sallanıyor. Zıpladıklarını hissedebiliyorum ve nedense bunun ne kadar vahşi ve kirli hissettirdiğini seviyorum.

Bu benim. Olivia Vincent. Çok ateşli bir adamla cipte çıplak. Kucağında hevesle zıplıyor.

Sikişmemiz hızlandıkça yüksek sesle homurdanıyor, kulağa hayvani geliyor. Gerçek şu ki ben de homurdanıyorum, vücutlarımız birbirine her çarptığında yumuşak, sözsüz sesler çıkarıyorum. Elimde değil. Sesler öylece çıkıyor.

Parmaklarım omuzlarında kenetlendi. İçimdeki gerilim kırılma noktasına doğru yükseliyor. Hıçkırık sesiyle ritmimi kaybediyorum.

"Yavaşla prenses," diye mırıldanıyor, robotumu daha sıkı tutuyor ve hareketimi daha bilinçli bir şekilde yönlendiriyor. ". Zorlama. Neredeyse . Bırak gelsin."

Tekrar hıçkırıyorum ve omurgamı eğiyorum, ama yönüne karşı koymuyorum. Aşağıdan yaptığı itişler hâlâ sabit ama daha güçlü. Artık cipi gerçekten sallıyoruz, bu hem heyecan verici hem de utanç verici bir gerçek. "Lütfen," diye nefes nefese kalıyorum, doruğa ulaşmadan hemen önce.

Derin, yoğun, dağınık ve ezici. Zevk spazmları içime hücum ederken çılgınca titriyorum. O kadar uzun sürüyor ve o kadar iyi hissettiriyor ki, dalgalar azalmaya başladığında sesim kısılıyor ve her yerim ağrıyor. İç duvarlarım onun etrafında kenetlendi ve şimdi Grant'in de ritmi bozuldu.

Vücudu yumruk gibi sıkılırken bir böğürtü çıkarıyor. Sonra beceriksizce beni yukarı çekiyor, böylece siki dışarı kayıyor. Bir eline alıyor ve karnıma birkaç sert fısıltıyla boşalırken sıkıyor.

Sonrasında öne doğru düşünüyorum, gevşek ve bitkin. Araçtaki havasız sıcaklık ve sıkışık pozisyonumuzun verdiği rahatsızlık sonunda beni hareket etmeye zorlamadan önce beni sadece bir dakika tutuyor.

Sonrası biraz garip. Bedenlerimizi çözünüz. Dışarı çıkmak. Kıyafetlerimizi giymek.

Grant beni izliyormuş gibi hissediyorum ama ne zaman kontrol etsem başka bir şeye bakıyor.

"Şey," diyorum sonunda, çünkü birinin bir şey söylemesi gerekiyor. Bir eliyle nemli, dağınık saçlarını ovuşturuyor.

"Evet."

Şu an gerginim, bu yüzden düşünemiyorum. Sonunda her şeyi ortaya döküyorum. "Eğer bana bunu bir daha yapmamamız gerektiğini söylersen, bunun karmaşık olduğundan daha iyi bir açıklamaya ihtiyacım olacak."

Yüzünde hâlâ görebildiğim derin memnuniyete rağmen mavi gözleri keskin ve dikkatli. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"Evet. Ve bence bu oldukça açık olmalı. Birlikte iyiyiz."

"Evet. Öyleyiz." Kafa derisini tekrar ovalıyor, bu onun için alışılmadık derecede huzursuz bir hareket. "Pekâlâ o zaman. Ne zaman bana bir hamle yapmak istersen, asla hayır demeyeceğim."

Bu tam olarak duymak istediğim şey değil. Gerçekte ne hissettiğinin daha net anlaşılmasını istiyorum. Ama o bana bunu hiç göstermiyor.

Kimseye göstermiyor. Ve en azından bu hiç yoktan iyidir.

İşi kolaylaştıracak. Daha güvenli. Seks ve daha fazlası değil.

Eminim bunu başarabilirim. Neden ki? Hayatımda başka bir şey varmış gibi değil. Eğer istekli bir seks partnerim varsa, neden istediğim zaman onu kullanmayayım?

"Tamam. Güzel. O zaman anlaştık."

Bir anlaşmaya varmış gibi göründüğümüz için -en azından şimdilik- cipe geri dönüp eve doğru yola çıktık.

Yolda ara sıra sohbet ediyoruz - değişen manzara hakkında, bu bölgedeki vahşi yaşam hakkında, kaç kişinin bize taşınma teklifimizi kabul edeceğini düşündüğümüz hakkında. Aramız hiç olmadığı kadar rahat, daha çok her akşam dövüş becerilerimizi geliştirdiğimiz zamanlardaki gibi ve bugünkü kararlarımdan genel olarak memnunum. Sığınağa giden çakıllı patikadan aşağı döndüğümüzde keyfim yerindeydi.

Ama yarı yolda Grant frene basıyor. Vücudu gözle görülür şekilde geriliyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Başını patikayı çevreleyen uzun ağaçlara doğru eğiyor. "İşte. Bu bir nöbetçi kulübesi. Noah şu anda orada olmalı."

Yakından bakmak zorundayım, yoksa muhafızlarımızdan birinin durması gereken asla göremezdim. Şu anda orada kimse yok. Görünürde kimse yok. "Bu ne anlama geliyor? Nerede o?"

"Bir var," diye mırıldanıyor Grant.

Grant aniden bir hamle yaptığında ben de bunu anlamaya çalışıyordum - korkunç olasılıkları hayal ediyordum. Üç noktalı bir dönüş yaptı, cipi sığınaktan uzağa bakacak şekilde yeniden konumlandırdı. Sonra dışarı çıkmadan önce arkadan bir tüfek çıkardı. "Hadi," diyor. "Kontrol etmek için gözden uzak durmamız gerekecek."

Tereddüt etmeden ya da tartışmadan dışarı çıktım. Kalbim acıyla çarpıyor ve seksten sonra hissettiğim doyumluk, yükselen panikle yok oluyor. "Cipi burada mı bırakacağız?"

"Evet. Motorun sesini riske atmak istemiyorum. Yapabilirsek onun için geri geleceğiz."

Eğer yapabilirsek.

Bu sözler beni şeyden çok korkutuyor.

Grant elini kollarımdan birine dolayarak beni patikadan çevredeki ormana doğru çekiyor. Ondan uzaklaşmıyorum.

Çünkü bu garip bir şekilde rahatlatıcı, ama sonunda elini bırakıyor.

Tek kelime etmeden onu takip ediyorum, tüm sinirlerim gerilmiş ve her sese dikkat kesilmiş bir halde. Ormanın içinden sığınağın etrafındaki açıklığa doğru yürüyoruz.

Yaklaştıkça Grant'in haklı olduğuna daha çok ikna oluyorum. Bir şeyler kesinlikle yanlış.

BİR NOKTADA, GRANT KOLUMU BIRAKTIKTAN SONRA kılıflı tabancamı çıkardım. Elim ani sinir selinden dolayı nemli ama en azından titremiyor.

Bir buçuk yıl boyunca neredeyse her akşam Grant ile antrenman yaptım. Bu silahı kullanmak için. Kendimi savunmak için.

Gerekirse savaşmak için. Bu becerilerin hiçbirini daha önce kullanmadım.

Kampımıza yaklaşırken hâlâ ormandayız, bu yüzden ağaçlardan ve Grant'in vücudunun arkasından başka bir şey göremiyorum. Koyu renk saçları ensesinde hafifçe karışmış ve kürek kemiklerinin altındaki gömleğinde nemli bir nokta var. Bir şeyler duymaya başlıyorum. Motorların gürültüsü. Kaba, boğuk bağırışlar. Sonra beni sıçratan bir silah sesi.

Grant tüfeğini omzuna koyar ve ileriye doğru adım atarken tüfeği önüne doğrultur.

Onun yapabildiği kadar sessiz hareket etmeye çalışıyorum ama bu konuda hiç pratiğim yok. Ara sıra yaprakları hışırdatıyorum ya da bir dala basıyorum.

Şimdi ağaçların kenarına ulaşıyoruz. Onların ötesinde ışık görüyorum. Normal bir gün olması gerekirken öğleden sonra oldu. Bir saat önce seks yapmışım ve şimdi soğuk, garip bir şekilde sakin bir panik içindeyim. Grant hiç konuşmadan eliyle arkasını işaret ederek durmam gerektiğini söylüyor. O birkaç adım atarken ben de onun dediğini yapıyorum.

öne çık.

neler olduğunu görmeye çalışıyor.

Kampımıza bakarken vücudunda bir şeyler değişiyor. Bana geri döndüğünde, "Kapı kapandı" diye fısıldamadan önce bile midem bulanıyor.

Kapı .

Birisi kampımıza saldırdı ve içeri girdi.

Şimdi ne yapmamız gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu benim bir durum değil.

Kapı . Belki de tanıdığım diğer herkes çoktan ölmüştür.

Grant başını eğerek onu takip etmemi işaret ediyor, ben de öyle yapıyorum; donmuş bir bulanıklık içinde adım adım ilerliyoruz. Tekrar durduğunda, hâlâ ağaçların arasında saklanıyoruz ama kampın arka tarafındayız.

Bana dönüp konuşmak için ağzını açtığında yüzümde bir şey fark eder gibi oldu. Söyleyeceği şeyi yarıda kesti ve başını kısa bir süre salladı. "Ölü gibi beyazsın. O kadar da kötü olmayabilir. Eğer kamp saldırıya uğrasaydı, bizimkiler sığınağa kilitlenirdi."

Onun gerçekçi sözleri bir merhem, ılık bir esinti gibi. Düzensiz bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum. "Sence iyiler mi?"

"Belki hepsi değil ama aylardır sondaj yapıyoruz. O kapı yıkılmadan önce çoğu sığınağa girmiş olmalıydı. Ama ne yapacağıma karar verebilmem için durum hakkında daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var."

Bu mantıklı ve yapılabilir görünüyor. O ve benim tek başımıza bilinmeyen sayıda davetsiz misafire saldırmamızdan çok daha uygulanabilir, ki aklıma gelen tek seçenek buydu.

Tam cevap vermek üzereydim ki sol tarafımızdaki ağaçlardan yüksek bir hışırtı geldi. Tabancamı otomatik olarak sese doğru kaldırdım. Tüfeğini tekrar havaya kaldıran Grant sese doğru yürümeye başladı.

Muhtemelen yerimde kalmamı istiyor ama ben istemiyorum. Birincisi, şu anda yalnız kalmak istemiyorum. İkincisi, onun kaçıp gitmesine ve öldürülmesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden onu birkaç adım geriden takip ediyorum.

Başka bir silah sesi duyduğumda neredeyse ciyaklıyordum. Sonra bir incir aniden ağaçların arasından fırlıyor. Adam hantal bir koşuyla ilerliyor ve neredeyse Grant'e çarpıyordu.

Her şeyden önce giydiği tişörtü tanıdım. "Bu Noah!" Olması gerekenden biraz daha yüksek sesle nefes alıyorum çünkü Grant'in onu vurmasını istemiyorum.

Grant tüfeğini çoktan indirmiştir. Bir koluyla uzanır ve Noah yere yığılmadan önce onu yakalar.

Yüzünde kan var. Ve gömleğinin her yerine. "Onlar..." Noah'nın sesi zayıf ve hırıltılı ama kim olduğumuzu açıkça biliyor. "İçeri girdiler."

"Kaç tane?"

Garip bir şekilde başını sallar. "Bilmiyorum. Düzinelerce. Denedim... ama peşimdeydiler."

"Uyarı sesini duyabildiniz mi?" Grant ona sertçe soruyor. Sesi neredeyse kaba geliyor ama öyle olmadığını biliyorum. "Diğerleri kilitlenebildi mi?"

"Evet. Çoğumuz. Birçoğumuz... öldürüldü." Yüz hatları, içimi sızlatan bir acıyla buruşuyor.

"Yardıma ihtiyacı var Grant." Kamptan normal seslerin duyulamayacağı kadar uzakta olduğumuza emin olmama rağmen alçak sesle konuşuyorum. "Ona daha sonra daha fazla soru sorabiliriz."

Grant bir cevap verecekmiş gibi görünüyor ama sonra fikrini değiştiriyor. Noah'a baktı. Sonra bana baktı. Sonra da başını salladı. "Tamam. Güvenli bir yere gidelim."

Bu karara şaşırdım ama rahatladım ve cipe geri dönerken Grant'in Noah'ya destek olmasına yardım etmek için harekete geçtim. Kolay ya da keyifli bir yolculuk değil ama şans bizden yana çünkü başka kimseyi görmüyoruz ve aracımız bıraktığımız yerde hala dokunulmamış durumda.

Grant, o ve ben koltuklarımıza tırmanmadan önce Noah'yı belirsiz bir şekilde arkaya bırakıyor. "Nereye gideceğiz?" Ona sordum.

"Yakınlarda bir barınak biliyorum. Rahat olmayacaktır ama güvenli olacaktır."

Bu bana iyi geliyor. Şu anda lükse ihtiyacım yok. Her taraftan saldırıya uğrayacakmışız gibi hissetmeyeceğim bir yere ihtiyacım var. Ve Noah'ın yaralarını elimizden geldiğince tedavi etmeliyiz.

Grant bizi çakıllı yoldan geri götürürken sessiz, sonra da yaklaşık bir mil sonra Jeep'in ancak sığabileceği genişlikte toprak bir patikaya götürüyor. Yine de geçmeye zorluyor. Bir süre yokuş yukarı gidiyor ve sonra dik, kayalık bir kenarın etrafından dolaşıyor. Araç orada sarsılarak durdu. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir sığınak oluşturabilecek hiçbir şey göremiyorum.

Ancak Grant'i sorgulamıyorum. Belli ki ne yaptığını benden daha iyi biliyor. Dışarı fırlıyorum ve Noah'yı arkadan çekerken ona destek olmak için hareket ediyorum.

Hâlâ bilinci yerinde. Bembeyaz, ter ve kan içinde.

Grant bizi sağlam bir kaya duvarı gibi görünen bir yere götürüyor, ama sonra orada bir açıklık olduğunu fark ediyorum. Toprak yoldan neredeyse görünmeyen sığ bir mağara.

"Burayı nasıl buldunuz?" Noah'yı toprak zemine indirirken soruyorum.

Bu alakasız bir soru. Boş bir soru. Ama Grant yine de bana cevap veriyor. "Şans. Acil durum erzaklarını saklamak için yakınlarda bir yer arıyordum ve bunu bulmayı başardım."

Arka duvarda birkaç kasa olduğunu görünce nefesim kesiliyor. Orada kullanabileceğimiz şeyler olacak. Grant onları muhtemelen aylar önce tam da böyle bir acil duruma hazırlık olarak oraya saklamıştı.

Bu tür şeylerde gerçekten çok iyi.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum.

Belli ki bir iltifat olduğu için omuz silkiyor ve Nuh'la ilgilenmeye odaklanıyor. Çantalarından birini açar ve bazı ilk yardım malzemeleri çıkarır. Onu temizler, sırtındaki kurşun yarasını bulup bağlar ve ona biraz ağrı kesici verir.

Kan ve Noah'nın acısı midemi tehlikeli bir şekilde bulandırır da elimden geldiğince yardım ediyorum.

İşimiz bittiğinde Grant bana bir şişe su uzattı. "Bundan biraz iç."

"Ben-" "İç"

şunu."

Ona suratımı ekşittim ama birkaç yudum aldım. Hala midem bulandığı için küçük yudumlar.

Bir dakika sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Yavaşça nefes verdim. Grant'in beklediği şey açıkça buydu. Beni Noah'dan birkaç metre uzağa, mağaranın çıkışına doğru çekti ve "Sen burada onunla kal. Ben kampı keşfe çıkacağım ve neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayacağım."

Omurgam bir sarsıntıyla sertleşiyor. "Gidemezsin! Seni görecekler. Noah sana söyleyebilir-" Arkama bakarken kelimeleri yarıda kesiyorum. Noah eskisinden daha iyi görünüyor ama artık bilinci yerinde bile değil.

"Şu anda bana hiçbir şey söyleyemez ve ben de öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeliyim."

"O zaman ben gelirim-"

"Birinin Noah ile kalması gerekiyor."

"Ama ya yardıma ihtiyacı olursa? İlk yardım hakkında yeterince bilgim yok-"

"Olivia," diyor kalın bir sesle ve uzanıp serin, nemli yanaklarımdan birini avuçluyor. "O ölecek. Zaten onun için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Ne? Hayır! Hayır! Biz-"

"Onu elimizden geldiğince rahat ettirdik ama sırtında bir kurşun var. Ben cerrah değilim. Onu çıkaramam. Zaten çok fazla kan kaybetti. Onu kurtarmak için sığınaktaki kliniğe geri götürmemiz gerekecek ve o zaman bile yapamayabiliriz. Başaramayacak prenses, ama yalnız ölmesini istemiyorum."

Gözlerim yanıyor. Dudaklarım titriyor. Boğazım acıyla kapanıyor.

"Özür dilerim," diye ekliyor Grant nazik bir sesle. "Gerçekten hoşlandığını biliyorum.

onu."

"İstiyorum." Sertçe yutkunuyorum. Kendimi en acil şeye odaklıyorum. "Ama tek başına gidemezsin. Seni bulurlar ve öldürürler! Yapamazsın Grant."

"Öldürülmeyeceğim. Gözden uzak duracağım." Garip bir ciddiyetle bakışlarımı tutuyor. Hiç de onun gibi olmayan bir ciddiyetle. "Aptalca bir şey yapıp seni burada yalnız bırakmayacağım. Söz veriyorum."

Başımı salladım. Ona inanıyorum. Ve ne yapacağımıza karar vermeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacımız olduğu konusunda haklı olduğunu da biliyorum.

Belki de işler görüldüğü kadar kötü değildir. Belki halkımız savaşıp kampı geri alabilir. Belki Noah'ı sığınağa zamanında sokup kurtarabiliriz.

En kötüsünü beklemek için bir neden yok.

"Tamam," dedim. "Sana söz veriyorum. Olabildiğince çabuk geri gel. Bunu sensiz yapamam."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Bunu çok sık yapıyor. Sanki ifade etmek istediği şeyi söylemekten her zaman kendini alıkoyuyor ve bu beni hiç şu anda olduğu kadar sinirlendirmemişti.

Konuşmak yerine öne eğildi ve bana kısa, sert bir öpücük verdi. Sonra ben daha ne olduğunu anlayamadan gitti.

Noah'a dönmekten başka yapacak bir şeyim yok.

Hâlâ çoğunlukla baygın ama huzursuzca yer değiştiriyor. Öncekinden daha da solgun görünüyor. Ameliyata ihtiyacı var. Kan nakli. Ve bunu ona vermemizin hiçbir yolu yok.

Üzerinden çıkardığımız kanlı gömleğin kalıntılarını almak için uzandım. En temiz kumaş parçasını yırtıyorum. Sonra suyla nemlendirip yüzündeki teri siliyorum.

Kayda değer bir şey yapmayacak, ama bir şeye ihtiyacım var. Yap.

Birkaç dakika sonra -ya da zamanı takip kadar sersemlediğim için belki daha uzun bir süre sonra- gözleri irkilerek açılıyor.

"Olivia," diye mırıldanıyor kısık

sesle. Gülümsüyorum. "Evet."

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Vurulan sensin."

"Birini kurtarabilir miyim diye bakmaya çalışıyordum. Ama hepsi sığınaktaydı... ya da ölmüşlerdi."

Boğazım tekrar sıkılıyor. Şimdi çok zayıf ve solgun görünüyor. Nemli bezle yüzünü siliyorum. "Harika iş çıkardın. Alarmı çaldınız. Çoğunu kurtardın. Gerçekten iyiydin."

"Öyle mi?"

"Evet."

"İyi olmana sevindim." O kadar hırıltılı bir nefes alıyor ki beni dehşete düşürüyor. Ciğerleri sıvıyla doluymuş gibi geliyor.

Başaramayacak. Belki bir dakika bile dayanamaz.

"Sen her zaman..." Noah öksürüyor ve kan tükürdüğünü görünce inliyorum.

geldiğinde silmeye çalışıyorum. "Sorun ," diye fısıldıyorum. "Her şey yoluna girecek." Olmayacak. Onun için değil. Artık bundan eminim.

Vücudu aniden yumuşuyor, ama iyi bir şekilde değil. Sanki gevşiyor. Hareket edemiyor. Gözleri hâlâ yüzüme odaklanmış, neredeyse o tatlı gülümsemesiyle. "Sen her zaman tanıdığım en güzel kızdın."

Yanaklarını ve ağzını silmeye devam ederken gözyaşlarını yanaklarımdan aşağı akıyor. Yine de fark etmiyor. Gözleri kapanıyor.

Onları tekrar açmıyor. Hareket etmiyor. Birkaç dakika sonra göğsünün hırıltılı iniş çıkışları durur.

Gitmiş.

Onun yanında dizlerimin üzerinde oturuyorum ve uzun süre orada kalıyorum. O kadar uzun süre ki ayaklarım uyuşuyor ve karıncalanmaya başlıyor. Bacaklarım kamburlaşmaya devam ediyor, boğazımdaki yumru büyümeye devam ediyor ve sonra hiçbir uyarı olmadan, boğazımı yırtarken gerçekten acı veren hıçkırıklarla öne doğru düşüyorum.

Çok uzun süredir hıçkırarak ağlamıyordum ki yaklaşan bir motorun sesini duydum. Sonra arkamdaki ayak sesleri.

Bu Grant. Öyle olduğunu biliyorum. Doğrulamaya ve ağlamayı kesmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Kahretsin." Grant yanımda diz çöktü ve yüzümü görebilmek için başımı ve vücudumun üst kısmını kaldırdı. Beni hızlıca taradı ve sonra Noah'ın nabzına bakmak için uzandı.

Zaten bildiğim şeyi çabucak değerlendirdi. Noah öldü.

"Özür dilerim." Yine bana bakıyor. Hâlâ bir eli ensemdede kıvrılmış halde beni tutuyor. "Onun için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Ben... biliyorum." Kelimeleri boğarak söylemek zorundayım. Hâlâ hıçkırığa ağlıyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor çünkü normalde böyle değilim.

Yüzümü gömene kadar beni kendine doğru çekiyor ve bir kolunu sıkıca etrafıma sarıyor.

Babam öldüğünden beri hiç böyle ağlamamıştım. Şimdi neden duramıyorum bilmiyorum. Ama Grant'in bana bu şekilde sarılması daha iyi hissettiriyor. Eli ensemdede güçlü ve sert, diğer kolu ise ortama dolandığında neredeyse morarıyor. Şu anda hissetmek istediğim şey tam olarak bu.

Birkaç dakika sonra hıçkırıklar azalmaya başladı -her şeyden çok heyecandan. Ona doğru gevşekçe bastırılmış halde kalıyorum. Hareket etmek istemiyorum ve dürüst olmak gerekirse bunu yapabileceğimden de emin değilim.

Grant ağır kokuyor. Ter, kir ve dışarıdaki hafif küllü hava gibi. Güzel bir koku değil ama yine de hoşuma gidiyor. Güvenli, güçlü ve tanıdık hissettiriyor.

Onun gibi kokuyor.

"İyi misin?" diye soruyor bir şeyler hissettiğini kanıtlayan o tok sesiyle.

"Evet." İçimi çektim ve kendimi düzelttim. "Ben iyiyim."

Sonunda kollarını gevşetiyor. Mavi gözleri yüzümü arıyor. "Onu elimden geldiğince iyi gömeceğim. Sonra da gece için buradan daha güvenli bir yere gitmeliyiz."

"Nereye gideceğiz?"

"New Haven, sanırım." Yüzünü ve ensesini ovuşturuyor. "Eğer bizim için bir yatak yoksa, ahırda uyuyabiliriz. En azından ne yapacağımıza karar verirken orası güvenli olur."

"Ne öğrendin?" Aklımdan tamamen çıkmış önemli şeyler olduğunu fark ederek soruyorum. "İnsanlarımız sığınakta güvende mi?"

"Öyle görünüyorlar. Sanırım çoğu oraya indi. Yaklaşık yirmi ceset gördüm."

Bu numarayı görünce ciyakladım.

"Hepsi bizim adamlarımız değildi," diye hızla devam ediyor. "Muhafızlarımız saldırganların çoğunu öldürdü. Kurt sürüsü gibi görünüyordu ama bir tanesi için fazla büyüktü. Belki de çok cazip bir hedef olduğu için birkaçı bir araya geldi. Bilemiyorum. Ama muhtemelen Noah'ı ve beş ya da altı kişiyi kaybettiğimizi söyleyebilirim."

Bir yanım cesetler arasında kimi tanıdığını sormak istiyor ama geri kalanım bilmek istemiyor. Şu anda değil. Her şey bir yana. Noah'ı kaybetmek yeterince zor.

Grant bunun farkında gibi görünüyor çünkü şöyle devam ediyor: "Orada kamp kurmuşlar. Sığınağın hemen üstünde. Ama içine girecek kapasiteleri yok, bu yüzden sanırım geri kalan adamlarımız şimdilik güvende. Bu gece New Haven'a ulaşalım, sonra ne yapacağımıza karar verimiz."

Kuru dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum ve Noah'nın cesedine doğru bakıyorum. "Şimdilik onu gömmek için elimden geleni yapacağım," diye mırıldanıyor Grant. "Ve Güvende olduğumuzda geri gelip onu daha iyi gömeceğim."

"Teşekkür ederim." Bunu neden söylediğimden emin değilim. Sadece bunu benim için yapıyormuş gibi söyledi.

New Haven'a doğru yola çıktığımızda güneş batmış oluyor ve oraya vardığımızda hava tamamen kararmış oluyor.

Yaklaşırken muhafızları bizi vurmadığı için şanslıyız ama içlerinden biri bizi tanıdı. Jackson evden çıkıp içeri girmemize izin verene kadar bizi bekletiyorlar.

Sonrasına fazla dikkat edemeyecek kadar yorgun ve bitkinim. Akşam yemeği yemek ve olanları açıklamak için eve davet edildik. Faith ve Jackson istediğimiz kadar kalabileceğimizi söylediler. Grant ve Jackson Kurt Sürülerinin bir araya gelme olasılığı ve bunun bölgedeki güvenlik için ne anlama geldiği hakkında spekülasyon yaparken biraz daha konuşuyorlar.

Sonunda Faith şöyle dedi: "Bu konuyu yarın daha fazla konuşabiliriz. Geç oldu ve hepiniz gerçekten zor bir gün geçirdiniz. Biraz uyuyun." Bana küçük bir gülümseme verdi. "İkinizin de iyi olmasına sevindim."

Ben de ona gülümsüyorum.

Faith bize bir dış binayı gösterirken Grant elini sırtıma koyuyor ve orada bizim için boş bir oda olduğunu söylüyor. Emin değilim.

Elini neden orada, tam ortada, kürek kemiklerimin altında tuttuğunu bilmiyorum ama bu his hoşuma gidiyor.

İhtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Oda çok küçük ve sadece bir karyola, küçük bir masa, bir lavabo ve giysileri asmak için birkaç mandal var. Faith bize hızlıca bir göz atıyor.

"Burada iyi olacak mısın?"

"Sorun değil," diyorum ona.

"değil," diyor Grant aynı anda.

Eğlenerek ofluyor ve gitmeden önce bize iyi geceler diliyor.

"İstersen yerde uyuyabilirim," diye mırıldanıyor Grant.

"Saçmalama." Ayakkabılarımı, çoraplarımı ve kot pantolonumu çıkarıyorum. Sonra çıkarıyorum, böylece külotum ve üstümle uyuyabiliyorum. Kısa bir süre önce tuvalete işediğim için yüzüme su çarpıp yatağa giriyorum.

Şıgındaki yataklar kadar güzel değil ama şu anda gerçekten umurunda değil.

Grant'in de yatmaya hazırlandığını belli belirsiz fark ediyorum. Birkaç dakikalığına ayrılıyor -sanırım tuvalete gitmek için- ve geri döndüğünde iç çamaşırlarına kadar soyunup yanımdaki yatağa tırmanıyor.

Gerçekten fazla yer yok. Uyumanın tek rahat yolu onun vücuduna yaslanmak. Her şekilde istediğim bu olduğu için, yaklaşmakta tereddüt etmiyorum. İki kolunu da bana doluyor.

"İyi misin?" diye soruyor boğuk bir sesle, çenesini dağınık saçlarına sürterek.

"Evet. Gerçekten yorgunum."

"Peki, biraz uyu. Geri kalan her şeyi yarın hallederiz."

"Tamam." Vücudum ona karşı yumuşamaya başladı bile. Şu anda saatlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Sanki dünya parçalanmıyormuş gibi.

Belki de her şeyi bir arada tutmama yardım edebilir.

"yok." Sesi az benim kadar yorgun geliyor. Şimdi yatıştırıcı bir fısıltıyla konuşuyor. "Her şey girecek. Sadece biraz uyu. Ben ."

Var. Bana sahip.

Bu düşünceyle uykuya daldım.

Birkaç saat sonra uyandığımda nerede olduğumu ya da saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Oda zifiri karanlık. Hafif bir ahır ve çokça Grant gibi kokuyor.

Hâlâ ona yapışmış ama uyurken bir şekilde aşağı doğru kaydım, böylece başım onun karnına yaslanıyor.

Yükselip alçaldığını hissedebiliyorum. Yanını sıkıyorum ve biraz kayıyorum. Sonunda New Haven'da olduğumuzu fark ettim. Kamp geçirilmişti.

İnsanlarımız sığınakta kapana kısıldı. Ve Noah öldü.

Grant uyandı. Eli saçlarıma dolanmış ve parmaklarını kurtarmaya çalışarak hafifçe hareket ettiriyor.

Burnumu çekiyorum ve karanlıkta onu görmeye çalışarak başımı kaldırıyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet. İşemem lazım." Dirseğimle karnına vurmadan doğrulmayı başardım. "Karanlıkta tek başıma dışarı çıkmak istemiyorum."

New Haven'da güvendeyiz. Sıkı korunan duvarların arkasındayız ve Faith ve Jackson güvenemeyecekleri kimseyi buraya almıyorlar.

Ama yine de...

"Ben de seninle geleceğim." Kendini kaldırırken hafifçe inliyor.

"Sen iyi misin?" Birden onun için endişelenerek sordum. Ses-

Sanki bir şey canını yakıyormuş

gibiydi. "Evet."

", değil mi?"

"Hayır. Tabii ki hayır." Yanımızda getirdiği çantayı karıştırıyor ve sonra bir el fenerinin soluk ışığı aniden odayı dolduruyor. "Sadece biraz ağrım var."

"Neyden ağrıyor?"

Soluk ışıktaki bana kısık gözlerle bakıyor. "Hayattan. Ben senin kadar genç değilim, biliyorsun."

Kıkırdayarak kendimi şaşırtıyorum. "Kaç yaşındasın sen? Kırkına yaklaştığında bunun biraz zor olduğunu biliyorum."

Nefesini içine çekiyor. "Otuz dört yaşındayım."

Tekrar kıkırdıyorum ama tuvaleti kullanabilmek için dışarı çıkarken bastırmaya çalışıyorum.

Küçük odamıza dönüp tekrar küçük yatağımıza girdiğimizde kendimi daha iyi hissediyorum. Saat hâlâ sabahın ilk ışıkları; kalkmayı düşünmek için çok erken. Biraz daha uyuyabilirim.

Belki yarın sabah her şey o kadar da kötü görünmez.

"Sığınakta iyi olduklarını mı düşünüyorsun?" Yatağa geri yerleştikten sonra karanlığa doğru soruyorum.

"Evet. Bence iyiler. Şimdilik bizden daha iyi durumdalar."

"Ancak uzun süre orada kalacak erzakları yok.

O Kurt Sürüsü'nden kurtulmamız gerekiyor."

"Öyle yapacağız. Yiyecekleri tükenmeden önce yapacak bir şeyler buluruz. Hâlâ hidroponik bahçeleri ve stoklarımızın geri kalanı var. Daha çok zamanları var."

"Tamam. Güzel."

"Tekrar yanlarına dönene kadar seni güvende tutacağım."

"Yapacağını biliyorum." Ona karşı hareket ediyorum. Daha önce olduğundan daha sıcak ve ateşli hissediyor. Çıplak teninin benimkine karşı verdiği hissi seviyorum. Göğsündeki kıllar yanağıma değiyor. Sol meme ucunun hemen yanından öpüyorum.

Saçlarımı okşayan eli şimdi sırtıma doğru iniyor. Atletimin üzerinde yavaş daireler çizdikten sonra daha da aşağı inerek popomla kalçamın arkası arasındaki yumuşak teni okşuyor.

İç çamaşırının önünü hissetmek için bir elimi aşağı indiriyorum. Sertleşmeye başlıyor. Ben onu okşarken hızlı, hırıltılı bir nefes veriyor.

Olanları normal, doğal göstermek için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok. Şu anda bunu neden yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. Kendimi o kadar seksi bile hissetmiyorum.

Sadece

muhtaç.

Çok

muhtaç.

Ve içindeki bir şey bu ihtiyaca cevap verebilir.

Boynunun kıvrımına sokulmak için uzanıyorum. Kalın kılları tenimi çiziyor. Eli daha da küstahlaşıyor. Külotumun kenarlarıyla oynuyor.

"Grant, lütfen," diye nefes alıyorum o sadece geçtiğinde. Kıvranıyorum. değil. "Emin misin?"

"Evet. Lütfen." Son kelime uzun bir tıslama olarak çıkıyor.

Gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve beni sırtüstü itiyor. Ağzını göğüslerimden birine dayayabilmek için üstümü yukarı çekiyor. I

Dudaklarıyla meme ucunu çekiştirirken nefes nefese kaldım.

Çok sessiz ve çok karanlık. Onu stümde göremiyorum ama önemli değil gibi görünüyor. Göğüslerimle sertçe ilgileniyor ve külotumu sonuna kadar indiriyor.

Sonra iki parmağını içime sokup beni onlarla beceriyor ve ağzını tekrar göğsüme indiriyor. İkili hisler ekirdeğimin derinliklerinde aynı kordonu çekiyor. Sızlanıyorum, nefes nefese kalıyorum ve orgazm hızla gelişirken elini sürmeye çalışıyorum.

Ben hazırlıklı olmadan kırılıyor ve sessizliği kesen yüksek bir hıçkırık sesi çıkartıyorum.

İ kaslarım yüzgeçlerinin etrafında kasılırken pompalamaya devam ediyor. Yüzünü yüzüme sürüyor ve mırıldanıyor, "İyi kız. Çok iyi. Benim için böyle gel."

Vücudum yavaşça gevşerken boynuma ve omzuma doğru sıcak bir şekilde pantolonunu çekiyor. Parmakları hâlâ içimde kıvrılmış durumda.

Tamamen hareketsiz kaldığımda ve nefes alışım düzleştiğinde omzumu öpüyor. Sonra enemin yanını. Sonra ağzımın köşesini. "Daha ister misin prenses?"

"Evet." Bu itiraftan garip bir şekilde utandım. Korkunç bir öğleden sonra geçirdim. şu anda böyle bir seks istememeliydim. Ama ben konuşurken amım parmaklarının etrafında sıkılaşıyor ve bunu hissedebileceğini biliyorum.

"Tekrar söyle."

"Daha fazlasını istiyorum." Gerçeği itiraf ettiğimde amım bir kez daha heyecanla parmaklarının etrafında kenetleniyor.

Pozisyon değiştiriyor ve parmakları dışarı kayıyor. İnledim. "Lütfen."

"Bacaklarını benim için biraz daha ayır. Ve dizlerini tut."

Söyledikleri seksi konuşmalardan ziyade gerçekçi yönlendirmeler ve başka bir bağlamda olsa patronluk taslamasından rahatsız olurdum. Ama dediklerini yapıyorum, uyarılmam yoğun bir şekilde zonkluyor. Bana yatakta ne yapmam gerektiğini söylemesinden neden hoşlandığımı ve neden içęüdüsel olarak itaat ettiğimi bilmiyorum. Ama yapıyorum.

Karanlıkta benden biraz daha iyi görüyor olmalı çünkü bacaklarımı tuttuğımda dizlerimin omuzlarıma doğru çekildiğini anlıyor. Bu pozisyonu sevdiğimden emin değilim. Beni dışlanmış bırakıyor. Onursuz. Çaresiz.

Üzerimde gezinmesi için hareket ettiğinde pozisyon değiştirmek isteyip istemediğimi merak ediyorum. Onu görmekten çok hissedebiliyorum. Sonra o

parmaklarını içimde kaydırıyor. Bu sefer üç tane olmalı. Daha sıkı. Daha dolgun. İçime girerken aptalca, uzun bir inilti çıkarıyorum.

"Nasıl?" diye soruyor yumuşak ve

hırçın bir sesle. "İyi."

"Bana doğruyu söyle."

"Hoşuma gitti!" Boynumu derinden kavislendiriyorum, gözlerim kapanıyor ve ağzım bir başka uzun, utanmaz inlemeyle açılıyor. Pozisyonum oldukça rahatsız edici. Beni neden bu kadar ateşlendirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Güzel. Kendini böyle tut. Bu sefer zorlamaya çalışma."

Sözsüzce sızlanıyorum ve eliyle beni tekrar sikmeye başladığında başımı savuruyorum. sefer daha sıkı. Daha sert. Daha sert. Islak bir tokat sesi çıkarıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki ağrıyor.

Aynı anda göğüslerimi çalıştırmadığı için doruğa ulaşmam daha uzun sürüyor. Klitorisim ve meme uçlarım zonkluyor. Ellerim titreyerek kaval kemiklerimi kavıyor. Ellerinden biri popomu tutuyor, diğeriyle sert ve hızlı pompalarken neredeyse beni yataktan kaldırıyor.

Kalçalarımı hareket ettirebilseydim ya da klitorisimi ovabilseydim, oraya daha çabuk ulaşabilirdim ama ikisini de yapamıyorum. Bana verdiklerini almaya çalışırken oflayıp pufluyor, başımı savuruyor ve yüzgeç tırnaklarımı kendi tenime batırıyorum. Bir süre sonra oflamalarım daha çok hıçkırık seslerine dönüşüyor. Ben doruğa doğru tırmandıkça sesler daha da yükseliyor.

Uyarı vermeden eli durdu. "Seni incitiyor muyum?"

"Hayır! Hayır, lütfen. Durmayın. Buna ihtiyacım var." Yanaklarım alev alev yanıyor ve gözlerimden birkaç damla yaş akıyor. "Böyle hissetmek istiyorum."

Ona çıplak gerçeği söylüyorum ve o da bana inanmak zorunda. Eliyle beni tekrar beceriyor, orgazm sonunda kırılanda kadar g noktama sertçe bastırıyor.

Zevk spazmları boyunca titriyorum, ağlıyorum ve nefes nefese kalıyorum ve beklediğimden daha uzun süre gelmeye devam ediyorlar. Sonunda kasılmalar yavaşlıyor ve sonra dağılıyor. Kısık sesle nefes alıyorum, ara sıra küçük bir inilti çıkarıyorum. Terden her yerim ve hatta bacaklarımın arası bile ıslak. Altımdaki çarşafta nemi hissedebiliyorum.

Grant elini çekmeden önce bana birkaç nazik vuruş yapıyor ve yanımdaki yatağa uzanıyor. Beni kendine doğru çekip tekrar sıkıca sarılıyor. O da en az benim kadar ağır nefes alıyor.

"Çok iyiydin," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru.

"Bu kadar sert inanamıyorum." Hâlâ burnumu çekiyorum, gözlerim ve burnum akıyor. "Teşekkür ederim."

"Sana zarar vermedim mi?"

"Hayır. Sana söyledim. şekilde ihtiyacım vardı." "Tamam."

Benim vücudum nefis bir şekilde rahatlarmıştı ama onunki hâlâ gergindi. Boxer külotuna uzanıyorum ve ne kadar sert olduğunu hissediyorum. Tamamen ereksiyon halinde. Onu kumaşın üzerinden sıkıyorum ve inliyor.

"Eğer daha fazlasını yapmak istemiyorsan," diye başlıyor. "Ben sadece-"

"Saçmalama. Elbette daha fazlasını istiyorum. Ve seni böyle bırakıp gitmeyeceğim. Beni becermeni istiyorum."

"Nasıl istersin?"

Yine itiraf etmekten neredeyse utanıyorum ama yine de söylüyorum. "Sert. Eskisi gibi. Sertliğe ihtiyacım var."

Vücudu hissedilir şekilde geriliyor ve siki elime karşı seğiriyor. Belli ki o da benim gibi bunu istiyor. "Yüzüstü dön ve kıcını kaldır."

Sorgusuz sualsiz dediğini yapıyorum, popomu havaya kaldırır kaldırmaz uyarılma içimde yeniden nabız gibi atmaya başlıyor. Arkamda dizlerinin üzerine çöküyor, kıcımın yanaklarını ayırıyor ve sikini hafifçe ağrıyan amıma sokuyor.

Yüzümü yatağa saklayıp uzun ve yüksek sesle inliyorum.

"yakıyor muyum?" soruyor gömüldüğünde.

Biraz, ama çok değil. Ve acı çok, çok iyi. "İşte böyle istiyorum. Lütfen."

Bir dakika boyunca yavaş ve ritmik bir şekilde kalçalarını pompalamaya başladı ama bu hızı uzun süre sürdüremedi. Çok geçmeden bir hayvan gibi azgınlaşıyor, içime öyle sert giriyor ki vücudumu zor zapt ediyorum. Her darbede yüksek sesle homurdanıyor ve ben de çaresiz çığlıklarımı yatağa bastırıyorum.

Her an boşalacakmış gibi hissediyorum. Bu şekilde çok uzun süre dayanamaz. Henüz o noktaya gelmedim ama umurumda bile değil. Kontrolünü kaybetmek üzere oluşunu seviyorum.

Benden. Beni becermekten. Böylesine güçlü, çekingeni bir adam benim yüzümden kendini kaybetmek üzereydi.

Uzun, gergin bir ses çıkarıyor ve morartıcı bir şekilde tuttuğu kık yanağını bırakıyor. Sonra avucuyla popomun yan tarafına vuruyor ve keskin bir tokat sesi çıkarıyor.

Şaplağın beklenmedik hissi beni hemen orgazma itiyor. Sikini çekip çıkarmadan hemen önce yoğun bir aceleyle boşalıyorum. Sırtıma ve sert darbelerle boşalıyor, kelimeleri tam olarak oluşturmamayan kaba, kırık sesler çıkarıyor.

İkimiz de ıslak, dağınık, kemiksiz ve bitkin bir halde yatağa yığılıyoruz. Birkaç dakika sonra, beni tekrar kucaklayacak kadar kendini toparladı. "İyi misin?" diye soruyor, daha önce bana sorduğu gibi.

"Evet. Şimdi daha iyiyim. Buna ihtiyacım vardı."

"Ben de" demeden önce duraksıyor.

Ona yaklaşıyorum, sonunda doyduğumu hissediyorum, arzuladığım şey cevaplanmış gibi.

Şu anda böyle bir seks istemek pek mantıklı değil. Naziklik istemeliyim. Yumuşaklık. Rahatlık. Romantik sözler ya da şefkatli okşamalar olmadan karanlıkta sert seks değil.

Bana biraz bile değer verdiğini itiraf etmeyen bir adamla.

Ama bu gece bana ihtiyacım olanı verdi. Ona ihtiyacım olduğunda hiç yanımda olmadı.

Belki de beni sevip sevmemesi önemli değildir. Belki de artık yaşadığımız dünya bu değil ve belki de bunu istemek ya da beklemek saflıktır.

Belki de bunların hiçbiri eskiden olduğu gibi bir anlam ifade etmiyordur.

Onun sıcak, rahat bedenine yaslanıp ağır nefes alışını dinlerken bir şeyin farkına varıyorum.

Yarın işler değişebilir. Ya da ertesi gün. Ya da bir hafta sonra.

Ama şu anda dünyada sahip olduğum tek şey o.

O SABAH UYANDIĞIMDA, DÜNYA GARİP GELİYOR VE neredeyse acı verecek kadar parlak.

Kafam karışmadı. Tam olarak nerede olduğumu biliyorum ve dün olan her şeyi hatırlıyorum. Ama bir şeyler ters. Yanlış. Rahatsız edici.

Gözlerimi zorla açtıktan sonra beni neyin uyandırmış olabileceğini anlıyorum. Grant az önce paylaştığımız küçük odaya girmişti. Dün giydiği kıyafetleri tamamen giymiş ve toprak, çimen ve güneş gibi kokuyor.

Güneş.

Bu yüzden dünya şu anda çok garip geliyor. Sabahın geç saatleri ve ben normalde şafak vakti kalkarım.

"Saat kaç?" Kısık bir sesle soruyorum. Sanki sesim nasıl çalıştığını unutmuş gibi.

"Sanırım sekiz buçuk ya da dokuz."

Lisedeki tatil günlerinden beri hiç bu kadar geç yatmamıştım.

"Neden beni uyandırmadın?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü geç oldu! Ne zamandır ayaktasın?"

Kısa bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Birkaç saat. İyi hissediyor musun?"

"Hayır." Yatağın kenarına oturup dağınık düşüncelerimi çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Uyuyakalmışım ve ben bunu asla yapmam. Kalktığında beni uyandırmalıydın."

"Cehennem gibi, yapmalıyım." Yanımdaki yatağa otururken kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Uykuya ihtiyacın vardı ve önemli bir şey kaçırmadın. Ben sadece bazı ev işlerine yardım ediyordum."

"Ben de yardım edebilirdim." Bunu çok büyütüyorum. Yaptığımı biliyorum. Ama o kadar dengesiz hissediyorum ki kendimi durduramıyorum. "Tembel bir ergen gibi bütün sabah yatakta yatmama gerek yoktu."

Gözlerini hafifçe deviriyor ama sesi biraz daha yumuşak, "Dün zor bir gün ve uzun bir gece geçirdin. Uyumaya ihtiyacın vardı."

"Senin de buna ihtiyacın vardı."

"Fazla uyumuyorum. Artık uyumuyorum."

Belki de kelimeleri söyleyiş biçimidir. Gerçekçi. Gerçekliğinin sorgulanamaz bir ifadesi gibi. Ya da belki de son beş yılda onun hakkında öğrendiğim her şeyin doruk noktasıdır. Ama bir şeyin farkına varıyorum - bazen ansızın gelen o içgörü parıltılarından birinin.

Onda soğuk ya da duygusuz olduğunu düşündüğüm her şey aslında hiç de öyle değilmiş. Kontrolden çıkan bir dünyanın etrafında umutsuzca sıkıca tutunmaya çalışıyor. Her zaman bir arada tutmak için savaşıyor.

-O kadar çok ki uyumasına bile izin vermiyor.

Bu vahiy göğsümü acıtıyor. Kalbimin olması gereken ağırlığın etrafında birkaç saniye zar zor nefes alabiliyorum.

Sonunda söyleyebildiğim tek şeyi söyledim. "Senin de en az benim kadar uykuya ihtiyacın var."

Sözlerimin boğuk fısıltısında bir şeyler duyuyor olmalı. Hızlı, kalın bir nefes alıyor.

Aramızdaki yatağın üzerinde gevşek bir yumruk halinde tuttuğu elini almak için uzanıyorum. Her parmağını nazikçe açıyorum ve başparmaklarımla avuç içine masaj yapıyorum.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Odadaki tek ses onun hafif düzensiz nefes alış veriş. Şu anda nasıl hissettiğimi ifade eden bir şey söylemek istiyorum. Bana güvenebileceğini bilmesini sağlamak için. Benimle birlikte kendini bırakabileceğini. Her zaman bu sert, sonsuz bastırma içinde var olmak zorunda değil.

Ama tüm bunları nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ve benden duymak istemeyebilir.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Sadece elini ovdum.

Sonunda yatakta hafifçe kayar ve kolunu çeker.

Her şey kadar acıtıyor, ama o an her neyse

-açıkça bitti. "Bugünkü plan nedir?" Sesimin neredeyse doğal çıkmasından memnun ve emin bir şekilde soruyorum.

"Evet, Jackson ve ben de bunu konuşuyorduk. Kurt Sürüleri'nin kendi başlarına hareket edip etmeyeceklerini görmek için birkaç gün beklemeye değer diye düşünüyoruz. Erzaklarımızın çoğu sığınakta, oraya ulaşamazlar, bu yüzden yüzeydeki malzemeyi çabucak bitirirler. Belki daha sonra harekete geçerler."

Bunu Jackson'la konuşup plan yapmasından hoşlanmıyorum. Bunu benimle yapmalı. Bu işe gerçekten dahil olan benim. Ama tek söylediğim, "Mantıklı, sanırım. Birkaç gün burada kalıp sonra neler olduğuna bakarız, öyle mi?"

"Evet. Planımız bu." "Peki ya devam etmezlerse?"

"O zaman bir şeyler yapmamız gerekecek." "Sen ve ben mi?"

"Bundan daha fazlası. Bu sadece bizim insanlarımızla ilgili değil. Bu tüm bölgenin güvenliğiyle ilgili. Kurt Sürülerinin sahip olduklarından daha fazla güce sahip olmalarına izin veremeyiz ve eğer hepsi bir araya gelirse, bunu yapacaklardır. Sığınak tek hedefleri olmayacak. Buraya, New Haven'a gelecekler. Ve saldırmaya karar verebilecekleri müstahkem kasabalar var. Etrafa dağılmış bireysel çiftlikler var. Burada bir hayat kurmaya çalışan insanlar, çetelerin bir araya gelip her şeyi silip süpürecek başka bir sürüye dönüşmesine izin veremez. Yani hala orada kamp kurup güçlerini artırıyorlarsa, onları alt etmeye çalışan sadece sen ve ben olmayacağız."

Tüm bunları düşünerek yavaşça başımı sallıyorum. Mantıklı geliyor. Yalnız olmayacak olmamız da güven verici. Ama aynı zamanda, eğer böyle bir şey olursa, Grant'in yardım için bana güvenmeyeceği de açık.

Bana gerçekten ihtiyacı bile olmayacak. Belki de kimsenin olmayacak.

"İyi misin?" diye soruyor farklı bir tonda. Yüzümü gizlemek için öne düşen saç perdesini geri itiyor.

"Evet." Dudaklarımı yalıyorum ve ona gülümsüyorum. "Tamam. Birkaç gün burada kalmamın bir sakıncası yok. Ve elbette halkımızla ilgilenmek ve burayı güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

. Bencil olmayacağım. Ya da çocukça önemsiz.

Ama ihtiyaç duyulmak güzel olurdu. Korunaklı bir prenesten başka bir şey olarak görülmek. Birkaç dakika önce bunun gerçekleşebileceğini hissetmiştim ama şimdi o an kayboldu.

Sonraki günler çabuk geçti ve beklediğimden daha iyiydi.

Grant ve ben ikimiz de çok çalışıyoruz. O çevreyi korumaya ve inşaat projelerine yardımcı oluyor, ben de bahçedeki yabancı otları ayıklıyor ve ekmek pişirmeyi öğreniyorum. Burada sığınağa kapandığımdan beri karşılaştığımdan daha fazla benim yaşımda insan var ve bazı arkadaşlar edinmeye başladım. Ve topluluk duygusunun tadını çıkarıyorum. Birlikte yemek yemek. Ve akşamları kitaplardan yüksek sesle okumak için bir araya gelmek.

Grant ile gündüzleri çok fazla vakit geçirmiyorum ama her akşam yatağa girer girmez seks yapıyoruz ve bazen gecenin bir yarısı uyanırsak tekrar yapıyoruz. Her zaman sıcak, sert ve acil. İkimizin de yüksek sesle dile getiremediği ihtiyaçların cinsel bir buluşması.

Ara sıra sığınakta mahsur kalan insanlarımız için endişeleniyorum ama birkaç gün yetecek kadar erzakları var ve Kurt Sürülerine dağılmaları ya da kendi başlarına hareket etmeleri için bir şans vermek mantıklı. Genel olarak mutsuz değilim ve dördüncü günün sabahı çok zaman geçtiğini fark ediyorum.

Asla itiraf etmesem de her sabah yüzmeyi özlüyorum çünkü bu çok bencilce geliyor. Bunun yerine, güneş çok sıcak olmadan önce büyük çiftlik bahçesinde çalışmak için erken kalkıyorum.

Bu sabah, herkesin Ham dediği çilli, çetrefilli bir adamla çalışıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. Gülüşü bana Nuh'u hatırlatıyor ve beni her zaman güldürüyor. Bugün bana ilgilendiği bir kızıdan bahsediyor ve ben de ona tavsiyelerde bulunmaya çalışıyorum. Uzman olduğumdan değil ama en azından kız olma deneyimim var.

Bir süre sonra Ham, "Erkek arkadaşın seni istiyor," dedi ve kıza ondan hoşlandığını nasıl göstereceğine dair önerilerime girdi.

Sarsılarak doğruluyorum ve işaret ettiği yöne bakmak için dönüyorum. Grant'in ana evin arka kapısının yanında durduğundan eminim. Eliyle sert bir çağırma hareketi yapıyor.

"O benim erkek arkadaşım değil," dememin özel bir nedeni yok. Bu doğru. Erkek arkadaş Grant için hiç de doğru bir kelime değil. Benim için ne kadar eski olduğundan emin değilim.

Ham homurdanıyor. "Tamam. Ona ne demek istersen. Benimle takıldığında hep sinirli görünüyor ve şu anda sabırsızlanıyor ve beni suçluyor. O yüzden, sırf bu yüzden beni yumruklamaya karar vermeden önce git adamınla konuş."

Alaycı sözlerine gülmekten kendimi alamıyorum ama aynı zamanda yüzümün kızarmasına da neden oluyorlar. Kendimi ayağa kaldırıyorum, kot pantolonumdaki kirin bir kısmını siliyorum ve Grant'in beklediği yere doğru ilerliyorum.

Ben yaklaşırken kaşlarını çatıyor.

"Sorun nedir?" Birden endişelenmeye başlayarak soruyorum. Genellikle gün içinde çalışırken gelip beni bulmaz.

"Hiçbir şey. Sadece yola çıkıyoruz. Üç günden fazla oldu, bu yüzden sığınağa gidip neler olduğunu araştıracağız."

"Oh, tamam." Kirli kıyafetlerime bakıyorum ve keşke temiz bir şeyler giyebilseydim diyorum. "Hemen elimi yüzümü yıkayayım, sonra hazır olurum."

"Ben Jackson'la gidiyorum. Sen burada kalabilirsin." Kelimeler kırılmış ama sert değil. Daha çok basit bir bilgi aktarımı gibi.

Ama yine de bana bir darbe gibi geliyor. Geriye doğru bir adım atıyorum. "Ne? Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki gideceğim."

"Bunu yapman için bir sebep yok. Bu sadece bir keşif gezisi. Sonraki adımlarımızı belirlemek için buraya geri döneceğiz."

"Ama sığınaktakiler benim adamlarım. Jackson'ın değil. Gitmek için ondan daha fazla sebebim var. Bu işin dışında kalmayacağım."

"Dışlanmıyorsun, Olivia." Adımı sadece bana sinirlendiğinde ama soğukkanlılığını korumaya çalıştığında böyle söyler. "Bir saat araba kullanacağız. Dışarı çık ve etrafa bak. Sonra geri gel. Bu yolculukta yapman gereken bir şey yok."

"Yani üç saat içinde dönecek misin?"

"Belki." Yüzü hafifçe geriliyor. "Eğer bir şeyleri anlayamazsak daha uzun kalmamız gerekebilir. Ama en fazla bir gece kalırız."

"Bir gecede!" Nefes nefese kaldım, kadar üzgünüm ki neredeyse titriyorum. "Kesinlikle seninle geliyorum. Kullanmama asla izin vermeyeceksen beni ne diye eğittin?"

"Seni ihtiyacın olduğunda kendini koruman eğittim," diye . "Şu anda değil. Eğer gidersen, senin için endişelenmek zorunda kalacağım."

"Benim için endişelenmenize gerek yok. Yapılması gerekeni yapabilecek durumdayım. Neden bana hiç izin vermiyorsun?"

Çenesi geriliyor. Bir an için gerçekten öfkelenebileceğini düşünüyorum ama öfkelenmiyor. Onun yerine soğukkanlılıkla soruyor: "Peki bu yolculuğa tam olarak ne katkıda bulunabilirsin? Yoluma çıkmama ihtiyacım yok."

Birkaç saniye boyunca ona kör bir şekilde bakıyorum, vücudum sanki fiziksel bir acıdan zonkluyor. Kelimeler bu kadar acıtıyor. Boğazım ve gözlerim yanıyor.

Beni yaralamış olmasına karşılık söyleyebileceğim bir şey olsaydı iyi olurdu ama tek bir kelimeyi bile şekillendiremiyorum. Gözyaşlarına boğulmadan olmaz.

Ve bunu görmesine izin vermeyeceğim.

Ben de hiç cevap vermedim. Arkamı döndüm ve ondan uzaklaştım.

O ve Jackson o gece geri dönmediler. Bütün akşam ev işleri bittikten sonra, akşam yemeği yerken ve sonrasında akşam toplantısında bekliyorum. Tüm bunlar boyunca oturuyorum ve dönme seslerini dinlemeye devam ediyorum.

Yapmazlar. Bu yüzden yatağa yalnız gitmek zorundayım.

Korkunç bir geceydi. Bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum ve tartışmamız sırasında ona söylemem gereken her şeyi zihnimde canlandırıyorum, sonra da başına gelebilecek tüm korkunç şeyleri gözümün önüne getiriyorum. Şu anda. Tam şu anda.

Ölebilir. Onu sonsuza dek kaybedebilirim. Bu düşünceyi aklımdan nasıl geçireceğimi bile bilmiyorum.

Hastayım, bitkinim ve ertesi sabah dağılmamaya çalışıyorum. Bahçede birkaç saat çalışıyorum ve sonra yapacak başka bir şey aramak için etrafta dolaşıyorum. Çalışmaya devam etmeliyim, yoksa duygusal bir çöküş yaşayacağım.

Faith mutfakta bulaşık yıkıyordu, ben de ona yardım etmeye gittim.

Bana hızlıca bakıyor ve belli ki yüzümdeki ruh halimi görüyor. "İyi olacaklar. Her dönebilirler."

"Umarım öyledir."

"Ne yaptıklarını biliyorlar ve aptalca bir şey yapmayacaklar. Jackson başına ne geleceğini biliyor."

yapar."

Sesindeki buz gibi uyarı beni öfkeliendiriyor. "Grant'e o kadar güvenmiyorum. Muhtemelen aptalca bir şey yapacaktır. Yalnız kalacağım anlamına gelse bile umurunda olmaz." Son kelimedede sesim hafifçe titriyor.

Faith elindeki tabağı durulamaya ara verir. Yüz ifadesi hafifçe yumuşar. "Umursayacaktır. Seni yalnız bırakmayacak."

"Umarım değildir." Bana uzattığı bulaşıkları kurulamak için kullandığım bulaşık bezine bakıyorum.

"Yakında dönecekler."

Çalışırken bir dakika sessiz kaldık. Sonra Faith ikna edici bir ses tonuyla, "Grant'le nasıl başa çıkıyorsun gerçekten bilmiyorum. Jackson'ın zor olduğunu düşünürdüm ama Grant'in yanında kocaman bir oyuncak ayı gibi kalıyor. Adam hiç gevşemiyor mu?"

Bu kez, nefes nefese bir of çektiğimde, hafifletilmiş de olsa gerçek bir eğlenceyle karşılaşıyorum. "Pek sayılmaz. Her zaman çok sıkı sarılır. Neredeyse anlaşılmaz. Nasıl yapacağımı bilmiyorum..." Ne söylediğimin farkına varıyorum ve bunu dile getirmeye hakkım olup olmadığını merak ediyorum.

Belki de istediğim bu olsa da Grant'in yanında bu şekilde olmak benim işim değil.

"Kimsenin gerçekten bildiğini sanmıyorum. Sadece hissediyorlar ve ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar." Faith bana küçük bir gülümseme vermek için başını çeviriyor. "Artık bunu çok görüyorum. Eski dünyada güçlü, sessiz bir tip olabilen ama yine de sevdikleri insanlara karşı yumuşak olabilen insanlar artık bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Yumuşak ol. Açılın. Çünkü dünya her zaman tetikte olmanız gereken bir savaş alanına benziyor. Jackson daha önce de böyleydi. Ve açıkçası ben ondan bile daha çok . Kendimi bırakmaktan çok korkuyordum.

-Az da olsa, onunla bile. Zaman aldı ama başardık. Bence sen ve Grant de başaracaksınız."

Kelimeler beni daha iyi hissettiriyor. Derinden. Ama içimi bir bilinç telaşı ısıtıyor. Tekrar bulaşık bezine bakıyorum. "Bilmiyorum bile... eğer isterse... Yani, biz... o bile değiliz."

Kahretsin, o kadarını bile söyleyemiyorum.

Faith usulca güler. Alaycı bir şekilde. "Oh lütfen. Siz ikiniz kesinlikle Bu."

Ondan sonra ne söyleyeceğimden emin değilim. Belki sonunda kendime bile bazı şeyleri itiraf edebilirdim. Ama bazı-

Tam o sırada biri odaya girer. Doğruca Faith'e yöneldi.

Jackson onu kocaman bir kucakla kucaklayıp sıcak selamının ivmesiyle etrafında döndürmeye başladığında zar zor dönmeyi .

Gülüyor ve ona tekrar sarılıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak. Çünkü Jackson döndüyse, Grant de dönmüş olmalı.

"Grant- mı?"

"O iyi," diyor Jackson, Faith'le meşgul olmasına rağmen endişemi fark ettiği için . "Hâlâ cipin yanında."

Jackson'ın yaptığı ilk şey Faith'i bulmak için buraya koşmak oldu. Yirmi dört saatten az bir süre için bile olsa ondan uzak kalmaktan hoşlanmadığı açıktı.

Grant belli ki benden uzakta olmayı umursamıyordu.

Dünkü tartışmamızdan sonra uzaklaştığımda beni takip etmedi. Durumu düzeltmeye çalışmadı ya da veda etmedi.

Beni öylece terk etti. Ve görünüşe göre beni görmeye gelip hala hayatta olduğunu söyleyecek kadar umursamıyor.

Bu konuda bu kadar üzölmek aptalca. Burada olan en önemli şey bu değil. İnsanların hayatları tehlikede ve bu benim kalbimin durumundan çok daha önemli. Ama yine de ağlamak istiyorum. Ve aynı zamanda onu sallamak.

Verandaya çıktım ve cipin hemen ön tarafa park edilmiş olduğunu gördüm. Birkaç kişi daha Grant'la konuşmaya gelmiş, belli ki yolculukla ilgili bir rapor almak istiyorlar.

Ve onlarla rahatça konuşuyor. Sakince. Beni görmek için etrafına bakmıyor bile.

En azından yaşıyor. Hala yıpranmış, kirli bir kot ve tişört giyiyor. Kahverengi saçları güneşin etkisiyle neredeyse kumrala çalıyordu.

Sırtı bana dönük. Burada durduğumu bilmiyor. Ve umurunda da değil.

Faith'in bana söylediğı her şeye ve bana verdiği umut ışıltılarına rağmen, gerçekler yüzüme sertçe çarpıyor.

Eğer bir adam bu şekilde gittikten sonra beni bulacak kadar umursamıyorsa, o zaman ne kadar sıkı sarılmış olursa olsun, gerçekten ne kadar duygu saklıyor olabilir?

Gözlerimin arkasından yaşlar akıyor ve boğazım acıyla ağrıyor. Grant'e doğru gitmiyorum. Sola doğru yürüyorum. Ham , çalışıyor.

Ek binalardan birini temizliyor. Ben de gidip ona yardım edebilirim.

En azından Ham benim etrafta olmamı seviyor.

Ona ulaşıp merhaba demeyi ve samanları temizlemesine yardım etmek için bir tırmık almayı başarmıştım ki aniden sol omzumda güçlü bir kavrama hissettim. Arkamı döndüğümde gülümsemeyen Grant'in benden birkaç santim ötede durduğunu gördüğümde Ham sırtıyor ve omuz silkiyor.

Kalbim yerinden fırlıyor. Tanıdık yüzünü, iri bedenini ve masmavi gözlerini görünce gerçekten de yerinden fırlıyor. "Demek döndün." Sesimin bu kadar ilgisiz bir ironiyi nasıl yansıttığından emin değilim. İçimdeki her şeyin şu anda derimden dışarı fırlamak için nasıl mücadele ettiğinin bir yansıması hiç değil.

Gözleri hafifçe kısılıyor. İfadesindeki gerginlik neredeyse vahşice. Tek kelime etmeden, omzumdaki eliyle beni ileri itiyor, ahırdan çıkarıp avluya doğru yürütüyor.

"Ne oluyor be?" Elinden kurtulmaya çalışmasam da homurdanıyorum. Onunla isteyerek yürüyorum, kısa süre sonra beni yatakhanedeki odamıza götürdüğünü fark ediyorum. "Dün için hâlâ kızgın mısın? Çünkü o konuda üzgün değilim. Bana çok kötü davrandın ve kendi iğrenç yönteminle beni korumaya çalışıyor olsan bile böyle davranılmasından hoşlanmıyorum."

Odamıza geldik. Beni içeri götürüyor ve kapıyı kapattıktan sonra ikimizi de çeviriyor, böylece sırtım duvara dönük, o da tam önümde duruyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ve bana el kaldırılmasından hoşlanmıyorum. Eğer bir şey istiyorsan, normal bir insan gibi iste."

Komik olan şu ki, hala ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ondan yayılan yoğunluğu hissedebiliyorum. Gözlerindeki o ilkel bakışı görebiliyorum. Kalp atışlarım içgüdüsel olarak hızlandı ve birazdan olacakları beklemeye başladım.

Ama yine de bunun bir savaş olacağını düşünüyorum.

Bu yüzden yüzümü iki eliyle kavrayıp beni sertçe öptüğünde afalladım. Bir dakika öylece duruyorum, elleri bedenlerimizin arasında sıkışmış, dudakları kabaca dudaklarımın üzerinde geziniyor, dili ağzımın içine kadar giriyor. Sırtımı duvara dayayana kadar öpüşerek içime giriyor.

Kürek kemiklerimi acıtıyor. Ve içimdeki diğer her şeyi uyandırıyor.

Zihnim nihayet neler olduğunu kavradığında, bedenim ve kalbim çoktan tepki vermeye başlamıştı. İki kolumu da boynuna doladım.

ve onu daha yakına çekmeye çalışıyorum, ağzımı onun için daha geniş açıyorum ve alçak, gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum.

Acelesi var. Neredeyse muhtaç. Ellerinden biri başımın arkasına dolanırken diğeri her yerimi hissetmek için aşağı kayıyor. Sonunda kot pantolonumun üzerinden kıcımlı avuçluyor. Pantolonunun önündeki ereksiyonunun şişkinliğini hissedene kadar baskı uyguluyor, bizi birbirimize iyice yaklaştırıyor.

Uyluklarımın arasında uyarılma titreşimleri. Bir bacağımlı kaldırıyorum, utanmadan kendimi ona sarmaya çalışıyorum. Şimdi içimde sallanıyor ve ben umutsuzca bunu daha da fazla hissetmek istiyorum.

Hâlâ beni öpüyor. Duracak gibi görünmüyor. Diğer elini indiriyor, böylece beni birkaç santim yukarı kaldırabiliyor, iki bacağımlı ortasına doladığımda beni güçlü vücudu ile duvar arasında tutuyor. Bu pozisyonda, ereksiyonunun baskısını doğrudan amıma karşı hissedebiliyorum. Ne kadar utanç verici bir şekilde istekli davrandığımı umursamadan kendimi ona doğru çekiyorum.

İkimizin de kıyafetleri hâlâ üzerimizde ama yine de seks yapıyormuşuz gibi hissediyorum. Kalçalarını bana doğru pompalarken öpüşürken homurdanıyorum. Sırf bu yüzden bile boşalabilirim.

Ama o benden önce davranıp beni yatağa taşıyor. Üstüme çıkmadan önce kot pantolonumu, külotumu ve gömleğimi çıkardı. Beni tekrar öptüğünde pantolonunu kurcalıyor, sikini kurtarmaya çalışıyordum.

Öpüşürken kendimi kaybediyorum. Fermuarıyla boğuşmayı bırakıyorum. Aynı anda hem eriyormuşum hem de patlamak üzereymişim gibi hissediyorum ve zihnimin tüm bu duyguları aynı anda nasıl kontrol altına alabildiğini bilmiyorum.

Nefesim kesiliyor ve o kadar tahrik oluyorum ki sonunda ağzını benimkinden çektiğinde hareketsiz kalamıyorum. Dizlerinin üzerinde doğrulup pantolonunun bağını çözüyor ve aynı yoğun vahşilikle bana bakıyor. "Sütyenini çıkar prenses," diyor kalın bir sesle. "Her yerini görmek istiyorum."

Sütyenimin kancasını açmak için uzanıyorum ve yatağın kenarına atıyorum. Hareketin etkisiyle göğüslerim sallanıyor ve o da boğazından bir ses çıkarıyor. Neredeyse bir hırıltı gibi.

Bu sesin beni nasıl hissettirdiğini ifade etmenin bir yolu yok. Beni çıplak görmesi onda bu tepkiyi uyandırıyor. Bu fiziksel olmaktan öte bir şey. Zevk, kim olduğumun özüne kadar iniyor. Yatakta çıplak uzanıyorum, çılgınca nefes alıyorum, bacaklarım yayılmış

Açık. Sikini pantolonundan ve iç çamaşırından çıkardığında inliyorum.

"Beni özledin mi?" diye kaba bir mırıltıyla soruyor. Dizlerinin üzerinde yeniden konumlanıyor ve uzanıp beni kalçalarımından yakalıyor, kasıklarım onunkiyle aynı hizaya gelecek şekilde alt bedenimi kaldırıyor.

Coşkuyula uyarılmış olmama rağmen, içimde hâlâ savaşmak isteyen küçük bir parça var. "O kadar da değil."

Sikinin ucuyla ıslak amımı dürtüyor ve beni inletiyor. "Beni özledin mi?"

"Buna zaten cevap verdim." Onu içimde hissetmek için o kadar çaresizim ki omurgamı eğip kalçalarımı oynatmaya çalışıyorum. Ancak vücudumun kontrolü tamamen onda olduğu için tek yapabildiğim yorganın üzerinde debelenmek oluyor. "Ve sen bir pisliktin."

Bir santim kadar içeri itiyor ama ben onu yeterince hissedemeden geri çekiyor. Kolları hafifçe titriyor, ama bu duygusal gerginlikten kaynaklanıyor, ağırlığımı kaldıramadığından değil.

Ben küçük bir kadın değilim ama o bana hep öyleymişim gibi hissettiriyor. O çok büyük. Ve güçlü. Ve her şey. "Beni özledin mi?" tekrar homurdanıyor.

Belki başka bir gün ondan daha uzun süre ama bugün bunu gerçekten istemiyorum. Tek istediğim o ve neredeyse, neredeyse ona sahibim. "Evet," diye nefes alıyorum, o kadar muhtacım ki ellerimi kendi göğüslerimi okşamak için hareket ettiriyorum. "Evet, seni özledim."

Sikini içime sokuyor, yavaş, dolu ve sıkı.

İçime girince inliyorum ve meme uçlarıma daireler çiziyorum. Her şey çok iyi hissettiriyor. Ve aynı zamanda ağrıyor. Başımı savuruyorum. Saçlarımın telleri yüzüme geliyor. "Seni çok özledim."

İçime gömüldüğünde, bizi tamamen hareketsiz tutuyor. Elleri kıcımda kenetlenmiş. Gözleri çıplak bedenimde, sıcak yüzümden birleştiğimiz yere kadar aşağı yukarı geziniyor.

Enfes bir işkence. Onun içimde bu kadar derin olması ama hareket edememek. Kıvrılabılırdım. Kalçalarımı pompalamaya çalışabilirdim. Bunu yapabiliirdim. Ama bunun yerine rahatlıyorum ve onu hissediyorum. Grant'i hissediyorum. Yavaş, derin, kelimelere sığmayan gücünü.

Sonunda hareket ettiğinde, sert ve hızlı ve tam da ihtiyacım olan şey. Beni o kadar iyi beceriyor ki, vücudum ve yatak onun itme gücüyle sarsılıyor ve daha da yükselen çaresiz zevkin yüksek, düzensiz seslerini çıkarıyorum.

Orgazm olurken kollarını kavıyorum ve vücudum kasılırken tırnaklarım derisine batıyor ve sonra vahşi spazmlar halinde serbest kalıyor. O da ritmini kaybetti. doğru itmeye devam ederken bir hayvan gibi homurdanıyor. Çok yaklaştı. Bunu görebiliyorum. Onun kontrolünü kaybetmesini seyretmeye bayılıyorum. Kendini bıraktığını gördüğüm tek an bu.

Başını kaldırıyor. Parmakları sıkıca kenetlendi. Normalde yaptığı gibi çekip gitmesini bekliyorum.

Ama yapmıyor.

Sarsıntılı itişlerle boşalıyor, kendini içime yedi kez fişkırtarak bırakıyor. Uzun, gergin bir çıplak tatmin sesi çıkarıyor ve sonra beni tutuşu nihayet gevşiyor.

İkimiz de yüksek sesle nefes alıyoruz, hala ara sıra gelen şoklarla titriyoruz. Beni dikkatlice yatağa geri indiriyor ve sikiinin içimden kaymasına neden oluyor. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Çekmek istemiştin."

"Muhtemelen iyidir," diyorum, sesim kısık, bitkin ve az önce olanlardan dolayı biraz şaşkın. "Hamile kalmak için ayın doğru zamanı değil."

Midem tuhaf hissediyor. Ellerim nemli ve titriyor. Yanaklarım cayır cayır yanıyor ama diğer her şeyim üşümeye başlıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, aniden kemiksiz kalmış gibi yanımdaki yatağa düşüyor.

"Evet. Sanırım öyle." Yüzünü kontrol ediyorum. Şu anda nasıl hissettiğini bilmeye umutsuzca ihtiyacım var ve onu okumak her zaman çok zor.

Vücudu gevşek. Benimki gibi yorgun. Uzanıp beni kendine çekiyor, kollarını gevşek bir kucaklamayla etrafıma sarıyor.

İç çekiyorum ve oraya yerleşiyorum. Bana sarıldığında daha iyi hissediyorum. Bana ihtiyacı varmış gibi hissediyorum.

Ona ihtiyacım olduğu kadar.

Yolculuğun nasıl sonuçlandığını bile anlatmadı. Jackson'la sığınaktaki kampımız hakkında ne öğrendiklerini. Birden ortaya çıktı ve beni odamıza sürükleyip becerdi, akşama kadar bekleyemedi bile. Bir an kontrolünü kaybetti ve çekilmeyi unuttu.

Onu özleyip özlemediğimi bilmek istedi. Sanki onun için önemliymiş gibi.

Şimdi boynuma sokuluyor. Dağınık saçlarımı. Derin nefes alıyor, sanki beni içine çekiyor. Ellerinden biri tekrar popomu avuçlamak için aşağı kayıyor. Bu sefer nazikçe. Sahiplenici. İçimde sıkı ve muhtaç bir şey yumuşuyor çünkü bunu uydurmadığımdan eminim.

Sonra saçlarıma doğru mırıldandı, "Ben de seni özledim."

KURT SÜRÜLERİ HALA SIĞINAĞIN ÜZERİNDE KAMP KURMUŞ DURUMDA.

inşa ettiğimiz binalar ve yüzeyde bıraktığımız tüm kaynaklar. En az dört ya da beş farklı şiddet çetesi orada toplanmış ve güçlerini birleştirmiş olmalı. Sığınağa girmeye çalışıyorlar, çünkü sığınağın ne sunduğunu biliyorlar, ancak şu ana kadar başarısız oldular.

Grant'in Jackson'la yaptığı keşif gezisinden sonra bana söylediği bu.

Birlikte çalıştıklarında, sürüler çok tehlikeli insanlarımızı sığınakta mahsur bırakmaya razı olsak bile kalmalarına izin veremeyiz. Böyle bir grup, başboşları, zorbaları ve istediklerini şiddet kullanarak almayı tercih eden herkesi toplamaya devam edecektir. Bu yüzden Grant ve Jackson'ın döndüğü gün Faith ve Jackson, Kurt Sürülerini kovmak ve sığınağı geri almak için bir güç oluşturmaya çalışan bir dizi mesaj gönderir.

Üç gün bekledik ama kimse gelmedi.

Faith endişeli görünmüyor. Telefon ve internet olmadan haberlerin yayılmasının zaman aldığını söylüyor ama günler geçtikçe daha da endişeleniyorum.

New Haven'da epeyce yetenekli savaşçı var ama Faith ve Jackson hepsini bir seferde göndermeyecektir. İşe yaramazsa çiftliği koruyacak kimse kalmaz. En fazla sekiz ya da dokuz kişiyi riske atmak istiyorlar.

Bu kadar kişi, artı ben ve Grant, kampımızı geri almak için yeterli değil.

Ya başka kimse gelmezse? Ya herkes yere çömelip kendini korumaya çalışırsa? Bu doğal bir dürtü olurdu. I

bunu yaptığı için kimseyi suçlayamazdım. Hastalık insanlara genellikle bunu yapar.

Ancak bu tek başımıza yapabileceğimiz bir şey değil.

Dördüncü sabah, yatağımızda tek başıma uyandım. Şafak çoktan sökmüş olmalı ama Grant neredeyse hiç uyumuyor, o yüzden çoktan kalkmış olmalı.

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Kalbim şu anda yaşadığım sürekli endişe yüzünden zaten hızla çarpıyor.

Bu benim için iyi değil. Yüzmeye ihtiyacım var - vücudumu hareket ettirmeye, zihnimi boşaltmaya, nefesimi kontrol etmeye. Ama artık havuzum yok.

Ve bir daha asla sahip olamayabilirim.

Nedense bu farkındalık göğsümü delip geçiyor. Canım o kadar yanıyor ki dizlerime doğru eğilip ellerimle yüzümü kapatıyorum. Sıkı, gözyaşı dökmeyen hıçkırıklarla sarsılıyorum.

"Siktir." Kapı aralığından boğuk bir ses geliyor. "Ne oldu prenses? Sorun nedir?" Grant içeri girip yanıma oturuyor ve yüzümü görebilmek için vücudumun üst kısmını kaldırıyor.

Ellerim hala onu örtüyor. Omuzlarım hareketsiz kalana kadar duygularımı geri çekmeye zorluyorum. Ancak o zaman kollarımı indiriyorum. "Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı."

"Bana yalan söyleme. Ağlıyordun. Şu an hâlâ ağlamamaya çalışıyorsun. Bana neler olduğunu anlat!" Sesi yüksek değil. Neredeyse hiç gürültülü değildir. Ama şimdi gerçek bir duygu olduğunu anladığım sert bir ses. Yüz ifadesi sert ve talepkâr.

"Önemli bir şey için ağlamıyorum. Bu... bu aptalca. Aptalca ve bencilce."

Yüzündeki gerginliğin bir kısmı kaybolur. "Aptalca olması umurumda değil. Hâlâ ne olduğunu bilmek istiyorum."

Tereddüt ediyorum çünkü kulağa ne kadar önemsiz geldiğini biliyorum ama şu anda beni önemsediyini hissediyorum ve buna çok ihtiyacım var. Ben de boğuk bir sesle, "Ben sadece... Ben sadece havuzu özledim." diyorum. Saçma bir gözyaşı sızıyor.

Grant başparmağıyla nazikçe siliyor. Nefes alıyor, "Kahretsin."

"Sana bunun aptalca olduğunu söyledim. Bu konuda üzülmenin saçma olduğunu biliyorum. Demek istediğim, her şey kelimenin tam anlamıyla ölüm kalım meselesi ve ben bunun için küçük bir sinir krizi geçiriyorum... bunun için. Ama hayatım boyunca hep orada olan tek şey buydu. Bu... bu beni toprakladı. Dünya yıkılırken bile her sabah yüzebiliyordum. Bu-

kim olduğumu şekillendirdi. Ve şimdi..." Ağlamamak için kendimi o kadar zor tutuyorum ki kesik kesik nefes alıyorum. "Ya bir daha hiç havuzum olmazsa?"

Bir kolunu bana doluyor ve beni yanına doğru çekiyor. Oraya gömülüyorum, rahatlık arıyorum. Buluyorum da. "O zaman sana güzel bir göl bulayım, orada yüzersin" diye mırıldanana kadar tam bir dakika geçti.

Bu sözler beni o kadar şaşırtıyor ki hafifçe geri çekiliyorum, sadece yüzüne göz kırpmama yetecek kadar.

"Bir göl işinize , değil mi?"

Çok saçma bir ses çıkarıyorum. Kıkırdamakla hıçkırmak arasında bir ses ve tekrar ona yaslanıyorum. "Evet, evet. Evet, bir göl gayet iyi olur."

"Tamam o zaman. Yani havuzunuza bir şey olursa yine de bize bir şey olmaz. Ama sana şimdiden söylüyorum, kendim yapmak zorunda kalsam bile sığınağı geri alacağız."

"Bunu kendin yapmak zorunda kalmayacaksın." Doğrudum, şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. "Asla tek başına yapmak zorunda kalmayacaksın çünkü ben yanında olacağım."

Gözleri hafifçe yumuşuyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki evet. Ne düşünmüştün? Seni terk edeceğimi bir an bile düşündün mü?" Kelimeleri duyuyorum. Kulağa nasıl geldiklerini duydum. Ve aniden, bana aynısını hiç yapmamış bir adama kalbimin çok büyük bir kısmını açtığım için dehşete kapılıyorum. Bu yüzden aceleyle ekliyorum, "Onlar benim de insanlarım. Sığınaktakiler. Onları terk etmeyeceğim."

Açıklama yapmasını istediğim şeyi yapıyor. Beni koruyor. Ama aynı zamanda aramızdaki duyguyu da değiştiriyor. Boş boş sırtımı okşuyordu ama şimdi elini çekti. "Yapmayacağını biliyorum."

"Gerçekten kimsenin bize yardıma geleceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Faith ve Jackson kendilerine çok güveniyor gibi göründükleri için bunu yapacaklarını varsaymak zorundayım."

"Sence kaç kişiye ihtiyacımız olacak?"

"Ne kadar çok olursa o kadar iyi olur ama yirmi kişi olmadan bunu başarabileceğimizi sanmıyorum. En keskin stratejiyi bulsak bile, sayıları çok fazla. Yani yirmiden azı oldukça büyük bir kumar olur."

"Evet." İç çektim. Yirmi çok fazla. Şu anda sahip olduğumuzdan en az on kişiye daha ihtiyacımız olacak. "Tek bildiğim, bu kadar çok kişi yardıma gelirse, elimizdekiler konusunda çok daha cömert olmamız gerekecek."

daha sonra sahip olacağız. Biz zaten çoğu insandan çok daha şanslıyız. Bunu bizim için yapmalarına izin verip sonra da elimizdekilerle bencilce davranamayız."

Grant başını sallar. "Biliyorum. Bunu zaten düşünmüştüm. Zaten çoğumuzun gitmek istediği yön bu, ama oraya daha çabuk ulaşmamız gerekecek. En azından sığınağı barınmaya ihtiyacı olan insanlara açabiliriz. Ve erzaklarımızı paylaşabiliriz."

Sözlerinin gerçekçi doğası beni rahatlatıyor. Kendimi elini tutmak için ona doğru uzanırken yakalıyorum ama tam zamanında kendimi durduruyorum. "Belki New Haven gibi olabiliriz. Hem kendi başımızın çaresine bakarız hem de yardıma ihtiyacı olan diğer insanların yanında oluruz."

"Evet. Hedefimiz bu olmalı."

Bir dakika boyunca sessizce oturduk. Hızlı bakış attığımda, bakmadığımı düşünürken onu bana bakarken yakalıyorum.

Gözlerinde beni ürküten bir şey var.

Jackson'la birlikte seyahatten döndükleri ve beni özlediğini itiraf ettiği günden beri aramızdaki şeyler biraz farklı. Asla yumuşak, kırılgan ya da duygusal olmayacak ama zaman zaman gardını indirdiğini hissettiğim anlar oldu. Sadece birazcık. Seksten sonra bana sarıldığında. Sabah ilk uyandığımda. Dün bahçedeki inatçı bir otu sökmekte zorlandığımda bana yardım etmek için yanıma geldi.

Hiçbir şey söylemiyor ama hayal eminim. Her zamankinden daha fazla birlikteymişiz gibi hissediyorum.

Ama şu anda gözlerindeki -yüzündeki- bakış beni hem şok ediyor hem de heyecanlandırıyor. Derin, huşu dolu ve neredeyse şefkatli. Sanki kalbindeki bir şey dışarı dökülüyormuş gibi.

Donuyorum. Nefesimi tutuyorum. Hayal edip etmediğimi görmek tekrar bakıyorum.

Bu sefer beni izlerken görüyor ve omurgası sertleşiyor. Egzersiz baskısı o kadar çabuk kapanıyor ki, tüm bunları uydurup uydurmadığımı merak etmek zorunda kalıyorum.

"Grant?"

"Öyle mi?"

"Sen... Yani, senin..." diye düşünmekte haklı mıyım? Bu çaresiz soruyu beni tamamen savunmasız bırakmayacak şekilde nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Benim ne olduğumu düşünmekte haklı mısın prenses?" Sesi biraz kalın.

Derin bir nefes alıyorum. Acaba bunu yapacak kadar cesur muyum? Cevabını bulamadan dışarıdan gelen bağırış sesleri di-beni tamamen etkiliyor. Başımı eğip dinlemeye çalışıyorum.

Grant çoktan ayağa kalktı. "Sesi alarm gibi gelmiyor." "Hayır. Sanki insanlar bir şey için heyecanlanmış gibi." Ben hala üzerimde uyuduğum külot ve atletten başka bir şey yoktu, bu yüzden olabildiğince çabuk kot pantolonumu, üstümü ve ayakkabılarımı giydim.

Sonra olduğunu görmek için dışarı çıkıyoruz.

Birileri çiftliğe geliyor ve bu her kimse sabahın bu erken saatinde buraya gelebilmek için bütün gece yolculuk yapmış olmalı. Grant ve ben yeni gelenleri beklemek üzere toplanmış olan gruba doğru yola çıktığımızda kapı çoktan açılmıştı.

İlk gördüğüm şey bir Jeep'in içeri girdiği. Grant'in kullandığı gibi güçlendirilmiş, modifiyeli bir cip değil, kapısız, eski püskü bir Wrangler. Direksiyonda sert bir duruşu olan, uzun, açık kahverengi saçlı ve kolları yırtılmış bir gömlek giyen beyaz bir adam var.

Onu gördüğümde kalbim heyecanla çarpıyor. Nasıl dövüşüleceğini biliyor gibi görünüyor. Eminim bu yüzden şu an buradadır.

Arkasından başka bir adam geldiğinde onun görünüşünü daha yeni algılamıştım. Bu daha da beklenmedikti. İri yarı siyah bir adam ve bir ata biniyor. Ve arkasındaki kapıdan dört at daha tırıslla içeri giriyor.

Atlar.

Atlar.

Beş yıldan fazladır bir tanesini görmedim.

"Ne , Mack?" Faith sesleniyor. Yeni gelenleri karşılamak için diğerleriyle birlikte dışarı koşuyor ve onu hiç görmediğim kadar geniş bir şekilde gülümsüyor. "Takviye istedik ve sen bize bir sürü at mı getirdin?"

Adam kayarak yere düşer. Bindiği at eyeri olan tek attı. "Hey, sana Travis'i de getirdim. Layne olmadan da bir işe yarıyor olmalı."

Diğer adam cipi park etmiş ve inmiştir. Ham'in elini sıkar ve onu iyi tanıyormuş ve gördüğüne sevinmiş gibi sırtını sıvazlar. "Layne evde kaldı," der Faith'in bir sonraki sorusunu tahmin ederek ve yanıtlayarak. "Bebeğin doğacağı zaman çok yakın. Dikkatli olmaya çalışıyoruz."

"Elbette," diyor Faith. "Onu görmekten mutlu olurdum ama güvenli bir yerde, evde kalmasına sevindim." Sonra da ona bakan adama döner.

adı Mack . "Şimdi bana bu atlardan bahset."

"Onları görmeye devam ettim," diye açıklıyor. "Yaklaşık elli mil doğuda başıboş dolaşıyorlardı ve o bölgeden her geçtiğimde birkaç tanesini görüyordum. Kendi başlarına bu kadar uzun süre hayatta kalmayı nasıl başardıkları hakkında hiçbir fikrim yok ama o kadar zayıf görünüyorlardı ki yardıma ihtiyaçları olabileceğini düşündüm." Bindiği hayvanın ağzını okşuyor. "Terk edilmiş bir at çiftliğine bırakılmış olmalılar. Onlara elma ve havuç verdiğimde hemen yanıma geldiler. Eyere hiç aldırış etmediler. Diğerlerini nasıl getireceğimden emin değildim ama hepsi hiç tereddüt etmeden bunu takip etti."

"Aman Tanrım." Faith geldi ve diğerlerinden birine dikkatle yaklaştı. Uzattığı eli kokluyor, belli ki bir şeyler atıştırmayı umuyor. "Darmadağınık durumdalar ama gerçekten iyi hayvanlara benziyorlar. Atlarımızdan hiçbiri Impact'ten sonraki ilk yılı atlatamadı."

"Yani onlar için yeriniz olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Mack'in sık tıraş edilmiş saçları ve iri, sert bir vücudu var. Atın üzerinde gelmesine rağmen, gri tişörtü ve ordu kıyafetlerini andıran pantolonuyla bir kovboydan çok bir askere benziyor. "Atların pek de az bakım gerektiren hayvanlar olmadığını biliyorum ama bir gün gaz kalmayacak ve o zaman etrafta atların olması iyi olur."

Faith nöbetçi kulübelerine doğru bakıyor ve Jackson'ı orada fark ettiğimde nedenini anlıyorum. Jackson Faith'le göz göze geliyor ve onun sessiz sorusuna sessiz bir cevap verircesine başını sallıyor. Sonra da şöyle yanıtlıyor: "Evet. Onları kesinlikle alt edebiliriz. Bu iyi bir düşünce. Teşekkür ederim."

"Tabii ki." Mack sırtıyor. Onu sadece birkaç dakikadır tanıyorum ama bunun onun en doğal ifadesi olduğundan şüpheleniyorum. "Bu benim işim. Kırsalda dolaşmak ve şüphelenmeyen insanlara yükleyecek yükler bulmak."

İlk defa beni ve Grant'i fark eder gibi oldu, diğerlerinin yanında duruyorduk. Uzattığı eliyle bize yaklaştı. "Ben Mack. Sığınaktakiler siz misiniz?"

Grant diğer adamın elini sıkarken sert bir şekilde başını sallıyor. "Grant. Bu da Olivia."

Mack'in gülümsemesine karşılık veriyorum, o da benim elimi sıkıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Demek sen ve Travis bize yardım edeceksiniz?"

"Evet. Planımız bu. Ve yarın biraz daha gelecek." Faith'e geri döner. "Cal ve Rachel'a turlar attırdım ve belirlediğimiz bazı kasabalardan gönüllüler topladılar-

tled. Sanırım elinizdekilerle idare edecek kadar para toplayacağız."

"Maria ve ekibinin katılma ihtimali var mı?" Soru, hâlâ nöbetçi tüneğinde olan ama konuşmayı dikkatle dinlediği belli olan Jackson tarafından soruluyor. "Anna'yı bir daha ne zaman göreceksin?"

Mack, "Birkaç ay için değil," diyor. "Yani bu sefer bize yardım edemeyecekler. Ama Cal ve Rachel yardım edecek, yeter ki onlara ödeyecek bir şeyiniz olsun."

"İstiyoruz," diyor Grant, ben daha aynı şeyi söyleyemeden. "Eğer bizimle birlikte olmaya değer olduklarını düşünüyorsanız, onlara istediklerini vereceğiz. Ve geri kalanınıza da. Teşekkürlerimizle."

"Cal ve Rachel olabildiğince iyiler. Travis ve benim hiçbir şeye ihtiyacımız yok. Bu tür şeyleri istediğimiz için . Yine de gönüllüler bir tür bağış takdir edebilir." Sıcak ve rahat tavrına rağmen Mack'in kahverengi gözleri önce Grant'in sonra da benim üzerimde aşağı yukarı gezinirken hiçbir şeyi kaçırmıyor gibi görünüyor. "Kıyafetleriniz oldukça iyi durumda. Pek çok kişinin bu konuda eksik olduğunu biliyorum."

"Fazladan bir sürü kıyafetimiz var," diye araya girdim. "Ve başka pek çok şey. Hepsi diğer insanlarımızla birlikte sığınakta."

"O zaman onları çıkarırız. Yarın, kiminle çalışmamız gerektiğini gördüğümüzde bir plan yapabiliriz."

Ona gülümsüyorum, günlerdir ilk kez heyecanlı ve umutlu hissediyorum. Grant'e bakıyorum, bu duyguyu onunla paylaşmak için içgüdüsel bir ihtiyaç hissediyorum ama o bana bakmıyor. Kaşları birbirine yaklaşmış, nedenini bilmiyorum.

Sadece on dakika önce birbirimize çok yakınmışız gibi hissettim. O kadar yakındık ki neredeyse ona karşı hissettiklerimi itiraf edecektim. Ama şimdi nedense farklı görünüyor. Sanki benden tekrar uzaklaşıyor gibi.

O gece yatağa yalnız giriyorum çünkü Grant nöbetçilerin yerinde olduğundan ve duvarların dışında şüpheli bir şey olmadığından emin olmak için geç saatlerde çevre kontrolü yapmaya gönüllü oluyor.

Onsuz bir saat yataktayım ve güneş battığında her zamanki gibi yorgun oluyorum. Ama uykuya dalmıyorum. Orada uzanıp onu bekliyorum.

Genellikle uyumadan önce seks yaparız ve ben bu gece yine yapmak istiyorum. Sadece vücudum buna alışık olduğu için değil - kesinlikle öyle olsa da-. Ama bu sabah olduğu gibi Grant'e yakın hissetmek istediğim için. Bütün gün onu neredeyse hiç görmedim. Yoğun geçti ama yine de...

O yatağa gelene kadar uyumayacağım.

Kapının açılma sesi onun gelişinin ilk işaretidir.

Sonra bir hava akımı hissediyorum. Sonra onun odaya giriş kokusunu alıyorum.

Çoğunlukla karanlık, ama çantasındaki küçük feneri açtı. Sonsuza kadar dayanması gereken bir pille çalışıyor ve yatağın ayak ucunda durup bana baktığını görebilmem için odayı yeterince aydınlatıyor.

"Hey," dedim. "Her şey mi?" "Evet.

Neden uyumuyorsun?"

"Bilmiyorum. Uyuyamadım. Neden orada öyle duruyorsun?"

Başını sallar. "Sebebi yok." "O

zaman yatağa gel."

Birkaç dakika daha tereddüt ediyor. Gerçekten reddedecek mi diye merak ediyorum. Sonra aklından geçenleri silkeliyor ve leğene yıkanmasına yetecek kadar su pompalamak için adım atıyor.

Gömleğini çıkarıyor. Yüzüne su sıçratıyor. Sonra sabunumuzu kullanıyor ve durulamadan önce kollarını, boynunu ve koltuk altlarını yıkayacak kadar köpürtüyor.

Bu bir duş değil ama hiç yoktan iyidir. İnce bir havluyla cildini kuruluyor ve sonra ayakkabılarını çıkarıp silahının ve bıçağının kılıflarının bulunduğu kemerini çözüyor. Benimle yatağa girmeden önce kot pantolonunu çıkarıyor.

Hâlâ uzun bir gün geçirmiş gibi kokuyor, ancak artık o kadar güçlü değil ve sabun kokusuyla karışmış durumda. Rahatsız edici değil. Grant gibi kokuyor. Güvenli ve tanıdık.

Bu yatakta çok az yer var, bu yüzden her zaman duvar ve onun büyük vücudu arasında sıkışıp kalıyorum. Aslında umursamıyorum. Bunun bir se- kurity'si var. Böyle bir yatakta, bana ulaşmak isteyen herkes önce Grant'i geçmek zorunda.

"Neyin var senin?" Sırt üstü yattığında ve normalde olduğu gibi seks için beni kendine doğru çekmediğinde usulca soruyorum.

"Hiçbir şey."

"Bir şey var. Ben bir şey mi yaptım?"

"Tabii ki hayır!" Yüzü bana dönük olacak şekilde yan dönüyor.

"Neden böyle düşündün ki?"

"Bilmiyorum. Sadece bir şeyler ters geliyor ve ne olduğunu bilmiyorum. Bir şey için mi endişeleniyorsun?"

"Endişeli miyim?" Sesi belli belirsiz şaşkıncı. "Evet.

Endişeli misin?"

"Elbette endişeliyim." Sesi yumuşak, biraz da sert. "İnsanlarımız o şerefsizler tarafından o sığınakta kısıtlanmış durumda ve onları oradan çıkarmalıyım."

"Biz," diye fısıldadım. "Onları dışarı çıkarmalıyız."

Tartışmıyor ama aynı fikirde olduğunu da hissettirmiyor.

"Bütün bunları tek başına üstlenemezsin Grant. Tüm bu insanlar bize yardım etmek için burada. Bunu tek başımıza yapmak zorunda kalmayacağız."

"Bunu biliyorum. Endişelenecek daha çok şey var. Onlar yabancılar - benim olması gereken işi yapmak için buradalar. Ya başlarına bir şey gelirse? Ya bazıları öldürülürse? Bu da benim sorumluluğum olacak."

"Hayır, olmayacak!" Sesim çatallaşıyor. Daha önce benimle hiç böyle konuşmamıştı. Bu her zaman istediğim şeydi ama aynı zamanda çok ama çok fazla. Bu beni korkutuyor. Daha önce hiç kelimelere dökmediği tüm duyguların ağırlığını taşıyor. "Herkes kendi kararını kendi verir. Onları öldürmediğiniz ya da yardıma ihtiyaçları olduğunda bilerek arkanızı dönmediğiniz sürece, başlarına gelenler sizin suçunuz değil."

Ağır ağır nefes alıyor. Çoğunlukla karanlık olan odada gözlerime bakıyor. Ama hiçbir şey söylemiyor.

"Öyle değil. . Bunun senin hatan olmasına imkan yok.

Yoksa siz de mi *benim* hatam olduğunu düşünüyorsunuz?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır, bu senin hatan değil!"

"Neden olmasın? Ben de sığınanın bir parçasıyım. O yolculuğa seninle birlikte çıktım. Kamp saldırıya uğradığında seni cipin içinde beceriyordum, neden benim de suçum olmasın?"

"Onları güvende tutmak senin işin değildi. Bu benim ."

"Bunca yıldır herkesin yapabileceği her şeyi yaptın ve şu anda da herkesin yapabileceği her şeyi yapıyorsun. Sen bir tür süper kahraman değilsin. Sen de herkes gibi bir insansın. Her şeyi yapamazsın." Çenesinin yan tarafını avuçlamak için uzandım, kıllarının tenimi çizdiğini hissettim.

Yine cevap vermiyor. Nefes alış veriş hâlâ gürültülü ve düzensiz. "Kimse tüm dünyayı tutacak kadar sıkı kavrayamaz. dünya birlikte." Sesim duygu yüklü. Neredeyse ağlayacaktım. "Bunu kimse yapamaz."

Titrek bir nefes dışında cevap vermiyor ama neredeyse yüzünü elime yaslıyor.

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden onu iki kolumla sarabilmek için yer değiştiriyorum, onu kendime sıkıca sarıyorum. O da sarılmaya karşılık veriyor, böylece birbirimize sarılıyoruz ve yavaş yavaş vücudunun gevşediğini, yumuşadığını, uzun zamandır onu tanımlayan tüm sert gerginliğin yavaşça serbest kaldığını hissediyorum.

Hatırlayabildiğim her şeyden daha iyi, kısa bir süreliğine bile olsa bırakma hissi. Göğsümdeki hassasiyetin ağırlığı karnımın altına doğru yayılıyor ve sanki tüm dişi uzuvlarım sıkıca kenetlenmiş gibi hissediyorum.

İçimdeki her şey ona tutunmaya çalışıyordu.

Uzun bir süre sonra boynuma sokuldu. Sonra beni oradan öpmeye başladı. Beni sırt üstü çevirip sert ve derin bir şekilde öptüğünde bana verebileceği her şeyi istiyorum.

Kollarımla, dudaklarımla ona yapışıyorum. Bacaklarımı onun etrafına doluyorum, tutuşumu kaybetmemek için ayak bileklerimi bağlıyorum. Duyularımı dolduruyor. Onun ağırlığı. Kokusu. Kalın nefes alışının sesi.

Sıkı sıkıya tutunduğu tüm endişeleri, suçluluk duygusu ve neredeyse aşılmaz duvarlarıyla benim gibi hissediyor.

Aleti vücutlarımızın arasında sertleşti ve bana doğru bastıran şekli kendi uyarılmamı körüklüyor. Sonunda öpüşmeyi kesip ereksiyonunu iç çamaşırından çıkardığında, onun için hazırım. Normalden daha acil hissediyor, külotumu çekip çıkarırken neredeyse beceriksizce, uyluklarımı ayırıyor ve içime doğru itiyor.

İçine girerken miyavlayan bir ses çıkarıyorum. Bacaklarımı tekrar onun etrafına sarıyorum, ayak bileklerimi kancalıyorum ve sırtında daha yükseğe çıkarmaya çalışıyorum.

Genellikle yatakta benimle biraz konuşur. Pozisyonlarımızı değiştirir. Kontrolünü kaybetmeden önce en az bir kez boşalmamı sağlar. Ama bu gece bunun ötesinde görünüyor. Beni şimdiden sert ve hızlı bir şekilde alıyor, kalçalarını pompalıyor ve sözsüz bir şekilde homurdanıyor.

Bacaklarımla ve iç kaslarımla onu sıkıca kavriyorum. Sürtünme derin ve yoğun - içimle konuşuyor gibi görünen bir şekilde şeftali-

en çok ihtiyaç duyduğum Şey. ekirdeğimde bir orgazm oluŐmaya başlıyor, ama yavaş ve yeterince yakında olacaktmıŐ gibi hissettirmiyor.

Umurumda bile değil. Hiçbir Şey Grant'le birlikte olmak kadar iyi hissettirmemiŐti. Sonuna kadar onunla.

Beni becerirken yüzü çabayla bükölüyor. "BoŐalabilir misin?" "Hayır. Şimdi olmaz. Ama istemiyorum. Senin gelmeni istiyorum."

"Yapabilirim-"

"Hayır, senin yapmanı istiyorum." aresiz bir gırtlak sesiyle başını yana sallayana kadar etrafını daha da sıkıyorum. "Gel. Şimdi gel. Bırak beni Grant. Lütfen."

"Oh lanet olsun!" Ritmi bozuldu. Başını eğdi ve kalçalarını salladı. Boşalmak üzere. Bundan eminim. Bu da normalde yaptığı gibi çekmesi gerektiği anlamına geliyor.

Ama yapmıyor. Nefes nefese, Şehvet dolu bir sesle içime boşalıyor ve son doruk noktası geçene kadar içime girmeye devam ediyor.

Ağırlığı birkaç dakika boyunca hiç izin vermediği bir Şekilde tamamen üzerimde kalıyor. Onu sıkıca tutmaya devam ediyorum. Sırtını okşuyorum. Vücudunun yumuŐamasını ve gevŐemesini seviyorum, üstümde en gevşek haliyle duruyor.

Sonra nihayet kollarını düzeltir ve kendini yukarı kaldırır. "Kahretsin," diye mırıldanıyor.

"değil."

"Hayır, değil. Ben ekmedim. İkinci kez. Benim neyim var böyle?" Yanımda sırtüstü uzandı ve başını bana doğru çevirdi.

"Sadece unuttun. Yaptığın Şeye kendini kaptırdığında hatırlamak zor olmalı. O kadar da büyük bir mesele değil."

"Seni hamile bırakmamı istemiyorsan, bu büyük bir mesele." Sözlğinde bir soru yok ama yüzünde belli belirsiz bir soru var.

Başımı salladım. "Evet, bu benim ilk tercihim olmazdı. Yani, Şu anda değil. Ama sen ekilsen ve bunu benim en doğurgan olduğum zamanda yapmasak bile, bu tamamen güvenli değil. Yani, hala hamile kalabilirim. Bunun için ideal bir zaman olmadığı açık ama dünyanın sonu da olmaz."

Bir dakika sessiz kaldı. Sonra usulca soruyor, "Evet?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, muhtemelen insan ırkı için iyidir. Çünkü artık kimse bebek sahibi olmuyor."

Bunun üzerine kıkırdadı. Sonra uzanıp beni yanına, kolunun altına çekiyor. "Baba olarak kesinlikle benden iyisini yapabilirsin."

"Ne?" Ben gevşeyene kadar tüm vücudum kaskatı kesiliyor. "Yok artık. Harika bir baba olurdun. Sadece biraz daha gülümsemeye çalışman gerekebilir."

Bu sefer gerçekten gülüyor ve kolunu bana doluyor. "Sanırım. gelenin en iyisini yapardım. Sana göz kulak olurdum. İkinize de. Sizi asla yalnız bırakmazdım."

"Yapmayacağını biliyorum." Beni sevdiği için burada kalmasını tercih ederim ama bir çocuğa karşı olan bağlılığından ve sorumluluğundan şüphe etmeyi asla düşünmem. Ve çocuğunun annesine.

Tüm bu zaman boyunca, okuluma geldiği günden bu yana geçen beş yıldan fazla süre boyunca, Grant'in benimle ilgileneceğinden ve ilgilenebileceğinden en ufak bir şüphem olmadı.

Sadece ben de onunla ilgilenmek istiyorum ve o hala bana nasıl izin vereceğini bilmiyor.

"Yoksa iyi misin?" diye soruyor farklı bir tonda. "Az önce çok erken geldim. Seni çıkarmamı ister misin?"

"Hayır. Ben iyiyim. Doğrusunu isterseniz biraz yoruludum."

"Evet. Yarın bir plan yapmaya çalışmalıyız. Daha fazla bekleyemeyiz. Biraz uyumaya çalış." Beni hâlâ kendisine doğru tutuyor ama artık o kadar sıkı değil. Sıcak, yakın ve rahat, ben de ona sarılıyorum.

Uyanık kalmaya çalışıyorum çünkü ne zaman uyuduğunu görmek istiyorum. Uyuduğunu görmek ve hissetmek istiyorum.

İşe yaramıyor. Küresel bir felaketin ardından geçen uzun bir yılın uzun bir haftasında uzun bir gün oldu.

Birkaç dakika içinde uykuya daldım, bu yüzden Grant'in uyuduğunu göremedim.

ERTESİ GÜN, DAHA FAZLA TAKVIYE GELDİ.

Diğerlerinin dün bahsettiği Cal ve Rachel, yol boyunca topladıkları bir kamyon dolusu gönüllüyle ortaya çıkarlar. Cal tam da beklediğim gibi biri. Yaşı otuz ile elli arasında herhangi bir yerde olabilir ve kaba, dostça olmayan paralı asker titreşimleri yayıyor.

Rachel ise genç, ufak tefek, siyah saçlı ve son derece güzel. Ona küçümseyici bir hakla davrandığı ve sık sık ondan rahatsız görüldüğü için onun kızı olduğunu varsayıyorum. Mack gibi sıcak ve arkadaş canlısı ya da Faith gibi kendine güvenen biri değil ama yine de ondan hoşlanıyorum. İlginç biri. Derin. Sanki yüzeyin altında çok şey varmış gibi.

Bu yönüyle bana Grant'i hatırlatıyor.

Öğleden sonra geç saatlerde Jackson, sığınağı geri almak için bize katılacak New Haven gönüllülerini sıraladı ve hepimiz bir plan oluşturmak için ek binalardan birinde toplandık.

Grant ve Jacksonın bir planın ayrıntılarını hazırladıkları ve bu toplantının öncelikle planı gözden geçirmek ve rolleri belirlemek için yapıldığı hemen anlaşılıyor.

Mantıklı. Yirmi bir kişiyiz. Verimli bir beyin fırtınası oturumu için çok fazla insan var, gerçek karar alma sürecinden bahsetmiyorum bile. Ama yine de... Grant bunca zamandır ne yapacağımızı biliyorsa, bana söylemesi iyi olurdu.

Ona bu kadar zor bir işi nasıl başaracağımızı defalarca sordum ve her seferinde karar vermek için herkesin buraya gelmesini beklememiz gerektiğini söyleyerek konuyu geçiştirdi.

Bunca zamandır bildiğini ve bana söylemediğini fark etmek canımı acıtıyor. Belki önemsiz ama öyle. Toplandığımızda onun yanında duruyordum, ama o Jackson'la birlikte öne geçti ve ben yavaş yavaş arkaya doğru kayıyorum.

Rachel tek başına duruyor, sessizce izliyor ve muhtemelen pasif tavrının altında her türlü şeyi düşünüyor. Ben de öyle yapmalıyım. Bu işten ben sorumlu değilim. Nasıl bir strateji oluşturacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bu benim iyi olduğum bir konu değil ve sorun değil. Burada bu işte iyi *olan* pek çok kişi var. Benden yapmamı istedikleri işi yapmaktan mutluyum.

Bu konu kafamda çözüme kavuşmuş olsa bile, Grant'in beni bu işin dışında tutması hâlâ hoşuma gitmiyor.

Planın ayrıntıları ortaya çıktıktan sonra Rachel bana, "Bu işe yarayabilir gibi görünüyor," diye mırıldandı. "Akıllıca."

Ben de öyle düşünüyorum, ancak stratejiyi etkili bir şekilde değerlendirecek donanıma sahip değilim. Rachel henüz on yedi gibi görünüyor ve bu konuda benden daha fazla şey biliyor gibi görünüyor. Tek söylediğim "Evet,".

"Yani adamınız o mu?" Rachel, birinin silahlarla ilgili sorusuna kesin bir dille cevap veren Grant'e doğru başını sallıyor.

Yanaklarım hafifçe ısınıyor. Keşke bu son derece doğal soru beni her zaman bu kadar mahcup hissettirmeseydi. "Ben... Ben... Bu biraz... karmaşık."

Hay sikeyim. Daha çocukça ve bilgisiz görünmem mümkün mü?

Rachel beni hemen güldüren kuru bir oflama sesi çıkarıyor-yaşı hakkındaki tahminimi yükseltiyor. Sesi çok alaycı geliyor. Neredeyse bıkkın. Sanki dünya hakkında benden çok daha fazla tecrübesi gibi. "Bunu hemen anlamak isteyebilirsin. Çünkü biri ona senin kim olduğunu sorarsa o adam çılgına döner."

Gözlerimi kırıpıştırarak tam olarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Her ne ise, yüzümün daha da kızarmasına neden oluyor.

Neden bu kadar utandığımı gerçekten bilmiyorum. Daha dün gece Grant'le hamile kalmamdan ve onun baba olmasından bahsediyorduk. Elbette bu birlikte olduğumuzun anlaşıldığı anlamına geliyor.

Ancak bu tartışma bile her şey çözülmüş gibi hissettirmedi. Sadece kafamda daha fazla soru işareti bıraktı.

Ben alakasız ilişki sorunları hakkında kara kara düşünürken daha fazla sohbet oluyor, bu yüzden kendimi dikkat etmeye zorluyorum-

görüş. Sonuçta insanlar burada gönüllü olarak görev alıyor ve ben de hangi işi yapacağımı bilmek istiyorum.

Yetişmem bir dakika sürüyor. Yetiştikimde Mack "Yanımda iki kişiye ihtiyacım var. Gail, var mısın?"

Gail New Haven'dan. Hoş ve yetkin biri ve çok konuşan biri değil. Cevap olarak baş parmağını kaldırıyor.

Mack bir saman balyasına yaslanmış grubu izliyor. Bakışları benim üzerime düşüyor ve orada kalıyor. "Peki ya sen Olivia? Sen de bu göreve geliyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum hemen, ekibinde yer almak için beni iyi bir seçim olarak seçtiği için memnunum.

Aynı anda Grant sert bir şekilde "Hayır" dedi.

Sarsılıyorum ve öne doğru bir adım atıyorum. "Geliyorum. Burada kalıp hiçbir şey yapmamamı mı bekliyorsun?"

Grant gözlerimin içine bakıyor, belli ki herkesin bu konuşmayı duyuyor olmasından rahatsız değil. "Bu işi yürütmek için yirmi kişiye ihtiyacımız var. Sen yirmi bir yaşındasın."

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Ben de bu işin bir parçasıyım ve son derece yetkinim."

Mack rahatsız görünüyor. Belli ki aynı tarafta olması gereken insanlar arasındaki çatışmalardan hoşlanmayan biri. Ben de her zaman aynı şekilde davrandım, bu yüzden yüzündeki ifadeyi içgüdüsel olarak anlıyorum.

Jackson ise buna hiç aldırmıyor gibi görünüyor. "Sayıca fazla olmak iyidir ama iyi dövüşçüler oldukları sürece. Kendinizi koruyamayacaksanız, gelmemeniz daha iyi."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Bu konuda kendimi savunmak zorunda kaldığıma inanamıyorum. Grant'in bunun olmasına izin verdiğine inanamıyorum. "Beni yıllarca eğitti. Ben çaresiz bir çocuk değilim."

Jackson'ın bu ifadeyi sorgulamaması beni rahatlattı. "Bu durumda, ekleme yapmamak için bir neden yok-"

"O gelmiyor," diye Grant.

O kadar öfkeliyim ki neredeyse titriyorum. "Bu senin vereceğin bir karar değil. Ben güçlüyüm ve nasıl yapacağımı biliyorum-"

Açıklamamı yarıda kesiyorum çünkü bir kol aniden beni arkamdan yakalıyor. Güvenli olduğumu düşündüğüm bir alanda birdenbire oldu bu ve saldırıdan o kadar korktum ki içgüdüsel olarak tepki verdim.

Bu durumda Grant'in bana öğrettiği şeyi yapıyorum. Arkamda kim varsa ona doğru geri adım atıyorum ve kaldırıcı ve tüm gücümü kullanıyorum.

Vücut gücümle o kişiyi üzerinden çevirerek önümdeki samanların ve yumuşak toprağın üzerine gümbür gümbür düşmesini sağlıyorum.

Toplanan kalabalıkta bir tepki dalgası oluştu ve ben şaşkınlıkla yere baktım.

Cal. *Cal.* İri, kaslı, düşmanca ve korkutucu. Ve hiç düşünmeden onu ters çevirdim.

Bu hareketi Grant ile defalarca çalıştım ama hâlâ gerçekten yaptığıma inanamıyorum.

"Geliyor," diye duyurdu Cal yerden, Rachel'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için uzattığı ele uzanarak. "Daha fazla tartışma yok."

Mack bana sırtarak ve çatışmanın sona ermesinden dolayı rahatlamış bir ifadeyle, "Bu bir dersiydi," diyor. "Yani Gail ve benimle misin?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor." Bazı ayrıntıları unuttuğum için Mack'in rolünün ne olması gerektiğinden tam olarak emin değilim ama onunla birlikte olmak anlamına geliyorsa her şeyi yapmaktan mutluluk duyarım.

Her zaman Grant ile birlikte olacağımı düşünmüştüm ama şu anda ona bakmak bile istemiyorum.

Bana soğuk soğuk bakıyor. Bunu hissedebiliyorum. Ama gözlerine karşılık vermiyorum ve o da başka bir şey söylemiyor.

O mutlu değil, ama ben de değilim.

Ve şu anda onun ne düşündüğü değil.

Bir saat daha kalıp son detaylar üzerinde çalışacağız. Sabah ilk iş yola çıkacağız.

Grant'in daha sonra beni yakalayıp gelmemem için ikna etmeye çalışmasını bekliyorum. Tartışmaya hazırım ama ortadan kayboluyor.

Bunun yerine, ana eve doğru yürürken Mack'e ayak uyduruyorum.

"Merak etme," diyor, aklımdan geçenleri açıkça okuyarak.

"Endişelenmiyorum."

"Evet, öylesin. Ama bunu atlatacaktır."

"Sorununun ne olduğunu bile bilmiyorum. Yani, ne oluyor? Bu sefer öylece oturacağımı mı düşündü? Sığınaktakiler benim adamlarım."

"Elbette öyleler. Ama siz *onun* insanlarısınız ve o sizin zarar görmenizden korkuyor." Mack başını sallar. "Bu senin için adil değil aptalca. Ama erkekler sevdikleri insanlar söz konusu olduğunda pek çok aptalca şey yaparlar."

Aşk kelimesiyle tartışmaya başlıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Grant ile olan karmaşık ilişkiyi açıklamak çok zor ve zaten Mack'i o kadar iyi tanımıyorum. Bunun yerine, hafifçe "Neden bahsettiğini biliyor gibisin" diyerek konuyu kasıtlı olarak değiştiriyorum.

"Ben her zaman neden bahsettiğimi bilirim." Genelde göz teması kurma konusunda iyidir ama şu anda kurmuyor. "Bunu benim hakkımda çok çabuk öğreneceksin."

Hafif çekingenliği beni meraklandırıyor. "Birisi var mı?" Hemen cevap vermiyor ve ben de hiç cevap düşünmeye başlıyorum. Sonra nihayet bakışlarımla buluşuyor. "Elbette, bir kadını var. Sadece henüz bunun farkında değil."

Bu gece yine yalnız yatacağım.

Bu sefer Grant akşam çevre kontrolü yaptığı için değil. Şu anda nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Öğleden beri birbirimizden kaçıyoruz.

Bir şeyleri değiştireceğini düşündüğüm bir şey söyleyecek olsaydım, cesaretimi toplayıp onu bulur ve benimle konuşmasını sağlardım. Ama adam granit gibi. Bir kere kararını verdi mi yerinden oynatılamaz.

Ve uzun zaman önce benim kırılğan, kristalden yapılmış olduğuma ve bu nedenle cesaret ve güç gerektiren hiçbir şey için iyi olmadığımı karar verdi. Benimle ilgilenecek. Beni koruyacak ve ihtiyacım olan her şeyi almamı sağlayacak. Uzun zamandır onu bu konuda engelleyen her neyse üstesinden geldiğine göre artık beni becerecek bile.

Ama bana asla eşit olarak güvenmeyecek. Hiçbir şekilde.

Bunu şimdi görebiliyorum. Bu da demek oluyor ki bu ilişkiye akıttığım tüm umutlar, çabalar, hisler ve arzular boşa gitmiş. Bir kara deliğe atılmış.

Bu yüzden bütün akşam acı verici bir şaşkınlık ve yatağıma kıvrılıp yüzümü duvara döndüm. Yapayalnızdım.

Bir süre bütün gece gelmeyecek mi diye düşünüyorum ama yarım saat sonra geliyor. İçeri girip yıkamaya başlarken sessizdi. Gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen dönmüyorum ya da hareket etmiyorum.

Sanki bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Beklerken o kadar gerginim ki titremeye başlıyorum.

Birkaç dakika sonra, hareketlerinin hıştısını duymayı bıraktım. Yıkanmış ve yatmak için kıyafetlerini çıkarmış olmalı. Şimdi emin değilim. Sanki orada öylece durmuş bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye soruyor sonunda, sesinde çakıl taşları var.

Soru beni o kadar şaşırttı ki onu görebilmek için sırt üstü döndüm. Haklıydım. Yatağın belirmiş, gözlerini bana dikmiş. "Evet, hâlâ kızgınım! Bunun omuz silkeceğim küçük bir şey olduğunu mu düşündün?"

Ona cevap vermesi için bir şans veriyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Kımıldamıyor.

Ben de devam ettim. "Beni küçümsedin, aşağıladın ve bana çocukmuşum gibi davrandın ve bunu herkesin önünde yaptın. Bunu kabul edebileceğimi düşündüğün bir dünya var mı?"

"Hayır, senin için sorun olacağını düşünmemiştim." İlk kez bakışlarını kaçırıyor.

Nedense bu küçük, çaresiz hareket bana umut veriyor. Yatakta doğruldum. "O zaman neden yaptın? Bunu bana neden yaptın Grant?" Tüm çabama rağmen, onun adını söylerken sesim hafifçe çatlıyor.

"Daha hazırlıklı olsaydım böyle yapmazdım," diyor, bana daha yakın olmak için yatağa oturarak. Üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yok. "Bunu önce seninle konuşurdum. Ama rakamları telafi etmek için sana ihtiyacımız olacağını düşündüm, bu yüzden başka seçeneğimiz olacağını düşünmedim. Yeterli sayıya ulaşıncaya da bir şekilde halledebileceğimi düşündüm. Gitmek isteyeceğini biliyordum ve dişimi sıkıp buna katlanabileceğimi düşündüm. Ama yapamadım. Orada durmuş, olanları hayal ediyordum ve yapamadım. Sadece... yapamam. Bunun olmasına izin veremem. Bu yüzden herkesin önünde yaptım."

Bir yanım bana neredeyse her zamankinden daha fazla açıldığını kabul ediyor ama bu konuda mutlu olamayacak kadar üzgünüm. "Bu seninle ilgili değil. Yaptığım ya da yapmadığım şey benim seçimim, senin değil. Bir kavgaya girmem fikrinden hoşlanmadığının farkındayım ama bu kararı sen veremezsin."

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı. "Seçim benim elimden alındı."

"Başımdan beri senin elinde değildi! Anlamadığın şey de bu. Biliyorum, ilk tanıştığımızda sadece on yedi yaşındaydım, şımarık ve çaresizdim. Ama artık bunların hiçbirisi değilim. Beni yetişkin bir kadınmışım gibi beceriyorsun. Bana çocukmuşum gibi davranamazsın."

"Sana asla bir çocuk gibi davranmadım." Şimdi kızgın. Sadece saldırgan değil, yumuşak ve huysuz bir şekilde kızgın. "Hiçbir konuda. Mesele bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

Bunu onaylamak için isteksizce başımı sallıyorum çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Tanıştığımız ilk gün bile bana çocukmuşum gibi davranmamıştı. "Peki, tamam. Çocuk değil. Ama burada herkesle aynı durumda olan yetenekli bir insan gibi de değil. Ben korunaklı bir prenses ya da porselen bir bebek değilim Grant. *Değilim*. Babamın milyarder olması umurumda değil. Bizi Impact'ten kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı ama yine de öldü. Tüm parası ve kaynakları onu kurtaramadı. Hepimiz burada hayatta kalmak ve bir hayat kurmak için elimizden geleni yapıyoruz. Bu dünyada prenses diye bir şey yok. Bana prensesmişim gibi davranmayı bırakmalısın."

Hâlâ kızgın. Yüksek sesle ve ağır nefes alıyor. Ama şimdi yüzünde daha fazlası var. Derin, yoğun ve öfkeli bir şey. Uzun alıyor ama sonunda, "Sen *benim* prensesimsin. Seni güvende tutmak için her şeyi, kesinlikle her şeyi yaptığımda şaşırmamalısın."

Benim aptal yumuşak kalbim. Onun sözleriyle ikiye ayrılıyor. Boğazım düğümleniyor ve gözlerim yanıyor. Kelimelerin sesini o kadar çok seviyorum ki neredeyse kollarına yığılacağım ama şu anda duygusallıktan daha önemli bir şey söz konusu. Gözyaşlarımı geri itmeyi başarıyorum. Kelimeleri çıkaramadığım için başımı sallıyorum.

Sinirli bir ses çıkarır. "Kahretsin Olivia, bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Bunun olmasını engellemek için yapabileceğim bir şey varsa, incinmene asla izin vermeyeceğim. Neden şimdi bunu sorguluyorsun ki? Bu hep böyleydi. Seninle tanıştığım ilk gün babana, eğer sana bir şey olursa çoktan ölmüş olacağıma dair söz verdim. O zamandan beri bu doğru. Seni korumak her zaman benim işim oldu."

"O zamanlar on yedi yaşındaydım! Kendimi güvende tutmak için hiçbir şey yapamazdım. Ama şimdi yapabilirim. Bunu biliyorsun çünkü bana nasıl yapılacağını öğreten sendin. Bu artık senin işin değil. Senin sorumluluğun değil."

ya da görevin ya da yükün ya da lanet olası *işin!*" Sesim daha da yükseliyor ve göğsümde çaresizliğe benzer bir şey sıkışıyor.

"Tamam, o zaman sorumluluğu ve görevi siktir et." Çenesi sıkılmış ve kalçalarındaki kalın kaslar gözle görülür şekilde gerilmiş. "Siktir et hepsini. Hiçbir şeyi değiştirmez. Çünkü hâlâ seni güvende tutmak için her şeyi yapacağım. Sana bir şey olursa bu dünyada bana ne kalır sanıyorsun?"

Kızarmış, gergin ve titriyorum ve onun inatçı kafasını sarsmaktan başka bir şey istemiyorum, ama boğuk soru yine de bana dokunuyor. Göğsüm o kadar acıyor ki bir elimle göğsümü kapatmak zorunda kalıyorum.

"Hiçbir şey almayacağım." Grant'in eli sanki hissettiği her şeyi sıkılmış yumruğuyla yönlendiriyormuş gibi yorganı sıkıca kavırıyor. "*Hiçbir şey.* Sensiz."

"Ve benim de aynı şekilde hissettiğim hiç aklına gelmiyor mu? Öldürülmen anlamına gelse bile tekrar tekrar son sürat tehlikeye atılmana izin vermemi bekliyorsun. Bunun *beni* nasıl hissettirdiğini sanıyorsun?"

Yine uzun bir süre yüksek sesle ve hırıltılı nefes alıyor, sonunda kelimeler geliyor. "Aynı şey değil."

"Nedenmiş o? Bir şekilde yenilmez olduğun için mi? Kırılmaz? Öldürülemez? Değilsin. *Değilsin!* Yarın sen de benim kadar kolay ölebilirsin ve o zaman bana ne kalır?"

Bir şey bir dakikalığına dengede durur. Önemli bir şey. İkimiz de yatağın üzerinde oturup nefes nefese birbirimize bakarken aramızdaki havanın titrediğini hissediyorum.

Sonra an değişir. Hava değişir. Gezegen değişir. Grant bakışlarını benden kaçırıyor ve mırıldanıyor, "Eğer böyle bir şey olursa ayarlamalarımı yaptım."

"*Ne?*" Sesim kesiliyor.

"Ayarlamaları yaptım. Seninle ilgilenilecek. Korunmasız kalmayacaksınız."

Beş yıldır söylediği ya da yaptığı hiçbir şey beni bu kadar incitmemişti. Öfkem, daha çok kalp kırıklığı gibi hissettiren bir şey tarafından tamamen yutuldu. "Endişelendiğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Boğuk bir fısıltıyla sordum. "Korunmak mı?"

Tuhaf bir omuz silkme hareketi yapıyor. Hâlâ gözlerime bakmıyor. "Ve eğer bundan daha fazlasına ihtiyacın olursa, seni becermek isteyen bir milden daha uzun bir erkek kuyruğu olacak."

Ve bu benim için bardağı taşıran son damla oldu. Hıçkırıklarımı öyle bir bastırıyorum ki, boğuk bir inilti olarak çıkıyor. Kendimi yatağa geri bırakıyorum ve yüzümü ona dönerek bir topun içine kıvrılıyorum. Beni ağlarken görmesini istemiyorum.

"Prenses," diye mırıldanıyor kalın kalın. Kocaman bir elini omzuma koyuyor.

Dokunuşundan omuz ve istediğini bildiğim gibi ona doğru dönmüyorum. "Hayır. Sadece hayır."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra yanımdaki örtünün altına girip uzandığını hissediyorum. Bana bir daha dokunmadı. Ama feneri söndürdükten sonra, "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

Ona inanıyorum. Ama özür dilemek bana açıkça söylediği şeye dokunmayacak. Aramızdaki şeylerin asla istediğim gibi olmayacağını.

Bu yüzden kendi içime kapandım ve sonunda huzursuz bir uykuya dalana kadar ağlamamaya çalıştım.

İyi uyuyamıyorum ve sadece birkaç saat sonra uyanıyorum. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama küçük odamız zifiri karanlık.

Yarın -ya da zamana bağlı olarak bu sabahın ilerleyen saatlerinde- Grant ve ben şafaktan önce kalkıp sığınağı geri almak için yola çıkacağız. Ben onunla olmayacağım. Ne aynı araçta ne de kampın aynı tarafında.

Birkaç saat içinde ölebilirdi ve ben bunu görmek için orada bile olmazdım. Ben de ölebilirim ama bu benim için nedense daha az önemli.

Hala acı çekiyorum, bitkinim ve yatakta yaptığımız konuşmadan dolayı neredeyse uyuşmuş durumdayım ama bu bile Grant'in bugün öleceği düşüncesi kadar önemli değil.

Birçok açıdan, son beş yıldır hayatımın şeklini o belirledi. Beni asla ihtiyacım olan şekilde sevmeyecek olsa bile, onun artık bu dünyada olmayacağı düşüncesine dayanamıyorum.

Yatakta kayıyorum, onun büyük, sıcak bedenini yanımda hissediyorum. Nefes alışını duyuyorum. Yavaş ve sabit. Ritmik. Elimi göğsüne koymak için uzanıyorum. Yorganı beline kadar indirmiş, böylece çıplak tenini hissedebiliyorum. Kalp atışını buluyorum. Avucumun altında yavaş ve sabit hissediyorum.

Uyuyor.

Onu uyandırmamak için dikkatlice doğruluyorum ve gözlerim alışana kadar karanlığa bakıyorum. Onu hâlâ net olarak göremiyorum ama bu yeterli. Elim hâlâ göğsünde, kalp atışlarını hissediyor.

Vücudu rahatlamış. Sıcak. İnsan gibi. Neredeyse, neredeyse savunmasız. Keskin bir nefes alışla uyanır. Vücudu , ve hemen silahını yatağın hemen yanında tuttuğu yere uzanıyor.

"Sadece benim," diye mırıldanıyorum göğsünü okşayarak. Kalp atışları hızlandı. Artık uyumuyor. "Benim."

"Sorun nedir prenses?" soruyor, sesinde hâlâ sert bir uyku var. "İyi misin?"

"Evet."

"Gel daha uyu. için çok erken."

"Biliyorum." değil. Eğilip boynunu, kaşınan çenesini okşuyorum. Elim hâlâ kalbinin üzerinde.

Nefesi kesiliyor. Ellerinden biri popomu avuçlayana kadar sırtımdan aşağı kayıyor. "Bana kızgın olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim." Ağzının kenarını öptüm. Elmacık kemiğini. Kulağının hemen altını. Şimdi onun üstüne yayılmış durumdayım.

"O zaman bu neyle ilgili?"

Onu dudaklarından öperim. Sonra başımı kaldırıp şöyle diyorum: "Bugün ölebilirsin. Ben de ölebilirim. Mesele bu."

Çakıllı bir ses çıkarıyor ve boştaki elinin parmaklarını dağınık saçlarıma dolayarak ağzımı tekrar talep ediyor. Uzun bir süre öpüşüyoruz. Aleti kalçamda sertleşiyor. Altımda sallanıyor ve ben de göğüslerimi göğsüne sürüyorum.

Külotumu çekiştirdiğini, altımdan geçirip bacaklarımdan aşağı indirdiğini hissetmeye başladığımda ne kadar zaman geçtiğine hiçbir fikrim yok. Ona yardım etmek için dizlerimi hareket ettiriyorum ve ereksiyonunu iç çamaşırından çıkarana kadar uğraşıyorum.

"Kalçalarıma sarıl," diyor nefes nefese.

İniltili bir ses çıkarıyorum çünkü talimatları yoğun bir zevk dilimi uyandırıyor. Kendimi yukarı kaldırıyorum, böylece horozunu pozisyona getirmeye çalışabiliyoruz ve sonra bana nüfuz ederken kalçalarımı aşağı indiriyorum.

Beni doldururken uzun ve alçak sesle inliyorum. Başımı geriye doğru düşürüyorum.

"Evet. Kahretsin, evet, her zaman çok iyi hissettiriyorsun." Altımda huzursuzca kayıyor, sırtını ve boynunu geriyor. "Şimdi sür beni prenses."

Dediğini yapıyorum, ellerimi omuzlarına koyarak kendimi destekliyorum ve kalçalarımı pompalıyorum. Yavaş ve sabit başlıyorum ama bu ritim uzun sürmüyor. Çok fazla hissediyorum. Çok fazla ihtiyacım var. Tüm vücudumla peşinden koşuyorum, saçlarım yüzüme uçana kadar utanmadan üzerinde zıplıyorum.

Ben onun üzerinde hareket ederken çaresiz, aç sesler çıkarıyor. Elleri popomun yanaklarını o kadar sert tutuyor ki gerçekten morarabilirler. Tutuşu beni pozisyonumda tutmaya yardımcı oluyor, böylece horozu güçlü hareketimizden kaymıyor.

"Evet," diye mırıldanıyor. Onu hâlâ net olarak göremiyorum ama kendini tutamıyormuş gibi başını salladığını söyleyebilirim. "Evet. İyi kız. Çok iyi. Beni sertçe becer. Aynen böyle. İstedğin her şeyi al. Hepsini bana ver."

Onun erotik teşviki beni doruğa ulaştığımda neredeyse hıçkırana kadar daha yükseğe itiyor. Amım kenetlenirken içime doğru kamburlaşıyor ve boğuk bir feryat çıkarıyor.

Sanırım o da boşalacak ama boşalmıyor. Sonunda yavaşladığımda hala sert olacak kadar dayanıyor, nefes nefese ve zevkle atıyor.

Karanlıkta klitorisimi buluyor ve ne kadar iyi olduğumu, ne kadar ateşli olduğumu, ne kadar sert geldiğimi, başka kimsenin onun için benim gibi boşalamayacağını mırıldanırken ben arkaya doğru eğilip tekrar boşalana kadar ovuyor. Ya dokunuşundan ya da sözlerinden, sonunda daha fazla dayanamayana kadar orgazmlar gelmeye devam ediyor. Elini itiyorum ve göğsünde öne doğru düşüyorum.

Beni kollarıyla sarıyor. Beni tekrar öpüyor. Artık o kadar ıslağım ki, pozisyonumu değiştirdiğim için siki dışarı kayıyor, o da kıcımı kaldırıp sikini tekrar içeri itiyor.

Sonra öpüşürken birlikte sallanıyoruz, dili vücutlarımızın takip ettiği ritmi belirliyor. Ağzımın içinde homurdanıyor, hala kalçalarımı kavırıyor, hareketimi yönlendiriyor ve beni yavaşlatıyor.

Sonunda artık öpücüğe odaklanamıyorum, bu yüzden ondan çekiliyorum. İkimiz de hızlı, şehvetli bir kızışma ile cli-max'e doğru ilerlerken yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta.

"Evet," diye zorlayarak son bir kez, kesik kesik soludu. "Evet. Sen benim için... her şeysin..."

Tekrar boşalıyorum - her şeyden olduğu kadar kelimelerden de. Ve bu sefer tam arkamda, tüm vücudu sarsılarak son birkaç kez ağırlığıma doğru sarsılıyor.

İçimdeki salıverilmesinin fişkırımlarını hissettiğimde beni ona karşı daha da sıkı çekiyor. Amım hâlâ onun etrafında çırpınıyor ve meme uçlarımdaki ve parmak uçlarımdaki hissin zonklamasını hissedebiliyorum. İçimden o kadar çok şey koptu ki birkaç dakika boyunca hareket edemedim. Üstüne uzandım, yanağımı omzuna dayadım ve nefes nefese kaldım

ıslak bir şekilde.

O da nefes nefese, sıcak, nefessiz ve gevşek. Elleri karışık saçlarımı nazıkçe okşuyor.

Bir şey söylemek istiyorum ama aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyor. Hem dün geceki tartışmamızı hem de şu anki sevişmemizi somutlaştıran hiçbir şey.

Onun da bir şeyler söylemesini istiyorum ama o da söylemiyor. vakti gelene kadar birbirimize sarılarak yatıyoruz.

Sığınağı geri alma planımız aklımın alamayacağı kadar incelikli ve karmaşık ama kaba hatlarıyla şöyle. Kampın iki tarafına dikkatlerini ve kafalarını karıştıracak düzenekler kurun. Sonra küçük ekipler halinde bir dizi saldırı düzenleyerek onları teker teker avlayın.

Eğer Grant benim rolümü belirliyor olsaydı, muhtemelen dikkat dağıtıcılardan birinden sorumlu olurdum çünkü bunlar en güvenli pozisyonlar. Ama ben Mack'leyim, yani saldırı ekiplerinden birinin parçasıyım.

Beş yıl önce, Melanie Brubaker ile sosyal savaş verdiğim o sabah, gerçek bir saldırının parçası olma fikri beni gülmekten kırıp geçirirdi.

Dünya değişti. Her şey . Ve ben de onunla birlikte değiştim.

Sığınağa giderken gergin ve huzursuzum ve Grant'i düşünmemeye çalışıyorum. Mack bir kamyonet kullanıyor. Ben yolcu koltuğundayım ve Gail de arkada, biriyle karşılaşma ihtimalimize karşı silahını hazır tutuyor.

"Korkuyor musun?" Mack bir süre sessiz kaldıktan sonra soruyor. "Evet. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Harika iş çıkaracaksın. Bir film yıldızı gibi görünebilirsin ama ne yaptığını bildiğini söyleyebilirim."

Ona gülümsüyorum, sözleri beni gerçekten şaşırtıyor. "Bir film yıldızına benzemiyorum."

"Tabii ki öyle. Bir odaya girdiğinde neden herkesin sana baktığını sanıyorsun?"

"İnsanlar bana bakmıyor." Şimdi kaşlarımı çatıyorum, söylediklerini düşünürken boş havada bir noktaya odaklanıyorum. "Bana diğerlerinden farklı davranmıyorlar."

Gülüyor, alçak sesle, sıcak ve rahat. "Sen öyle diyorsan."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben o... o... değilim." Çoğunlukla daha tutarlı bir şey söyleyemeyecek kadar utandığım için sözümü kesiyorum.

"Demek istediğim, ne kadar güzel olursan ol, Grant'i kıskanmıyorum. Baskıdan bahsediyoruz. Zavallı adamın seni güvende tutmaya çalışırken kendini yıpratmasına şaşmamalı."

Ağzım hala kapalı, ama bu daha çok zihnimin yetişmek için yarışmasından kaynaklanıyor. "Sığınakta, benim yasak bölge olduğumu söyledi. Biriyle çıkmak ya da buna benzer bir şey için. O zamanlar birlikte falan değildik. Sadece herkesi benden uzak tutmak istiyordu."

"Eminim bu senin için berbat bir şeydi ama kötü bir fikir değildi. Birbiri ardına birileri sana asılsaydı nasıl hissederdin?

-gittiğin her yerde? Özellikle de hayır cevabını kabul etmeyecek pek çok erkek olduğu için."

"O da öyle dedi."

"Bu yüzden ona kızgın mıydın?"

"Tabii ki kızgındım. Kim bir tür zoraki balonun içinde yaşamak ister ki?"

"Hiç kimse. Ama doğal olmayan bir durumdu. Orada iyi bir seçenek olduğundan emin değilim."

İçimi çektim ve koltuğuma geri çöktüm. "Evet. Sanırım. Ama yine de..." Düşüncemi bitirmedim.

Mack merakla bana bakıyor. Sıcaklık ve zeka saçan koyu renk gözleri var. Ondan hoşlanmamak mümkün değil. "Bunu hâlâ ona karşı mı kullanıyorsun?"

"Hayır. Aslında bunu uzun zamandır düşünmemiştim. Ama onun herhangi bir konuda ne hissettiğine dair hiçbir fikrim olmadan yıllar geçirdim,

ve son zamanlarda bana biraz daha fazla şey anlattı. Ben de tüm parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum."

"Ah. Mantıklı. Sadece ona karşı çok sert olmayın."

Omuzlarımı sertleştiriyorum. "Ona karşı çok sert değilim! Ama bana güvenmek zorunda. Bana gerçekten güvenin. Aksi takdirde, biz nasıl..." Ben de bu düşünceyi bitirmedim. Çok fazla şeyi açığa çıkarıyor.

Mack'le konuşmak kolay ama onu o kadar iyi tanımıyorum. "Ona zaman ver. Oraya varacaktır."

"Faith de öyle dedi."

"Faith neden biliyor."

"Evet. Eminim." Başımı iki yana sallıyorum ve konuyu değiştirmek istediğime karar veriyorum. Ne de olsa otuz dakikadan kısa bir süre sonra varış noktamıza ulaşacağız ve sonra ne olacağını bilemeyiz. "Mack neyin kısaltması? Mackenzie?"

Bu rastgele soruyu sorarken aklıma Grant'in ilk adını bile bilmediğim geldi. Tanıştığımız gün bana soyadının Grant olduğunu söylemişti. Peki ilk adı ne? Neden bana söylemedi? Ben neden sormadım?

Mack'le konuşmama odaklanmak için bu düşünceden sıyrılıyorum.

"Hayır." Sürdüğümüz bozuk yola odaklanırken dudaklarında neredeyse bir gülümseme var.

"Mack. Mack. Mack. Mack." Ne olduğunu anlamaya çalışırken zihnim bulanıklaşıyor. "Başka bir şey düşünemiyorum. Söyle bana!"

"Malachi."

"Ciddi misin? Daha önce bu isimde biriyle hiç tanışmamıştım."

"Artık tanıştın." Bana sırtıtmak için döndü.

"Hoşuma gitti. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Malachi." Ciddiyim. Başka hiç kimsenin bu yolculukta dikkatimi dağıtmayı ve aynı zamanda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamayı başarabileceğinden emin değilim.

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ama etrafta dolaşıp herkese gerçek adımlı söyleme. Bunun sonunu asla duymayacağım."

NE ZAMAN BİR SAVAŞ HAYAL ETSEM, EPIK FANTASTİK FILMLERDEN BİRİNİ GÖRÜYORUM. Binlerce insanın ya da canavarın bir alanın karşıt taraflarında sıraya dizildiği bir savaş. Lider, ordular kanlı ölüm çılgınlıkları atarak birbirlerine saldırıncaya kadar duygusal bir ivme yaratarak heyecan verici bir konuşma yapar.

Bu bana bir savaş gibi geliyor. Bu değil.

Aracımız New Haven'dan en son ayrılanlardan biriydi, bu yüzden Mack kamyonu küçük bir köy yolunun kenarına park ettiğinde beklemek için sadece birkaç dakikamız vardı. Mack saatine odaklanıyor -her gün elle kurduğunuz eski tip bir saat- ve üç dakika boyunca sessizce oturuyoruz.

Sonra dedi ki, "Tamam. Hadi gidelim."

Üçümüz kamyonundan iniyor ve sığınak kampını çevreleyen ormana doğru ilerliyoruz. Diğerleriyle birlikte hareket ediyorum. Tam olarak yapmam gerekeni yapıyorum. Ama olacakları bile algılayamadığım garip bir duygusal sersemlik içindeyim. Ayaklarım birbiri ardına adım atıyor. Gözlerim ağaçları tarıyor. Elim belimdeki silahın yanında geziniyor. Otomatik olarak nefes alıyorum. Ve bunların hiçbirinin tam olarak farkında değilim.

Ormanın kenarına yaklaşmamız uzun sürmedi.

Grant ve Jackson'ın keşiflerine göre, kampımızın etrafına inşa ettiğimiz elektrikli çit, ilk saldırı sırasında Kurt Sürüleri tarafından üç farklı yerden yıkılmıştı. Bir tanesi

Mola yeri ana kapının karşı tarafında ve şu anda tam önümüzde.

Mack konumumuzu doğrulasın diye duraklıyoruz. Sonra ağaçların bittiği ve kamp açıklığının başladığı yerde büyük bir kayanın arkasına geçmemi işaret ediyor. Sessizce çitin aralığında konuşlanmış iki muhafızdan birini işaret ediyor.

Başımı sallayıp pozisyon alıyorum, atışımı yaparken kayayı mümkün olduğunca siper olarak kullanıyorum.

Mack, Gail'e ikinci muhafızı hedef almasını işaret ediyor ve sonra benden birkaç metre ötedeki bir ağacın arkasına saklanıyor.

Henüz harekete geçmeyeceğiz. Dikkat dağıtıcı unsurlar tetiklenene kadar olmaz. Mack göz hizamda olduğu için, saatiyle zaman tutarken onu izliyorum. Kafasını kaldırıp bakışlarımla buluşması ve sessiz bir el işareti yapması için yaklaşık beş dakika daha geçmesi gerekiyor.

Zamanlama mükemmel. Çünkü tam o sırada yakınlarda büyük bir patlama duyuyorum ve kampın öbür ucunda bir patlama daha, ardından da yüksek sesle şaşkınlık ve uyarı bağırıışları.

Kampta aniden çok fazla hareket ve faaliyet oluyor ve görevlendirilen muhafızlar saldırının kaynağını aramaya başlıyor. Nişanımı kontrol ediyorum ve tetiği çekiyorum. Benim gardım da Gail'inkiyle neredeyse aynı anda düştü.

Kurt Sürüleri'nin sürüdeki en parlak ampuller olmamasına yardımcı olur. Zamanlarının çoğunu içerek ve eğlenerek geçiriyorlar ve sabahın bu erken saatinde çoğu hâlâ yatakta. Kendilerini toparlamaları birkaç dakika sürüyor ama sonunda birkaç tanesi çitteki yarıktan dışarı fırlıyor ve yanımızdaki patlamanın olduğu yöne doğru ilerliyor. Birkaç tanesi gelişigüzel her yöne ateş ediyor.

Mack bir el hareketi yaptığında üçümüz de ateş ediyoruz. Ellerim artık ilk atışımdaki kadar sağlam değil ama yine de hedeflediğim adamı vurmayı başarıyorum. Kalça hizasında olduğu için öldürücü bir atış değil ama yine de yere düşüyor ve ayağa kalkmıyor.

Artık daha çok ateş ediliyor. Bazıları bize ateşle karşılık veriyor. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama başka birini yakalayıp yakalayamadığım konusunda hiçbir fikrim yok.

Fark etmez. Onların hepsi açıkta, biz değiliz, bu yüzden onları çabucak indiririz.

Ortalık sakinleşince Mack ağaç hattının ötesine geçmemizi işaret etti. Çitteki yarıktan kampa girmemiz gerekiyor.

Kalbim tüm bilincimi yutacakmış gibi çılgınca çarpıyor ama bedenim yine de yönümü takip ediyor. Silahımı hazır tutarak Mack ve Gail'i takip ediyorum. Grant'in beni ilk eğitmeye başladığında verdiği tabancanın aynısı. Daha büyük bir silah yerine onu kullanıyorum çünkü onunla çok daha rahatım. Kaç kez ateş ettiğimin sayısını unuttum ama yeniden doldurmam gerekmeden önce hâlâ çok sayıda mermim olmalı.

Neredeyse çitlere varmıştık ki ani bir ses duydum. Sağ kulağımın yanındaki hava vızıldadı.

Çoktan indirdiğimiz adamlara doğru dönüyorum. İçlerinden biri başını ve kolunu kaldırmış, bana nişan alıyor. Tekrar ateş edecek ve bu seferki hedefini vuracak. Bundan eminim. O beni vurmadan önce ben onu vuramayacağım.

Tüm bunlar birkaç donuk saniye içinde aklımdan geçiyor. Sonra beni zıplatan bir silah sesi daha geliyor ama ardından gelmesi gereken acıyı hissetmiyorum.

Ben

vurulmadı

m.

Ben iyiyim.

bakıyorum, ikinci atışın yöne.

Cal ve Rachel konumumuza doğru ilerliyorlar. Cal'ın saldırı tüfeği yerdeki adama doğrultuldu.

Buz gibiyim ve biraz titriyorum ama Cal yaklaşırken gözlerim onunkilerle buluşuyor. Başıyla kısa bir selam veriyor - az önce hayatımı kurtardığını gülümsemeden kabul ediyor - ve yanımdan geçip gidiyor.

Çitteki aralıktan içeri girerken Rachel'la birlikte adım atıyorum.

Şimdi çok daha fazlası oluyor. Bağırışmalar, silah sesleri ve her yöne savrulmalar. Diğer ekiplerimiz çitteki diğer iki delikten kampa geliyor ve umarım bizim kadar başarılı olurlar.

Bu taraftaki en iyi savunma pozisyonu yapılandırduğumuz yemekhane, bu yüzden binaya arka kapıdan giriyoruz.

Boş olması gerekiyor ama değil. Bir adam hâlâ masada oturuyor ve ağzına yemek tıkıştırıyor. Silahını çıkarmış ama önemli değil. Ağzındakini yutamadan Rachel onun icabına bakıyor.

Mack Gail'e bir pencereyi, bana da diğerini işaret ediyor. Camı aşağı kaydurdum - çünkü iyi bir fiberglas ve

ve nasıl bir görüş açısına sahip olduğumu görmek için yeterince eğilmeliyim.

İlk gördüğüm şey, göz hizamda bir motosiklete doğru koşan bir adam. Oraya varmadan onu vurdum. Elim o kadar titriyor ki onu zar zor kanatlandırıyorum, o da dönüp tekrar ateş ediyor. Bir an için duvarın arkasına saklanıyorum ve sonra tekrar deniyorum. İkinci atışta onu yere serdim.

Görüş alanımda başka kimse yok. Bu pencereden kampın küçük bir köşesini görüyorum ve çatışmaların çoğu diğer tarafta gerçekleşiyor gibi görünüyor. Mack ve diğerleri benden daha fazla ateş ediyor, bu yüzden daha geniş bir görüş alanına sahip olmalılar.

Benim için fark etmez. O kadar titriyorum ki silahımı zor tutuyorum. Yavaşça nefes almak ve avuçlarımdaki teri silmek için bir dakika ayırıyorum. Sonra tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Hâlâ görüş alanımda kimse yok.

Mack'e başka bir pencereye geçip geçemeyeceğimi sormak üzereydim ki dışarıdaki bir hareket dikkatimi çekti.

Grant.

Ben Grant.

Ben izlerken motosiklete doğru koşuyor, eğiliyor ve lastiklerden birini patlatıyor.

Görevi, hiçbirinin kaçamaması için tüm araçlarını etkisiz hale getirmektir.

Bunu yapacağını ilk duyduğumda şaşırmıştım çünkü daha doğrudan eylem içeren bir iş seçeceğini düşünmüştüm. Ama şimdi neden bu görev için gönüllü olduğunu anlıyorum. Muhtemelen tüm planımızdaki en tehlikeli rol bu. Kampa herkesten önce girmiş olmalı ve araçtan araca geçerek zamanının çoğunu tamamen açıkta geçiriyor.

Bu gerçeği daha yeni idrak etmiştim ki başka birini gördüm. İri yarı, çirkin bir adam kamptaki gübre yığınının arkasından çıkıp silahını hâlâ motosiklete odaklanmış olan Grant'a doğrultuyor.

İçgüdülerimle hareket ettim ve Grant'i öldürmeden önce adamı vurdum.

Grant sarsılıyor ve , önce bana sonra da yere düşmüş olan adama nişan alıyor.

Bana doğru baktığında gözlerimiz buluşuyor. Belki sadece birkaç saniye, belki de çok daha uzun. Ama bakışlarını kalbime kadar hissediyorum.

Hayatını kurtardığımı biliyor.

Etrafını bir kez daha kontrol ettikten sonra yemekhanenin kapısına doğru ve binada bize katılıyor.

Ön kapıda duran Cal, "Kampın bu tarafı kontrol altında," diyor. "Araçların icabına baktınız mı?"

"Evet. Bir tanesi bile kaçamayacak." Grant yanıma geldi ve beni kısa süreli, tek kollu bir kucaklamanın içine çekti. "Kuzey tarafında daha zor zamanlar geçiriyorlar. O tarafa doğru gitmeliyiz."

Kimsenin bu plana bir itirazı yok, bu yüzden yemek salonundan çıkıyoruz ve karşılaştığımız herhangi bir yapı ya da aracın arkasına saklanarak kuzeye doğru ilerliyoruz.

Grant birkaç adamı indiriyor, Mack ve Gail de bir diğerini vuruyor ama ben onlar kadar hızlı değilim, o yüzden bu kısımda pek yardımcı olamıyorum.

Önümüzde daha çok silah sesi var. O taraftaki Kurt Sürülerinden çok daha fazlası gelmiş olmalı. Grant bize katıldığından beri içimi garip bir sükûnet kaplamıştı ama şimdi o buz gibi panik yeniden yükseliyor.

Henüz en kötüsünü atlatamadık.

Grant yanımdan ayrılmıyor. Beni eski püskü bir kamyonetin arkasına götürüyor ve kamyonetin diğer tarafına doğru eliyle işaret ediyor.

Anlıyorum.

Hedeflerimiz orada.

Dışarıda neler olduğunu görmeye çalışırken kurşunların menzilinden uzak durmaya çalışıyorum.

Birkaç dakika sürüyor ama sonunda ateşin geldiğini buluyorum ve o yöne nişan alıyorum. Bir şeyi vurup vurmadığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu tür savaşların böyle gittiğini anladım.

Ateş edin, ateş etmeye devam edin ve en iyisini umun.

Hafif bir sessizlik olur gibi, tabancamı yeniden dolduruyorum ve sonra tekrar etrafa bakmak için zaman ayırıyorum. Bu kez Travis'in bizden yaklaşık yirmi metre ötede metal bir namlunun arkasına saklandığını görüyorum.

Tüfeği var ve belli ki ne yaptığını biliyor. Ben izlerken menzilimdeki iki adamı indiriyor. Birbiri ardına.

Ama belli ki bunu gören tek kişi ben değilim. Birdenbire yoğun silah ateşinin hedefi oldu. Kurt Sürülerinin otomatik silahları olmalı çünkü kurşun yağmuruna tutuluyor. Bu namlu

çok az koruma, yüzden tamamen kapana kısıldı. Karşılık veremiyor. Hareket edemiyor.

Onun için duyduğum dehşet göğsümü kesiyor.

"Grant!" Etrafımızı saran gürültünün arasından sesimi duyurmak için bağıyorum. Grant pikabın diğer tarafında konuşlanmış, benim gibi ateş ediyor ve alıyordu.

Başını çevirip baktığında, Travis'e namlunun arkasını işaret ediyorum. "Orada kapana kısıldı. Ona yardım edebilir misin?"

Grant yaklaşır ve durumu görebilmek için dışarı bakar. Hızlıca değerlendiriyor ve hareket etmeye başlıyor. Sonra durakladı ve bana baktı.

Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Başka birini kurtarmak için bile olsa beni korumasız bırakmak istemiyor.

" olmaz," diye . "Ben iyiyim. O iyi değil. Evde hamile bir karısı var, ya onu oradan çıkarırsın ya da ben kendim yaparım."

Sözlerimi kabul ederken gergin yüzündeki değişimi görüyorum. Sonra başını sallıyor ve silahını omzuna yerleştiriyor. "Beni koruyabildiğin kadar koru."

Ayağa kalkıyorum ve Grant pikabın korumasından çıkarken ateş etmeye başlıyorum. Daha önce olduğu gibi, bir şeyi vurup vurmadığımı bilmemin bir yolu yok, ama doğru yöne ateş etmek yardımcı olacaktır.

Öyle. Ben ve Grant, Travis'e varilin arkasından çıkmasına yetecek kadar koruma sağladık. Koşup yanımdaki kamyonetin arkasına geçti.

Grant de dönüş yolundayken iri bir adam ona saldırır. Adamın cephanesi bitmiş olmalı çünkü ateş etmeye çalışmıyor. Birdenbire koşmaya başlar ve bir an için Grant'in ayaklarını yerden kesecekmiş gibi görünür.

Ama Grant tam zamanında dönüyor ve kolunu savurarak adamı tam karnından yakalıyor. Sonra o kadar hızlı bir hamle yapıyor ki tam olarak takip edemiyorum ve saldırgan yerde hareketsiz kalıyor.

Bir nefes verdim. Grant tüm bunları tek koluyla başardı çünkü diğer koluyla hâlâ silahını tutuyordu.

Bize doğru geri dönerken gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve yüz ifadesinde neredeyse bir gülümseme olduğuna yemin edebilirim.

İşte o zaman vuruluyor.

Kimin yaptığı ya da nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama çatırtıyı duyuyorum. Grant'in vücudunun mide bulandırıcı bir şekilde seğirdiğini gör. Sonra öne doğru yığılıyor.

Yere.

Çılgılık atmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. Boğazım tamamen kapandı.

Şu anda yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu değerlendirmek için zihnimi yeterince çalıştırabilmemin hiçbir yolu yok. Tüm içgüdülerim ona ulaşmamı istiyor, bu yüzden onları takip etmekten başka yapacak bir şey yok. "Olivia, hayır!" diye seslenen Travis'i duymazdan gelerek kamyonetin arkasından fırlıyorum.

Grant'in çoktan kana bulanmış toprakta yattığı yere doğru koşuyorum ve yanına diz çöküyorum.

Zihnimin bir kısmı etrafımdaki silah seslerinin arttığının farkında. Travis ve diğerleri beni ve Grant'i koruyor olmalılar çünkü hemen bir kurşunla vurulmuyorum.

Grant'i sırt üstü çevirmek için tüm gücümü kullanıyorum ve kalçasındaki kurşunu gördüğümde neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Kalçasından. Göğsünden vurulmamış.

"Geri çekil," diye mırıldanıyor, sesi hem acılı hem de kızgın çıkıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Seni burada bırakamam. Hareket edebilir misin?"

"Kamyonun arkasına geç!" Yüzü sırılsıklam ve bembeyaz. Yarasının yeri konusundaki rahatlığıma rağmen, şu anki görüntüsü beni dehşete düşürüyor.

"Seni bırakmayacağım, o yüzden çeneni kapatabilirsin. Kalkabilir misin?"

İnliyor -acıdan çok bana karşı duyduğu hayal kırıklığıyla- ama artık itiraz etmiyor. Belli ki büyük bir irade gücüyle kendini oturur pozisyona itiyor, gözleri arkamda geziniyor. Artık eskisinden daha az ateş ediliyor. Travis, Mack ve diğerleri ateş edenlerden bazılarını indirmiş olmalı.

"Al bunu," diye mırıldanarak saldırı tüfeğini bana doğru itti. "Yavaş olacağım."

Hareket ettiği sürece ne kadar yavaş olduğu umurumda değil. Benim yardımımıyla ayağa kalkmayı başarıyor ve o diğer tarafıma yaslanırken ben de düşman silahlarının genel çevresine ateş etmeye başlıyorum. Yavaşça kamyonetin arkasına doğru ilerliyoruz.

Sonunda ona ulaştığımızda Travis, "Bu bir şeydi kızım," diyor. Nefes nefese kalmış ve terliyor, ama aynı zamanda bana neredeyse gülümsüyor.

Grant ağır. Durumu iyi değil. Siperin arkasına geçer geçmez yere düşüyor, ıslak, boğuk nefesler alıyor. "Bu aptalcaydı."

"Oh, kapa ." Bacağındaki deliğı buldum ve baskı uyguladım.
Yapmayı bildiğim tek şey bu.

"Sanırım onları neredeyse indirdik," diyor Travis, kuru bir eğlenceye benzeyen bir sesle oflayarak. "Görünürde son kalanları da buraya getirdim ve geçidin yakınlarında sesler oldukça sakın geliyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, Grant'in kalçasına bastırıp kampa bakıyorum. Altı aydır bildiğim kampın aynısı ama şu anda yabancı görünüyor. Bir yangından sonra için için yanan em- bers gibi. "Bunu gerçekten yaptık mı?"

"Öyle görünüyor. Bu arada yardımın için teşekkürler." Travis'in gözleri hem beni hem de Grant'i içine çekti.

"Teşekkür ederim. Bizim de hayatımızı kurtardığınıza eminim."

Silah sesleri tamamen kesilene kadar bir dakika daha bekliyoruz. Sonra bağırışlar geliyor ama korkmuş ya da kızgın bağırışlar değil. Daha çok zafer sesleri.

Grant'e ", " diye fısıldadım.

Gözleri hala acıyor ve şimdi biraz bulanıklaşıyor. Bunu görmek beni korkutuyor ama dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kalkıyor. "İyi iş çıkardın."

Küçük bir hıçkırık sesi çıkarıyorum. Bilincini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyor.

Sonra çok uzak olmayan bir yerden Jackson'ın sesini duyuyorum. "Binaları kontrol edin. Kimsenin hâlâ saklanmadığından emin olun. Sanırım hepsini yakaladık."

"Prenses," diye
homurdanıyor Grant.

"Ben buradayım."

"Nöbetçi kulübesinin duvarında iki yönlü bir telsiz var. Güvenli olduğunda biri alsın. Böylece... insanlarımıza dışarı çıkmanın güvenli olduğunu söyleyebiliriz."

"Tamam, tamam. Tamam, yapacağım." Hâlâ umutsuzca yarasına bastırıyorum. Çok fazla kan kaybediyor. Ellerime, kollarıma, kotuma bulaştı.

"Bilmiyorum..." Başı yana döner. Gözleri kapanıyor. "Yapabilecek miyim bilmiyorum... yapabileceğim."

İki saat sonra, sığınak kliniğinde bir sandalyede oturmuş, yataкта uzanmış Grant'a bakıyordum.

Eğer sığınağa geri dönemeseydik, bu kadar çok kan kaybetmekten kurtulamayabilirdi. Ama hala depolanmış kan ünitelerimiz ve kan nakli yapabilecek ekipmanımız var ve doktor bana iyi olacağını söyledi.

Kurşunu çıkarırken ona ilaç verdiler, şimdi uyanmasını bekliyorum.

Bedenim görünmez bir ağırlık tarafından aşağı çekiliyormuş gibi hissediyor ama en azından yeniden temiz. Dairemde duş aldım ve temiz kıyafetlerimi giydim -kolsuz beyaz bir üst ve yumuşak gri örgü salon pantolonu. Duştan sonra saçlarımı tekrar örmedim, bu yüzden omuzlarımdan ve sırtımdan uzun ve gevşek bir şekilde sarkıyor.

Yoluma çıkıyor ama umurumda değil. Bir süre Grant'in yatağının yanında oturmak dışında bir şey yapmayı planlamıyorum.

Mary birkaç dakika önce onu kontrol etmek ve bana taze bir şişe su vermek için uğradı. Bana bir şeyler yedirmeye çalıştı ama midem hâlâ bulanıyor.

Şimdi Grant ve ben küçük, steril odada yalnızız. Rahatladım. Böylesi hoşuma gidiyor.

Sonunda yatakta hafifçe kaymaya başlar. Boğazından bir ses çıkarıyor. Henüz gözlerini bile açmamıştı ve kısık sesle "Prenses" diye mırıldandı.

"Ben buradayım." Öne doğru eğildim ve elimi sol koluna koydum.

Boğazını temizliyor ve hafifçe bulanıklaşan gözlerini açıyor. Birkaç kez göz kırpmıyor. Sonra ifadesi yumuşuyor. "Merhaba."

Ona verdiğim gülümseme muhtemelen oldukça duygusal. "Merhaba." "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Ben yaralanmadım. Sen ."

Yaralı sağ bacağına hareket ettirirken yüzünü buruşturarak huzursuzca ayarlıyor. "Lanet olsun."

"Doktor iyi olacağını söyledi. Kurşunu çıkardı ve çok az hasar verdiğini söyledi. Çoğunlukla kaybettiğin kan yüzünden bir süre zorlanmışsın. Ama şimdi iyi olman gerektiğini söyledi. O baktan uzak durman gerekiyor."

"Göreceğiz," diye mırıldanıyor ve sanki kaçışını planlıyormuş gibi kapıya doğru bakıyor.

"Hiçbir şey görmeyeceğiz. İhtiyacın olduğu sürece o baktan uzak duracaksın. Kriz artık sona erdi. Vuruldun, bu da istesen de istemesen de ara vermen gerektiği anlamına geliyor."

Bana karşı dudağını büküyor, ama gerçekten kızgın olmadığını söyleyebilirim. Daha çok bitkin görünüyor.

Anlayabiliyorum.

"Halkımız nasıl?" diye farklı bir tonda soruyor. "Sığınakta herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır. Burada güvende kaldılar. Dışarıda oldukları için rahatladılar elbette. Saldırıda birkaç kişi yaralandı ama sen hariç önemli bir şey olmadı. Kimse ölmedi."

Gözlerini kapatıyor ve tek kelime etmemesine rağmen bu habere verdiği tepkiyi yüzünden anlayabiliyorum.

Bir dakika sonra devam ettim: "New Haven'dakiler şu anda çitleri tekrar yardım ediyorlar."

"Kahretsin. Yukarıda onlara yardım ediyor olmalıydım."

"Senin yardımına ihtiyaçları yok. Sen onlara patronluk taslamadan da gayet iyi idare ediyorlar."

Ağzı tekrar yumuşar. "Ama sen buradasın. Sanırım bu benim patronluğumu istediğin anlamına geliyor."

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Çoğu kişiden daha iyi tahammül edebilirim."

Elim hâlâ onun kolunda, o da diğer eliyle uzanıp benimkini tutuyor ve biraz sıkıyor. "Yani herkes hâlâ burada mı?"

"Cal ve Rachel gitti."

"Onlara ödeme yapmamız gerekiyordu."

"Dave bununla ilgilendi. Onlar için bir sürü eşyayı bir araya getirdi ve Rachel da Kurt Sürüsü'nün motosikletlerinden birini aldı. Kendi motosikletinin son demlerini yaşadığını, bu yüzden bir tane daha alacağı için mutlu olduğunu söyledi."

"Bu iyi bir fikir. Gönüllülerden herhangi biri fazladan araçlardan hangisini isterse alabilir. Onlara ihtiyacımız yok, o yüzden Mack, Travis ya da diğerlerinin kullanıp kullanamayacağına bakın."

"Gideceğim. Ama Travis de çoktan gitti. Karısının yanına dönmek için acele ediyordu. Ama çok iyi tıbbi tesislerimiz olduğu için onu buraya getirebileceğini söyledi. Doğum yapana kadar burada kalabilirler. Evde kendi başlarına yapmaya çalışmaktan çok daha güvenli olur."

"Evet. İyi plan. Bizim için bu kadar çok şey yaptıklarına göre biraz yardım sunabildiğimize sevindim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. İlaçlarımız sonsuza kadar dayanmayacak ama en azından ekipmanımız ve uzmanlığımız var. Bu yüzden

Bir süreliğine buradaki insanlar için bir tür hastane görevi görebiliriz."

Grant başını sallıyor, açıkça aynı fikirde ama aynı zamanda zihinsel olarak başka bir şeye geçmiş gibi görünüyor. "Çok yakında çitten daha güçlü bir şeye ihtiyacımız olacak. Belki New Haven'da inşa ettikleri duvara daha çok benziyordur. İhtiyacım var."

"Beklemeniz gerekiyor. Bugün bitmesi gerekmiyor. Şimdilik çitleri yeniden dikeyyorlar ve diğer her şey üzerinde elimizden geldiğince çabuk çalışacağız. Az önce sana patronluğun hakkında ne demiştim?"

Yatağa geri yaslanıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Birine patronluk taslamam lazım."

"O zaman bana patronluk taslayabilirsin."

"Tamam." Derin derin nefes alıyor ve eminim ki bunu bilinçli olarak yapıyor, kendini rahatlatıyor ve zihnini boşaltıyor. Bu onun için kolay olmuyor, bu yüzden üzerinde çalışması gerekiyor. Sonra gözlerini bana çeviriyor. "Buraya gel prenses."

"Ne?"

"Buraya gel."

Ayağa kalktım ve yatağa doğru yürüdüm. "Neden? Biraz patronluk taslamaya mı ihtiyacın var?"

Kıkırdıyor ve sol kolunu uzatıyor. "Hayır. Gel ve benimle uzan. Oraya çok uzaksın."

"Ama kötü bacağın-"

"Kötü durumdaki bacağım vücudumun diğer tarafında. Tam buraya uzanabilirsin ve hiç rahatsız olmazsın."

Onu gerçekten incitmek istemediğim için biraz gerginim ama ona yakın olmaya da çok ihtiyacım var. Bu yüzden yatağa tırmanıp sol tarafına yerleşiyorum. Kolunu bana doluyor ve beni daha da yakınına çekiyor, böylece ona sarılıyorum.

"Bana patronluk taslama fikri seni belli şekillerde hissettirdiyse diye söylüyorum," ona doğru sokulup tanıdık sıcak kokusunu içime çekerek, "Şu anda seksi bir ruh halinde değilim."

Vücudu sessiz bir eğlenceyle titriyor. "Ben de." Duraksıyor. Tekrar konuştuğunda ses tonu ağırbaşlı. "Aramızdaki şeylerin doğru olmadığını biliyorum. Kavga ettik, bana çok kızgındın ve baş etmemiz gereken bir sürü şey var. Ama tüm bunları bir süreliğine askıya alabilir miyiz? Şu anda sana sarılmam gerek."

Sözleri duyunca kalbim küt küt atıyor. . "Evet. Şimdilik duraklatıldı."

"Temiz kokuyorsun," diye mırıldanıyor saçlarımı okşayarak. "Duş aldım."

"Seni kokutacağım." "Umurumda değil."

İstemiyorum. Hiçbir şekilde. Dokunduğum her parçasına sürtünüyorum, onun sıcaklığını, gücünü, hayatını hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

Birkaç dakika boyunca sessizce birlikte uzandık. Ben onun düz karnını ovuyorum, o da benim gevşek saçlarımı okşuyor.

Sonra usulca, "Öylece ateşin içine daldığına inanamıyorum," diyor. Sesi kızgın, onaylamaz ya da sinirli gelmiyor. Sesi neredeyse şefkatli geliyor.

"Eğer bunu yapmamı istemiyorsan, o zaman vurulmamalıydın."

"arkasında kalmalıydın."

"O zaman ölmüş olurdun ve ben bunu kabul edemezdim. Ben senin hayatını kurtardım." Zihnim çatışmanın yoğunluğuna zar zor dönebiliyor. Aklımdan çıkarırsam daha kolay olur.

"Bunu biliyorum. Hayatımı iki kez kurtardın." Saçlarıma bir öpücük konduruyor. Göremiyorum ama hissediyorum.

"Çünkü en tehlikeli şeyleri yapmakta ısrar ediyorsunuz.

Biri arkayı kollamalı."

Bekliyorum, tehlikeden uzak durmam gerektiğine, işinin beni korumak olduğuna dair normal protestoları bekliyorum. Ama gelmiyorlar. Onun yerine, zar zor duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle mırıldanıyor: "Teşekkür ederim."

Yüz ifadesini görebilmek için başımı yukarı eğiyorum. "Ders yok mu?"

"Ders vermek yok." Uzun, kalın bir nefes verdi. "İnanılmazdın. Tüm zaman boyunca harikaydın. Seni durdurmaya çalıştığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

Bu sözlerin beni daha iyi hissettireceğini düşünürdüm. Tam da duymak istediğim şeyler olduğunu düşünürdüm. Ama nedense kalbimin ağrmasına, boğazımın düğümlenmesine neden oldular. Yüzümü göğsüne sakladım ve "O kadar da iyi yapmadım" diye mırıldandım.

"Evet, yaptın."

Saldırı ekibinin bir parçası olmakta ısrar eden ben olduktan sonra itiraf etmek istediğim bir şey olmadığı için tereddüt ediyorum. Ama bunu biriyle paylaşmam gerekiyor ve Grant benim için o kişi. "Ben... Ben çok korkmuştum. Tüm zaman boyunca. Kendimi donmuş hissettim. Bir şekilde hareket etmeye çalıştım ama bunu garip bir uyuşukluk içinde yaptım.

gerçekten ben yapıyordum. Nasıl bir şey yapabildim bilmiyorum. Vurduğumdan daha fazla ıskaladım. Ben... iyi değildim."

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve elini kafa derimin etrafında dolaştırıyor. "Bu durumda herkes böyle hisseder. Ve bunun senin ne kadar iyi yaptığınla hiçbir ilgisi yok."

Şimdi titremeye başladım. İyi olduğumu sanıyordum. Sakin. Duygusal bir durumdayım. Ama şimdi içimde tuttuğum her şey ortaya çıkıyor. "Ben... ben kimseyi öldürmek istemedim. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Bunu yapmak için tamamen kendimden geçmem gerekti."

Boğazından bir ses çıkarıyor ve başımı ve sırtımı okşamaya devam ediyor. "Sen yapman gerekeni yaptın. Ben de hiç kimseyi öldürmek istemedim. Ben de bir bölgeye giriyorum."

"Öyle mi?" Bana doğruyu söylediğinden emin olmak istediğim için başımı kaldırıyorum.

Öyle. İfadesindeki samimiyetten bunu anlayabiliyorum. Bana karşı açık davranıyor. Tamamen savunmasız. Gözleri çok yumuşak. "Evet. Kendini sorgulamayı bırak prenses. Sen haklıydın ve ben hatalıydım. Çok iyiydin." Nefesi garip bir şekilde kesiliyor. "Seninle gurur duyuyorum."

Bazı nedenlerden dolayı, beni mahveden şey bu. İçimde bir arada tuttuğum her şey ikiye ayrılıyor. titriyor. Yüzümü gömleğine gömdüm. Ve hıçkırdım.

Kolunu sıkıyor ve sağ kolunu da bana sarılmak için hareket ettiriyor, beni tamamen sarıyor. Uzun süre ağlıyorum ve o beni durdurmaya ya da vazgeçirmeye çalışmıyor. Ara sıra mırıldanıyor, "Sorun yok" ya da "Yanımdayım."

Sonunda ağlayarak kendimi dışarı attım. Titremem durdu ve hâlâ kollarına sarılmış . Burnumu çektim ve "Ben iyiyim." dedim.

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Gömleğini ıslattığım için özür dilerim."

"Tişört umurumda değil."

Nedense bu benim espri anlayışımı tetikliyor. Kırık bir kahkaha attım.

"Komik miydi?" diye soruyor sesinde bir gülümsemeyle.

"Evet. Bazı nedenlerden dolayı öyleydi." Sonunda başımı kaldırıp yüzüne bakabiliyorum.

"Yaklaş," diyor kalın bir sesle. "Sana bir öpücük vermek istiyorum."

Dudaklarımız aynı hizada olacak şekilde yeniden ayarlıyorum ve beni öpmek için başını kaldırıyor. Nazikçe. Şefkatli. Kalbimi tekrar bir araya getirmiş gibi görünüyor.

Devam edeceğinden oldukça , ama seksi zamanları riske atmak istemiyorum. Bacağının iyileşmesini biraz bile geciktirmekten sorumlu olmayacağım. Bu yüzden geri çekiliyorum ve daha rahat bir şekilde yanına sokuluyorum. Bir kolunu etrafımda tutmaya devam ediyor ama beni daha gevşek tutuyor.

Ve gerçekten uykuya dalmam uzun sürmüyor.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama odada Mack'in sesini duyana kadar uyanmıyorum.

"Hey," diyor ben gözlerimi açmaya çalışırken. "Sadece nasıl olduğunu görmek için kontrol ediyorum."

"Ben iyiyim." Bu Grant. Yumuşak sesinin vücudunda hafifçe hissediyorum. "Ama o uyuyor. Onu uyandırma."

"Uyandım," diyorum halsiz bir şekilde. Hâlâ gözlerimi açamıyor gibiyim.

Mack gülüyor. "Bana çok uyanık görünüyorsun. Böldüğüm için özür dilerim."

Sonunda gözlerimi açmayı başardım. çalışmakla uğraşmadım. "sevindim. gitmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. New Haven'dakiler bir iki saat içinde ayrılacaklar, ama sizin için bir sakıncası yoksa bir iki gün daha kalacağım. Acil bir işim yok, ayrıca yüzme havuzu ve tiyatro da çok cazip."

"Lütfen istediğin kadar kal," diyorum ona. "İstersen burada yaşayabilirsin."

"Çoğu zaman seyahat ediyorum ama fırsat bulduğumda mutlaka uğrarım." Odanın kapısına doğru geri dönmeye başladı bile. "Belli ki bir şeylerin var, şimdi seni yalnız bırakayım."

İtiraz etmeye başladım ama Grant "Uiçin teşekkürler." dedi.

Mack gitmeden önce dönüp yatakta birkaç saniye bizi tarıyor. Belki bize, belki de kendine şöyle dediğini duyuyorum: "Bir dahaki sefere vurulmak için çalışmalıyım. Kızı elde etmenin yolu bu olmalı."

BİR HAFTA SONRA, BİR KASE YAHNIYI GRANT'IN ODASINA GÖTÜRDÜM.

Çünkü hala yürümemesi gerekiyor.

Genel olarak iyi bir hafta oldu. Kurt Sürüsü saldırısından sonra kampı yeniden bir araya getiriyor ve çok hasar gördüğü için bahçemizi onarıyorduk. Neyse ki, dışarıda onlar için uygun bir kümes inşa edene kadar tüm tavuklarımızı sığınakta tutuyorduk, böylece saldırı sırasında hepsi ölmedi veya yaralanmadı. Bölge yeniden güvende hissettiriyor ve kampımızdaki hava her zamankinden daha iyi.

Mutlu olmalıyım. Daha güvende. Grant ile olan ilişkim dikkatimi bu kadar dağıtmasaydı öyle olurdu.

Doktor, Grant'in bir hafta içinde topallayarak dolaşmaya başlayabileceğini söyledi, ancak şimdilik evine hapsolmuş durumda. Beni şaşırtacak şekilde, şikayet etmedi. Doktorun talimatlarını görmezden gelmeye çalışmadı. Zorunlu hareketsizlikten şikayet etmedi.

Ve bana karşı tek bir hamle bile yapmadı.

Vurulduğu gün, kendimi ona yakın hissettim. Daha önce hiç olmadığım kadar yakın. Kendimi onun da aynı şekilde hissettiğine ve bunun devam edeceğine inandırdım. Ama günlerdir farklı davranıyor. Sessiz. Her zaman kibar. Bana karşı neredeyse nazik.

Kafa karıştırıcı. Ve tedirgin edici. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama sanki gerçekten *o* değilmiş gibi geliyor.

Kendime sürekli sabırlı olmamı söylüyorum. Doğası gereği içine kapanık bir adam ve yıllarını bizi sonu gelmeyen bir krizden çıkarma sorumluluğuyla geçirdi. Bunu yapmak için, kendini duygularına kapattı.

ve kırılganlık. bir gecede değişmesini beklemek - istese bile - mantıksız olur. Olgunlaşmamış.

Ama yine de...

Bir evlenme teklifi ya da kalbini beklemiyorum ama en azından ara sıra bana dokunabilir. Eskiden yaptığı gibi.

Ruh halime hiç iyi gelmiyor.

Aslında, bu beni kesinlikle huysuz yapıyor.

Bu yüzden odasına girerken her zamanki neşem yerine

-Halkımızın geri kalanıyla neler olup bittiği hakkında sohbet etmek ve ihtiyacı olan her şeye sahip emin olmak - bugün ben de onun kadar sessizim. İyi bir sebep olmadan kafasını koparmak istemiyorum. Çünkü istediğim seksi alamıyorum. Bu yüzden şu anda çenemi kapalı tutmam en iyisi.

Yatağında uzanıyor çünkü dairesinde bacaklarını uzatabileceği tek yer orası. Oturabilmesi için arkasına yastıklar yerleştiriyorum ve sonra yemek tepsisini kucağına koyuyorum. Onu yerleştirirken gözleri benden hiç ayrılmıyor ve sonra odanın içinde dolanıp eşyaları düzeltiyor ve penceresindeki manzarayı gölün kenarındaki şirin küçük bir kulübeye çeviriyorum.

Bir süre sonra utanıyorum, bu yüzden kıpırdanmayı bırakıp kâsesini kontrol ediyorum. "Beğenmedin mi?"

"değil."

"O zaman ye. Şu anda çok fazla kabak ve var, bu yüzden bir süre her şeyin içinde onlardan yiyeceğiz."

"Onları seviyorum." Sebze ağırlıklı yahnisinden bir ısırık daha alıyor ve ben sandalyeyi yatağa yaklaştıırıp otururken beni izlemeye devam ediyor.

Belki oturursam kendimi bu kadar garip ve sinirli hissetmeyeceğim.

İşe yaramıyor. Bekliyorum ama bir ısırık daha almıyor. Bana bakmıyormuş gibi yapmakla o kadar meşgul ki. "Beğenmediysen yemek zorunda değilsin," diye homurdanıyorum. "Ama yemeği bu şekilde ziyan etmek biraz aptalca."

Gözleri kısıldı. Birkaç saniyeliğine sinirleneceğini sanıyorum ama sinirlenmiyor. Güvecini kurt gibi ısırarak bitirmeye devam ediyor.

Kulağa ne kadar saçma gelse de, bu beni daha da sinirlendirmeyi başarıyor. Hafif bir öfkeyle ayağa kalkıyorum, artık boş olan kasesini alıyorum ve yıkamak için lavaboya götürüyorum.

Kurutuyor ve Grant kadar sıkı bir şekilde kilitlenmiş bir adamla ilişkiye başlamak gibi aptalca bir şeyi neden yaptığımı kendi kendime düşünüyordum ki, hoyratça "Neler oluyor Olivia?" diye sordu.

Sırf bana adımla hitap ettiği için dönüp neredeyse ona bağıracaktım. Tam zamanında kendimi durdurdum.

Cevap almak için birkaç saniye bekliyor ama cevap alamıyor. "Tanrı aşkına, bana şu anda neler olduğunu anlat." Sabırsız de- mand neredeyse bir hırıltı olarak çıkıyor.

"Bir şey olduğu yok. Sadece pek iyi bir ruh halinde değilim."

"Neden?" Yüz ifadesi şimdi değişmiştir. Hızlıca bakıyor- kapıyı kapatır ve sonra yatakta doğrulur. "Bir şey mi oldu? Biri seni incitti mi?"

"Hayır!" Şimdi ciddi kendimi kaybetmek üzereyim. Gözümden sinir bozucu bir yaş ve onu hızla uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. Ama üzgün değilim. Sadece . "Bazen kötü bir ruh halinde olmama izin var, biliyorsun."

"Elbette buna izniniz var, ama asla olmaz. Re- son olmadan olmaz. Sonsuzluğun yarısı boyunca bu lanet yatakta sıkışıp kaldım ve neler olup bittiğini kendi gözlerimle göremiyorum. Eğer bana şu anda seni neyin üzdüğünü söylemezsen, ben-"

"Ne yapacaksın?" Sözünü kestim, bakışlarımda tam olarak anlayamadığım bir meydan okuma vardı. "Tam olarak ne yapacaksın? Bana dokunacak mısın? Çünkü bir haftadır böyle bir şey yapmadın."

Kelimeler ağzımdan döküldükten sonra kendimi aptal gibi hissediyorum. Bütün yüzüm kızarıyor.

Ve bu patlamadan dolayı açıkça afalladığında durum daha da kötüleşiyor. Gözleri büyür. Dudakları hafifçe aralanır.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak ondan uzaklaşıyorum. "Unut gitsin." Yüzümü ovuşturuyorum ve dikkatimi dağıtmak için ellerimle yapabileceğim bir şeyler arıyorum.

Gerçekten istediğim şey yere batmak.

"Buraya gel prenses," diye mırıldanıyor, omurgamı titreten sessiz bir . "Hemen şimdi."

Donuyorum. Hemen hareket etme. Yüzünde görebileceğim şeyden korkuyorum.

"Hemen şimdi."

Arkamı döndüğümde hareket etmişti. Yatağın kenarına oturmuş, kalkmak üzereydi.

"Hayır, bacağını inciteceksin!" Daha güvenli bir pozisyona geçmesine yardım etmek için yanına koştum.

Beni durdurmak için elini uzatıyor ve sonra kalçalarındaki iri elleriyle beni kendine doğru çekiyor, ta ki kalçalarının arasında durana kadar. "Bacağım iyi. Ama sen iyi *değilsin* ve bu benim için çok daha önemli." Yüz ifadesi ağırbaşlı. Garip bir şekilde yoğun. "Gerçekten sana dokunmak istemediğimi mi düşünüyorsun?"

Hâlâ utançtan yanıyorum ama artık mahiyeti değişiyor. Beni daha da yakına çekip vücutlarımız arasında sadece birkaç santim mesafe bırakırken kalbim sıkıntıdan başka bir şeyle çarpıyor. Kötü durumdaki bacağını açık tutuyor, bu yüzden bu pozisyonda çok fazla incitmediğini varsayıyorum. "Şey, bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Düşündüm... Yani, umdum... ama denemedin bile."

Tek kelimeyle harika. Tipik belagatimle konuştum.

Şu anda içinde bir şeyler titriyor, aramızdaki havada titreşiyor. Kelimelerle ifade edemediği derin bir his.

Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdığımdan korkarak aceleyle devam ediyorum. "Ve o bacakla pek bir şey yapamayacağını biliyorum. Yani, beni gerçekten beceremezsin ya da... ama en azından... istiyormuş gibi davranabilirsin... istiyormuş gibi..." Yutkunuyorum.

"Seni ne kadar istediğimi gerçekten bilmiyor musun?"

Şimdi kendimi daha da aptal hissetmeye başladım, sanki güvensiz olmak için iyi bir nedenim yokmuş gibi. Ve bu içgüdüsel tepki beni çıldırtıyor. "Ben sadece senin bana söylediklerini biliyorum ve sen bana neredeyse hiçbir şey söylemiyorsun! Burada bir şeyler uydurmuyorum. Bütün hafta bambaşka biriymişsin gibi davrandın. Sanki hiçbir şey seni rahatsız etmiyormuş gibi. Otoriter, talepkar, aşırı korumacı değilmişsin ve dünyadaki herkesten sorumluymuşsun gibi. Sanki benimle seks yapmayı hiç hayal etmemişsin gibi."

"Tabii ki seninle seks yapmak istiyorum. Ama bir kere, hayatımın geri kalanında yürüme yeteneğimi etkileyebilecek bir sakatlıkla oynamayacağım."

"Bunu biliyorum! Onunla oynamanı ya da onu daha da kötüleştirecek herhangi bir şey yapmanı istemiyorum. Ama sanki kolaymış gibi davranıyorsun. Bu hafta benim için zor geçti. Yani, sanırım sadece... Sadece seni becermeye alıştım. Ve onsuz gitmeyi sevmiyorum. Benim için bu kadar zorken senin için olmaması beni nasıl hissettiriyor sence?"

Sanki söylediklerimi sindirmek için zamana ihtiyacı varmış gibi birkaç saniye öylece bakıyor. Sonra kahkahaya yakın yumuşak bir oflama sesi çıkarıyor. "Oh,

Prenses, kendimi tutma konusunda yıllarca, yıllarca pratik yaptığımı anlamıyor gibisin. İstedğim şeyi istemiyormuşum gibi davranıyorum."

"Ne?"

Flört etmiyor, beni baştan çıkarmaya çalışmıyor ya da kötü ruh halimden dolayı benimle dalga geçmiyor. Çok ciddi görünüyor, bu yüzden söylediklerinde ciddi olduğuna inanmak zorundayım. "Sana asla sahip olamayacağımı bile bile yıllarca seni arzuladım. Bir hafta bunun yanında hiçbir şey. Yine de perişan haldeyim. Gecenin bir yarısı dönüp duruyorum, yanımda olman için, sana dokunabilmek için can atıyorum. Ama bu sadece benim bacağımdan değil. İlişkimize ara verdik. Asla çözülemeyen gerçek sorunlar vardı. Sen benimle konuşmaya hazır olana kadar bizim hakkımızda hiçbir şey varsaymayacaktım. Bu yüzden kendime beklememi ve senin bana gelmeni beklememi söyledim. Sana baskı yapmamak için o kilitli arafa geri döndüm. İyi olmaya çalışıyordum." Yutkunuyor ve bakışlarını kısa bir süre başka yöne çeviriyor. "Yanlış yaptıysam özür dilerim. Seni her zaman ne kadar çok istediğimi bildiğini sanıyordum. Yani, nasıl bilmezsın?"

Sertçe yutkunuyorum, utancım bir şeye dönüşüyor

Farklı. Aynı derecede sıcak ama o kadar da acı verici değil. "Oh."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Seninle her zaman seks yapmak istiyorum. Günün her dakikası. Bu konuda asla endişelenmene ya da kendini sorgulamana gerek yok."

"Tamam." Daha iyi hissediyorum. O kadar iyi ki tamamen farklı bir şekilde erimek istiyorum. "Ama bir dahaki sefere seks istiyorsan, belki sadece bir şeyler söylersin. Her zaman ilk hamleyi yapmak bana garip geliyor ve senin ağzının olmasının bir sebebi var, biliyorsun."

Bakışları ısınıyor. "Ağzım için başka iyi kullanımlar düşünebilirim."

Kanım damarlarımda zonklamaya başladı. Beni bu kadar çabuk tahrik edebilmesi çok saçma. Bana hiç mantıklı gelmemiştir. "Ağzınla neler yapabileceğini düşünerek kendini kaptırma. Seks için iyi bir pozisyon alamazsın. Sırt üstü yatarken bile muhtemelen kendini fazla kaptıracaksın ve sonunda yaranı yırtacaksın. Bunu riske atmayacağım."

Kısa bir süreliğine sinirlenmiş görünüyor - aslında bu bir rahatlama çünkü bir haftadan uzun süredir bana sabırsız bir bakış atmamıştı.

"Ciddiyim," diyorum, devam ederken sesim hafifçe kırılıyor. "Vuruldun. Neredeyse başaramıyordun. Bunu bilmek benim için yeterli."

beni hala istiyorsun. İyileşmeni engelleyecek hiçbir şey yapmayacağım."

Ağzı yumuşuyor. Ellerimden birini tutmak için uzandı. İki elinin arasında tutuyor. "Yeterince adil. Ama benim de bir rea- oğlum için *ellerim* var. Sadece ellerimle seninle ilgilenebileceğimden şüphe mi duyuyorsun?"

Tekrar yutkunuyorum. Şimdi her yerim zonkluyor. "Şey, belki. Eğer kendini incitmeden yapabileceğini düşünüyorsan. Ama yatağa geri dönmen gerekecek, böylece bacağına esnetebilirsin. Dikkatli olmak konusunda ciddiym. Canın yanarsa benim için hiç eğlenceli olmaz, bu yüzden her ne yapmayı düşünüyorsan, bunu yapmak için hareketsiz yatman gerekecek."

"Tamam. Ben yatağa dönüp hareketsiz yatacağım. Sen kıyafetlerini çıkar." Heyecanla seğirdim. "Ne?"

"Kıyafetlerini çıkar."

O kadar tahrik oluyorum ki bir an kıpırdayamıyorum. Onun yerine, yatağın daha da gerisine kaymasını, vücudunu döndürmesini ve kötü bacağına dikkatlice uzatmasını izliyorum. Boğazını kasıtlı olarak temizlediğinde, sonunda V yakalı üstümün altını tutup başımın üzerinden çekiyorum.

İzlediğini bildiğim için ayakkabılarımı çıkarıyorum, sütyenimi çözüyorum ve kot pantolonumu indiriyorum. Bu şekilde soyunmak beni savunmasız hissettiriyor ama kötü anlamda değil. O hala giyinikken ve yatakta yastıklara yaslanmışken kendimi bu kadar açıkta hissetmek gülünç derecede heyecan verici.

"Hepsini," diye mırıldanıyor külotuma kadar indiğimde. Hâlâ baskınlık gösterisi yapmıyor. Daha seksi görünmek için sesindeki emri abartmıyor. Sadece bana ne yapmam gerektiğini söylüyor.

Onu bu kadar ateşli yapan da bu.

Külotumdan sıyrılıp yatağın yanında çıtırçıtır duruyorum. "Bunu tam olarak nasıl başaracağız? Ben... ben de seninle yatağa girmeli miyim?"

"Henüz değil."

"Tamam." Bekliyorum, yanaklarım ve amım ateş gibi yanıyor ve diğer her yerim serin havadan hafifçe üşüyor. Bu kafa karıştırıcı bir kombinasyon. Hızlı küçük pantolonlarla nefes alıyorum.

"Siktir," diye nefes alıyor. Gözleri dağınık saçlarımdan ayak parmaklarıma kadar inip çıkıyor. Aç. Neredeyse vahşi. "Bu vücut beni yıllardır rahatsız ediyor."

Yutkunuyorum.

Çoğunlukla karanlıkta seks yaptık, bu yüzden çıplak vücudumu bu kadar net görmeyeli uzun zaman oldu. Onun benimle ilgilenmediğine nasıl inandığımı merak ediyorum. Şu anda beni bütün olarak yutabilecekmiş gibi görünüyor.

"Şimdi mi?" Yeterince uzun süre baktığını hissettiğimde soruyorum.

Başını sallıyor. "Ben biraz aciz olduğum için, işin bir kısmını sen yapabilirsin." Ben ne demek istediğini soramadan, o açıklıyor. "Kendine dokun."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Kendine dokun."

Bu hiç beklediğim bir şey değildi ve yapmak isteyeceğimi hayal ettiğim bir şey de değildi. Ama şu anda yapıyorum. Sırf o istediği için.

Bir elimi yavaşça bacaklarımın arasına indiriyorum. Beni durduruyor. "Oraya değil."

Elim dondu. "Nerede o zaman?"

"Başka bir yere."

Bana biraz eziyet etmeyi planladığı belli olduğu için gözlerimi kısıyorum. Ama dediğini yapıyorum, elimi sağ göğsüme doğru kaydırmadan önce bir an karnımı ovuyorum. Onu avuçluyorum. Meme ucunu okşadım. Sonra aynısını diğeriyle yapıyorum.

"Güzel. Devam et. Madem lanet bacağım için bu kadar endişeleniyorsun, kendini tahrik edebilirsin." Yarı şaka yapıyor ve itiraz edersem üzölmeyeceğini biliyorum. Ama bunu yapmamı istiyor. Bu da benim de istediğim anlamına geliyor.

Zaten tahrik olmuş durumdayım ve vücudumu okşadıkça daha da tahrik oluyorum. Her yerimi okşuyorum, en çok zamanı göğüslerimde geçiriyorum. Kesinlikle hoşuna gidiyor. Bunu gözlerinin kararmasından, yanaklarının kızarmasından, vücudunun giderek gerginleşmesinden çok net görebiliyorum. Dakikalar geçtikçe onun uyarılmışlığı beni benimkinden daha fazla heyecanlandırıyor.

Sonunda dizlerim titremeye başlıyor ve tüm vücudum ihtiyaçla titriyor. Nefes nefese "Grant, lütfen!" derken aynı anda iki meme ucumu da okşuyorum.

Gırtlaktan bir ses çıkarıyor. "Buraya gel prenses."

Rahatlamış bir şekilde inleyerek yatağa doğru adım atıyorum.

Beni kendine doğru çekip sert ve derin bir şekilde öpüyor. Sonra geri çekiliyor ve gözlerimle buluşuyor. "Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

Şimdi o kadar heyecanlıyım ki nefesimi zor tutuyorum. "Beni boşaltmanı istiyorum."

Biraz gülümsüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Sonra beni yüzükoyun kucasına yatırıyor, böylece yatağın üzerinde çok haysiyetsiz bir şekilde çaprazlamasına yayılıyorum.

İstediğim gibi hemen başlamak yerine, elini yavaşça sırtımdan aşağıya, popoma doğru kaydırıyor. Sıkıyor ve okşuyor. Beni daha yükseğe çıkarmak için kalçalarımı hafifçe kaldırıyor.

Şu anda açıkça sızlanıyorum. Hayatımda hiç rahatlamadan bu kadar tahrik olduğumu sanmıyorum. "Lütfen. Buna çok ihtiyacım var."

Sonunda ayırıyor, amımı okşuyor, klitorisime sadece birkaç saniye masaj yapıyor ve sonra iki parmağıyla içime giriyor.

O içine gömülürken yüksek ve gergin bir ses çıkarıyorum.

"Çok ıslaksın," diye mırıldanıyor, huysuz ve memnun. "Bundan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet. Evet, öyleyim." Yorgana karşı kelimeleri mırıldanıyorum. "Lütfen gelmemi sağla."

Beni rahatlatmak için artık alay etmiyor. Elini pompalamaya başlıyor, iç duvarlarımı ovuyor ve g noktama doğru bastırıyor. O hızlı bir ritim tutturdukça ben soluyor, sızlanıyor ve aptalca homurdanmalar çıkarıyorum. O kadar istekliyim ki kalçalarımı sallıyorum, parmaklarına binmeye çalışıyorum ama boştaki eliyle kış yanağımı kavrayarak beni durduruyor. Bu yüzden onun yerine bana vermesine izin vermek zorundayım, bu da hisleri daha yavaş, derin, acı verici bir şekilde daha iyi hale getiriyor.

O kadar ileri gitmişim ki doruk noktasına ulaşmam uzun sürmüyor. İnlemelerim hıçkırıklara dönüşüyor ve vücudum hazırlık için titriyor.

Serbest elini kaldırıyor ve sonra popoma sert bir tokat atarak tekrar indiriyor. Bu acı beni hemen uçurumun kenarına itiyor. Parmaklarının her tarafına sertçe boşalıyorum.

"Aferin kızıma," diyor usulca. "Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu hissedebiliyorum.

Bunu benden daha önce istemeliydin."

Cevap vermeye çalışıyorum, ona ne kadar iyi hissettirdiğini, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu söylüyorum, ama elinin pompalamasını sürdürürken salıverme spazmları devam ederken çıkan tek şey yüksek sesle, dağınık zevk çığlıkları.

Sonunda bittiğini ve kaslarımın gevşemeye başladığını düşündüğümde, popoma sert bir şaplak atıyor. Kukum tepki olarak parmaklarının etrafında kenetleniyor.

"Daha ister misin prenses?"

"Evet. Lütfen." Yorganı tutuyor ve kıcımlı eline doğru kaldırıyorum.
"Çok daha fazlasına ihtiyacım var."

Beni tekrar eliyle sikmeye başladı. Bu sefer daha sert, daha kaba. Tam istediğim gibi. Neredeyse çılgılık çılgılığa yorganın içine girene kadar ara sıra sert küçük şaplaklarla eşleştirerek bana veriyor.

Geliyorum, geliyorum ve daha da fazla geliyorum çünkü durmuyor. Öyle hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum ki, canımı acıtmadığından emin için durup beni kontrol ettiğinde, devam etmesi için ona yalvarmak zorunda kalıyorum çünkü hala yeteri kadar içmemiştim.

Bunun nasıl ben olduğumu gerçekten bilmiyorum. Ama hiçbir şey beni bu kadar saf hayvani hislerle çılgına çevirmemişti.

Sonunda boğazım yaptığım tüm haykırışlardan çığ kaldı ve amım çok sert bir şekilde alınmaktan ağrıyor ve tüm hafta boyunca bana işkence eden özümdeki o derin ihtiyaç nihayet doyuruldu.

"Tamam," diye mırıldandım. Yüzümün altındaki örtü gözyaşlarımdan ve tükürüğümünden sıırılsıklam olmuş. "Ben iyiyim."

Elinin pompalamasını hemen durduruyor. Diğer eliyle acıyan popomu hafifçe okşuyor. "Yeterince içtiğine emin misin?"

"Evet. Eminim." Burnumu çekiyorum ve ona bakabilmek için başımı kaldırıyorum. O da yüzümü görebilsin diye.

"Tamam." Hâlâ beni okşuyor, bu sefer elini sırtıma götürüyor ve saçlarımda gezdiriyor. "Çok iyiydin. Kaç kere boşaldığının sayısını unuttum."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum, sonunda kendimi uzun zamandır kucağında yayıldığım yerden kaldırıyorum. Ne kadar ıslandığım için biraz utandım. Her tarafım, o ve yatak ıslanmıştı.

Yaptığım ıslak noktaya bakarken başka bir şey fark ettim. Bol eşofmanın içinde tamamen ereksiyon halindeydi. Kendi ihtiyaçlarını karşılamaya çalışmadan benim mükemmel bir şekilde tatmin olmamı sağladı. Ama onun da benim kadar iyi hissetmesini istiyorum, bu yüzden bel bandını sert aletin üzerinden yavaşça aşağı çekiyorum.

Bir an düşünüyorum ve sonra eğilip sıgabildiğim kadarını ağzıma alıyorum. Sertçe emiyorum ve o çaresiz bir inilti çıkarıyor ve boşalıyor.

Tamam o zaman.

Sadece bir emişten.

Başımı kaldırıp ağzımdan çıkmasına izin veriyorum ve çıplak göğsümde serbest kalması için onu sıkmaya devam ediyorum. Beni bu kadar çabuk kaybettiğini görmek kadar heyecanlandıran başka bir şey hatırlamıyorum. Benim için.

Vücudu sarsılmayı bıraktığında gülümsüyorum. Gevşerken bir inilti daha çıkarıyor, bu sefer daha yumuşak ve kalın.

"Sakin söyleme," diyor bana uyarıcı bir tonda, ama gözlerinde buna uygun bir gülümseme var.

Kıkırdıyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. "Şey, senin için çok fazla ön hazırlık vardı, bu yüzden eminim bu senin dayanıklılığın hakkında herhangi bir şüpheye yol açmaz."

"Bacağımı tekrar kullanana kadar bekle." Güveciyle birlikte getirdiğim peçeteye göğsümdeki se- menleri nazikçe siliyor ve sonra beni kucaklayarak aşağı çekiyor. "O zaman sana dayanıklılığım hakkında her şeyi göstereceğim."

"Sabırsızlanıyorum." Beni yanına oturttuğunda iç çekiyorum ve onun sıcacık bedenine sarılarak daha rahat uzanıyorum. Hiç ağrıyacağını hayal etmediğim yerlerim hâlâ çok ağrıyor ama aynı zamanda haftalardır olmadığım kadar rahatlamış durumdayım. Aslında çok daha uzun zamandır.

Belki yıllar.

Yorganı altımızdan alıp üzerimize çekebilmek için etrafta dolaşıyor, ayarlamalar yapıyor. Uzun, memnun bir iç çekiş yaparken saçlarımı öpüyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Peki ya sen?"

"Ben de kendimi daha iyi hissediyorum. Belki şimdi uyuyabilirim."

"Güzel. Ben de." Şimdiden halsizleşmeye başladım. Vücudum tamamen yıpranmış ve gözlerim kapanıyor. "Çok teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Her dakikasını sevdim. İşlerin hâlâ karmaşık olduğunu biliyorum ama ben her zaman sana ihtiyacın olanı veren kişi olmak isteyeceğim."

Yüzümü göğsüne sürttüm. "Tamam. Ben de." "Öyle mi?"

"Evet." Artık neredeyse uyuyorum ve sözlerimi korumuyorum.

"Ben de sana her zaman ihtiyacın olanı vermek istiyorum."

Sanırım saçımı tekrar öpüyor ama emin olamayacak kadar kendimde değilim.

"Yani ara verdik mi? Aramız iyi mi şimdi?" diye soruyor usulca.

"Evet. Mola verdik. Her şey ."

"İstedğin adam ben miyim?"

Şu anki halimle ona gerçeklerden başka bir şey söylememin imkânı yok. "İstedğim tek erkek sensin."

Her şey . Önümüzdeki hafta boyunca. Grant'in hâlâ ayağa kalkıp bacağını kullanmaması gerekiyor ama sanki gerçekten birlikteymişiz gibi hissediyorum. Bir çift gibi.

Mutluyum. Tecritten beri hatırladığımdan daha mutluyum. Bu kadar çok Kurt Sürüsünün icabına aynı anda baktığımız için bölgede işler yoluna girdi. Sığınakla ilgili haberler bir şekilde yayıldı ve bize yerleşmeye hazır bir dizi yeni aile geldi. Etrafta daha fazla insan var ve hava heyecanla dolu. İyi bir ruh hali. Aslında hayatın böyle hissettirebileceğini unutmuştum.

Grant'in zorunlu yatak istirahatinin iki haftası dolana kadar herhangi bir endişem, şikayetim ya da kaygım yok. Başlarda her şey yolunda. Tekrar başka şekillerde seks yapabiliriz. Ve yapıyoruz da. Hem de çok.

Ama sonra gündüzleri ortadan kaybolmaya başladı ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sabah ilk iş ATV'lerden biriyle yola çıkıyor ve akşam karanlığına kadar geri dönmüyor. Ona sorduğumda tek söylediği bir proje üzerinde çalıştığı, ama bana daha fazla bilgi vermiyor. Ve bu olmaya devam ediyor. Günden güne. Belli ki üzerinde çalıştığı şeyle meşgul ve onu sadece geceleri yatağıma gelip beni sikerken görüyorum. Seks iyi. Her iki taraf da muhtaç. Eskisi kadar atletik değil, ama bunun nedeni bacağının hala tam formuna dönmemiş olması.

Seks hakkında hiçbir şikayetim yok ve yatak odasında benimle konuşma şeklini her zaman seviyorum, ama onu gördüğüm tek zamanın bu olması beni hala endişelendiriyor.

Tekrar tekrar kendime iyi tavsiyeler veriyorum. Olgun ve mantıklı bir insanın yapması gerektiği gibi endişelerim hakkında onunla konuşmam için kendimi azarlıyorum. Ama sorun şu ki, gündüzleri hiç ortalıkta görünmüyor ve geceleri hemen sevişmeye başlıyor.

Bana dokunmaya başladığında, benim de yapmak istediğim tek şey bu.

Bir sabah erkenden, Travis sığınağa geri döndüğünde Grant her zamanki gibi yola çıkmıştır.

Layne. Hamile birini görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, karnının ne kadar büyük olduğuna şaşırdım, özellikle de bu kadar küçük bir kadında. Ondandır hemen hoşlandım. Güzel ve tatlı biri ve yolculuk onun için inanılmaz derecede zor geçmiş olsa da burada olmaktan memnun görünüyor.

Yapacak başka bir olmadığı için onlara boş bir daireyi gösterip sığınağın düzenini ve prosedürlerini anlatıyorum. Yanlarında bir köpekleri var, bu hoş bir sürpriz oldu. Travis Layne'i küçük bir kanepeye yerleştirdikten sonra köpeği gezdirmek ve cipten kalan eşyaları almak için dışarı çıkıyor.

Layne kalıp onunla sohbet istiyor, ben de bunu seve seve yapıyorum.

"Buraya gelmemize ve tıbbi tesislerinizi kullanmamıza izin verdiğiniz için ne kadar minnettar olduğumuzu bilemezsiniz" diyor. Güzel, kalp şeklinde bir yüzü ve iki uzun kahverengi örgülü saçı var. "Bununla neye bulaştığımızı biliyorduk." Yuvarlak karnını okşuyor. "Ama yine de biraz korkutucu."

"Sadece hayal edebiliyorum. Ben de aynı şekilde olurdum."

"Açıkçası, insanlar binlerce yıl boyunca hastaneler olmadan bebek sahibi oldular, ancak aynı zamanda doğru olan şey, birçok kadın ve bebeğin doğumdan öldüğüdür. Zamana yaklaştıkça daha çok korkmaya başladık." Gülüyor. "Sonunda Travis'i Mack'le birlikte sığınağın geri alınmasına yardım etmesi için göndermek zorunda kaldım, çünkü ona yapacak bir şey vermek ve havada asılı kalarak beni deli etmesini engellemek istiyordum."

"Şey, korkuyor. Bunu anlıyorum."

"Biliyorum. Ben de korkuyorum. Geri dönüp bir doktorunuz, hemşireleriniz, bir kliniğiniz, ilaçlarınız ve ekipmanınız olduğunu söylediğinde bu bizim için bir mucize oldu. Sanırım Travis artık gerçekten nefes alabiliyor." Arkasına yerleştirdiğimiz ekstra yastıklara doğru uzanıyor. "Belki ben de öyle."

"Umarım öyledir. İstedığınız kadar kalabilirsiniz. Tekrar seyahat etmeye hazır olana kadar ya da burada uzun süre yaşamak isterseniz daha da uzun süre."

"Muhtemelen hayır. Küçük evimizi seviyoruz. Ve köpeğimiz Duke, onu eve geri götürmezsek bizi asla affetmez. Orada bizden bile daha uzun süre yaşadı. Ama şimdilik burada olmak bizim için cennetten bir hediye gibi."

Konuşmada hafif bir durgunluk var ama gitmeme hazırmış gibi görünmüyor, ben de "Bana biraz kendinden bahset."

Travis'le nasıl bir araya geldiniz?"

Layne gülüyor. "Bu uzun bir hikaye." "Zamanım var."

Bana aynı kasabadan olduklarını ama birbirlerini hiç tanımadıklarını anlatıyor. Sonra kasabaları göç ettikten sonra ikisi de Fort Knox'a seyahat ederken tanışmışlar. Adam onu yolda güvende tutmuş ve birbirlerine aşık olmuşlar.

"Yolculuğun sonunda beni görmeliydin," diyor Layne, hikâyesini bitirirken yine gülerek. Şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha çok gülüyor. "Benim hakkımda ne hissettiğini bilmediğim için duygusal bir enkaz halindeydim. İşte oradaydı, benden tamamen vazgeçmişti ve bunun herkesin görebileceği kadar açık olduğuna ikna olmuştu ve benim hiçbir fikrim yoktu. İlişkiler hakkında tavsiye almak için gidebileceğim kimse yoktu. Sadece bendim - henüz yirmi bir yaşındaydım ve hayatım boyunca başka kimseyle birlikte olmamıştım ve her şeyi kendi başıma çözmeye çalışıyordum. Onu ne kadar çok sevdiğim konusunda kendimi düğümlüyordum ve onun beni sevmediğini düşünüyordum ve aslında kendimi onun eski sevgilisiyle tekrar bir araya geleceğine ikna ediyordum!"

O zaman. Tam o anda. Bana bir darbe gibi çarptı.

Omuzlarım titriyor, yüzüm buruşuyor ve ağlamaya başlıyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Layne. "Aman Tanrım."

"Özür dilerim," diye boğuluyorum, yüzümdeki yaşları silmeye ve aynı zamanda ona gülümsemeye çalışıyorum. çöküş beni utandırıyor ama elimden bir şey gelmiyor. "Çok özür dilerim. Neyim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Eğer Travis'le ilgili saçmalıklarım seni bu hale getirdiyse, sorunun muhtemelen erkeklerle ilgili olduğunu tahmin ediyorum."

Başımı sallıyorum. Elbette . Endişelerini anlatışı benim hissettiklerime o kadar benziyor ki. Sadece bana açıkça tapan, tamamen sadık bir Travis'im yok. Sadece beni bütün gün yalnız bırakmaktan son derece mutlu olan, ağzı sıkı bir göt herif var.

"Tüm bunları konuşabileceğin biri var mı?"

Başımı sallıyorum. Tamamen yalnız olmadığımı biliyorum. Güvenebileceğim birkaç kadın var. Mary gibi. Ama nedense bu konuyu ona hiç .

Zavallı Noah ile birlikte olmamı istedi. Belki de Grant gibi bir adamla ilişkinin ne kadar zor olacağını biliyordu.

"O zaman konuş benimle," diye devam ediyor Layne. "Bir yabancı olduğumu biliyorum ama bazen bir yabancıya anlatmak daha kolaydır. Sana bir şey vereceğime söz veremem."

harika bir tavsiye, ama bunu getirdiğinizde kendinizi daha iyi hissedebilirsiniz."

Burnumu çekiyorum, boğazımı temizliyorum, yüzümü siliyorum ve doğruluyorum. "Bu bir karmaşa."

"Her zaman bir karmaşa vardır. Çok şey bilmiyorum ama en azından bu kadarını biliyorum. Senin adamın şu büyük, mavi gözlü olan ve her şeyden sorumlu olan adam, değil mi?"

"O gerçekten yetkili değil-" İtirazımı dile kesiyorum. Resmi pozisyonu ne olursa olsun, Grant her zaman içgüdüsel olarak otorite sahibi olacaktır. "Evet, bu o. Onu ne zaman gördün?"

"Travis ve ben gelirken o da gidiyordu. Travis onu işaret etti. Gerçekten çok yakışıklı."

"Evet," diye katılıyorum kederle.

"Öyle." "Peki sorun ne?"

"Birlikteyiz. Yani, herhangi bir tahmine göre, sanırım birlikteyiz-er. Bir çiftiz."

"Onu seviyor musun?"

Bunu daha önce kendime tam olarak itiraf ettiğimden emin değilim ama Layne'e itiraf ediyorum. Cevap çok basit. Çok açık. "Evet. Ona tamamen aşığım. Ama onun benim hakkımda ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

İçim rahatladı, Layne beni ciddiye aldı. Kaşlarını çatıyor ve bir dakika düşünüyor. "Sana söylemedi mi?"

"Hayır. Beni sevdiğini ya da benden hoşlandığını hiç söylemedi. Onunla birlikte olmaktan mutluyum. Gerçekten mutluyum. Ve aptalca bir peri masalı da beklemiyorum. Ama nasıl hissettiğini bilmemek beni güvensiz yapıyor. Öylece devam edemiyorum. Her zaman her şeyi sorguluyorum."

"Bu son derece normal. İlişkinizde kendinizi hissedebilmelisiniz ve bunu istemek aptalca değil. Bazı erkekler çok fazla şey hissetseler bile duygularını açığa vurmak istemezler. Travis istemedi. Bunu söylemesi için vurulması gerekti."

Buna usulca, kuru bir şekilde gülüyorum. "Grant vuruldu. Ve hala bir şey söylemedi."

"Peki, sana ne söyledi? Yani, nasıl hissettiğiyle ilgili. Belki bu bize bir ipucu verir."

Sıcaktan kızardım. Grant'in bana söylediği ve duyguları ima eden her şeyi hatırlayabiliyorum. Kelimesi kelimesine. Ama bunları yüksek sesle söylemek, zihnimde tekrar tekrar yaşamaktan farklı.

Ama kendimi başlamaya zorladım. "Şey, aramızdaki ilişkinin iyi olduğunu açıkladı. İyi olup olmadığını sordu, ben de iyi söyledim."

Bu sadece birkaç hafta önceydi."

"Tamam. Bu iyi bir işaret gibi görünüyor - ilişkinizin durumunu . Başka ne var?"

"Onun için her şey olduğumu söyledi."

"Aman Tanrım! Aynen söyledi. Sen benim her şeyim misin?"

"Evet. Tam olarak bu kelimeler. Ama o sırada..."

"Ah."

"Yani belki de sayılmaz."

"Bilmiyorum." Birkaç dakika düşünmek için duraklar. "Travis yatakta söylediklerinde ciddi ama sanırım bazı erkekler değil. Muhtemelen erkeğe göre değişir."

"Evet. Bir sürü başka seksi şey de söyledi ama bunlar sayılabilir de sayılmayabilir de." Birkaç yavaş nefes alıyorum. "Bana ihtiyacım olanı veren kişi olmak söyledi."

"Güzel." Layne'in gözleri kocaman ve geniş. "Başka ne var?"

"Bana bir şey olursa bu dünyada hiçbir şeyi kalmayacağını söyledi."

"Tamam, cidden mi? Bu bir aşk ilanına benziyor. Gerçekten sana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüyor musun?"

"Sanırım onun da duyguları var. Yani, tüm bunları söyleyerek boşuna mı endişeleniyorum diye merak ediyorum. Yatakta her zaman onun gibi hissediyorum... her zaman doğru hissettiriyor. Ama son zamanlarda diğer konularda biraz mesafeli davranıyor. Onu sadece geceleri görüyorum."

Düşünürken alt dudağını çiğniyor. "Ve ona sadece onu sevdiğini söyleyip ne cevap vereceğini görmek için beklemek istemiyor musun?"

Bu düşünce karşısında hafifçe geri çekildim.

"Tamam," diyor başka bir kıkırdamayla. "Muhtemelen ben de bunu yapamazdım. Bu herkesin verdiği ama çoğumuzun gerçekten uygulayamadığı bir tavsiye. Bahse girerim muhtemelen seni seviyordur ama belki de senin aynı şekilde hissetmediğini düşünüyordur. O yüzden ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Ne hakkında?" Erkek sesi ikimizi de şaşırtıyor. Travis bavulları ve köpekleriyle birlikte daireye geri döndü.

Layne bana bir bakış attı. "Ona söyleyebilir miyiz? Muhtemelen sana benden daha iyi tavsiyeler verebilir. Taksi şoförlüğü hakkında her şeyi bilir."

Tereddüt ediyorum. Travis sessizce Layne ve bana bakıyor, sonra tekrar dönüyor. Sonunda başımı salladım.

"Tamam, harika. Travis, bize yardım etmelisin. Olivia sevdiği adamın onu sevip sevmediğinden emin değil ve biz de bu çıkmazı kırmak için ne yapmamız gerektiğini bulmaya çalışıyoruz."

"Pekâlâ," diyor yavaşça, odadaki ikinci sandalyeyi çekip uzun gövdesini içine indirerek. "Ona sormak istemiyor musun?"

"Bunu yapacağı için gergin," diye yanıtlıyor Layne, ben daha bir bahane bulamadan. "Onu buna itebilecek bir şey düşünemez misin? Ondan hoşlanıyormuş gibi davranıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yani Grant'in onu gerçekten sevip sevmediğinden emin değil-"

"Bekle!" diye araya giriyor, sırtını dikleştiriyor ve hızla bana bakıyor. "Bekle bir dakika. Grant'ten mi bahsediyorsun?"

"Tabii ki ondan bahsediyorum. Başka kimden bahsediyor olabilirim ki?" Travis'in Grant ile benim bir çift olduğumuzu bilecek kadar bizi varsaymışım.

"Bilmiyorum. Belki yanında başka biri vardır diye düşündüm ve Grant için kendimi bok gibi hissediyordum. *Onun* sana karşı hissettiklerinden hoşlanacağını düşünmemiştim."

"Neden olmasın?" Layne soruyor.

Başını hafifçe sallar. "Oldukça açık olduğunu düşündüm. Bu adam onun için deli oluyor."

Layne heyecanla ellerini çırpıyor. "Yani sence onu gerçekten seviyor mu?"

"Uh, evet."

"O zaman neden hiçbir şey söylemiyor?" Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturup biraz kendime sarılarak soruyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum. Ve aynı zamanda utangaç. Ayrıca gergin, heyecanlı ve kafam karışık.

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen senin de onu sevmemenden çok korkuyordur." Başını çeviriyor ve Layne'e sevgiyle gülümsüyor. "Tıpkı benim gibi."

Layne elini tutmak için uzandı ama gözleri bana odaklanmıştı. "Bu cesaret verici. Belki de bu kadar endişelenmene gerek yoktur."

"Belki." Eskisinden daha umutluyum ama bu bir sonraki adımı bulmama yardımcı olmuyor. "Ama hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum."

Travis hiç tereddüt etmeden "Korkut onu," dedi.

"Ne?"

"Eğer kalkıp ona sormak istemiyorsan, o zaman onu korkut. Seni kaybedebileceğini düşünmesini sağlayacak bir şey yap. Bu onu harekete geçirecektir."

Beklediğim gibi bir tavsiye değil ama yine de ilgimi çekti.

Korkut onu.

Bunu nasıl başarabileceğimi merak ediyorum.

Tüm günümü Grant'i doğru yöne itmek için yapabileceğim bir şeyler üzerine beyin fırtınası yaparak geçiriyorum ama hiç ilham gelmiyor. Geceleri gelip benimle yatmaması için dairemin anahtarını geri istemek ya da başka biriyle ilgileniyormuşum gibi davranmak gibi aklıma gelen tüm olasılıklar çok sahte ve melodramatik geliyor. Çok fazla yalan gibi geliyor.

Onunla oyun oynamak istemiyorum. Sadece benim hakkımda ne hissettiğinden emin olmak istiyorum.

Yemekten sonra daha iyi fikrim yok ve sığınağa geri dönmeden önce bacaklarımı esnetmek ve biraz temiz hava almak isteyerek kampta amaçsızca dolaşıyorum.

Belki de bariz tavsiye aslında burada en iyisidir. Belki de sineye çekip onunla konuşmalıyım.

Tabii eve dönebilirse.

"Olivia!" Bir erkek sesi ama Grant'in değil. Bu Ben, sığınaktaki benim yaşımdaki adam. Bana karşı hep arkadaşça davranırdı. Son zamanlarda daha çok. Belli ki birkaç hafta önce kilitlendiklerinde Tara'dan ayrılmış, o yüzden muhtemelen biraz yalnız.

Bana yetişmesini beklemek için duraklıyorum. "Selam. Nasıl gidiyor?" "Fena değil. Meşgul müsün?"

"Hayır. Sadece biraz yürüyeceğim. Henüz içeri girmeye hazır değilim."

"Ben de." Bana gülümsüyor. "Belki birlikte yürüyüşe çıkabiliriz."

Arkadaşlık için mutlu olduğumdan kabul ediyorum. Kampta dolaşılıyor, aklımıza gelen her şey hakkında gelişigüzel konuşuyoruz.

Açıldığını gördüğümde kapıya çok yaklaştığımız. Güneş batmaya başlıyor, bu yüzden yeni gelenin kim olacağından oldukça eminim ve kalbim beklentiyle hızlanıyor.

Evet, öyle. Grant. ATV'ye biniyor ve park ediyor.

Nedense bu beni yeniden sinirlendiriyor. Bütün gün gitmiş . Tekrar. Ve bana ne yaptığını söylemeyi reddediyor.

Ne tür bir iş onu kamptan ve sığınaktan bu kadar uzun süre uzaklaştırabilirdi ki?

Sinirlendiğim için arkamı dönüyorum, Ben'e odaklanıyorum ve Grant'in aracından inip yanında getirdiği çantayı aldığını bildiğim yere bakmıyorum.

Sanki bütün gün nefesimi tutmuş dönmesini bekliyormuşum gibi oraya koşup onu karşılamama gerek yok. Benimle konuşmak istiyorsa kışını kaldırıp buraya gelebilir.

"Erkek arkadaşın döndü," diyor Ben, omzumun üzerinden bakarak. "Biliyorum." Arkamı dönmüyorum.

"Kavga mı ettiniz?" "Pek sayılmaz."

"Biraz kızgın görünüyorsun. Umarım bana değildir."

"Sana değil. Bu o. Ben sadece..." Bunu nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Sonra birden Travis'in tavsiyesini hatırlıyorum ve nihayet ihtiyacım olan ilham kıvılcımı çıkıyor. "Hey, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette," diye yanıtlıyor Ben. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Şu anda bir şey yapacağım ve bunu ciddiye almanı ya da sana asıldığımı düşünmeni istemiyorum."

Bir an şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ama o her zaman zeki olmuştur. Gülümsemesi uzun sürmez. "Onu biraz kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

" gibi bir şey. Sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. Aklında ne var?"

Ben'i öpmeyeceğim. Bu birçok nedenden dolayı yanlış olur. Ama bir elimi omzuna koyuyorum ve yüzüne gülümseyerek ona doğru sallanıyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyor Ben. "Bana çok kızacak. Beni dövmesine engel olacaksın, değil mi?"

Kıkırdıyorum, kızarıyorum ve kendimi saçma bir şekilde güçlü hissediyorum.

"Tabii ki yapacağım.

Ama bunu yapacağını sanmıyorum. O sadece-"

Başka bir şey söylemiyorum çünkü Grant aniden üzerimize geliyor. *Yaklaşıyor*. Ben'e attığı bakış kadar buz gibi soğuk baktığını hiç görmemiştim.

Oldukça anlaşılır bir şekilde, Ben benden bir adım geri çekildi.

Gözlerini Ben'e diken Grant, neredeyse fısıltıyla, "Yürü... uzaklaş... şimdi," dedi.

Ben bana küçük bir el salladı ve buradan gitti. Çabuk.

Gitmesini çünkü birden Grant'e bakmaya korkar oldum.

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni kendisine doğru çeviriyor. Gözleri hâlâ soğuk ve kızgın. Ama aynı zamanda vahşî. Sahiplenici. "Ne oluyor prenses?" diye homurdanıyor gözle görülür bir şekilde sıkılmış çenesinin arasından.

Ondan bir tepki istedim. Şimdi kesinlikle bir tane aldım.

BİRKAÇ SANİYELİĞİNE NE DİYECEĞİMİ BİLEMEDİM.

Grant bana sessizce öfkeli bir şekilde bakıyor ama çok geçmeden altında kalbimi parçalayan çaresiz bir şaşkınlık görüyorum.

İlk kez değil, kendi yumuşak kalbim yapmak istediğim şeyin önüne geçiyor. Neredeyse üzgün olduğumu, onun benim her şeyim olduğunu, sevdiğim tek erkek olduğunu haykıracaktım.

Sonra neredeyse bir haftadır her gün, yokluğuyla ilgili hiçbir açıklama yapmadan beni terk ettiğini hatırlıyorum.

Bana karşı olan hislerini asla itiraf etmediğini hatırlıyorum.

Bu yüzden bir duygu birikintisi içinde erimek yerine, şaşkın bir masumiyet ifadesiyle onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Ne? Bir sorun mu var?"

"Bir şey mi...?" Sesinde bir gümbürtü var. Sorumu tekrarlamayı bitirmiyor.

Şimdi ağır nefes alıyorum. Yanaklarım sıcak. Büyük bir çabayla sesimi sabit tutmayı başarıyorum. "Bir sorun mu var?"

Hemen cevap vermiyor ama içinde çalkalanan duyguları görüyorum. Derin. Güçlü. O kadar çok ki, daha önce ondan hiç görmediğim bir şekilde taşmak zorunda.

Beklerken nefesimi tutuyorum.

Omuzlarımı bıraktı ve şimdi elleri iki yanında kenetlenmiş durumda. Çenesinde ve boğazında bir günlük koyu renkli kirli sakal var. Alnı ve burnu terden olmuş. Sonraki kelimelerini sanki söylenmeye direniyorlarmış gibi zorla söylüyor. "Beni... artık erkeğin olarak istemiyor musun?"

Ağzım açılıyor ama ses çıkmıyor. Oyun oynamakta hiçbir zaman iyi olmadım ve bu soruya gerçek dışında bir cevap vermemin hiçbir yolu yok.

Başı hafifçe seğiriyor ve sağ omuzunun üzerinden kaşlarını çatıyor. "Pekala, zor. Başka bir erkeğe sahip olamazsın! Beni artık istemediğini açıkça söyleyene kadar senin erkeğim."

İçimdeki küçük ve güvensiz bir şey, onun sert küstahlığı karşısında heyecanlanıyor. Yine de bir yanıt vermeyi başaramıyorum.

Grant devam ediyor, "Senin erkeğin olduğumu söylemiştin. Aramızın iyi olduğunu söylemiştin."

Bu son ifade beni bir tepki vermeye itmeye yetti. "Bu, bana hiçbir şey söylemeden Tanrı bilir ne yapmak için bir hafta boyunca her gün izin almaya karar vermeden önceydi! Bu, geceleri becereceğin bir bedenden başka bir şey değilmişim gibi davranmaya başlamadan önceydi. Böyle davrandıktan sonra hâlâ her şeyin iyi olduğunu düşünmemi mi bekliyordun?"

Benden bile daha yüksek sesle nefes alıyor. Her nefesi boğazında düğümleniyor. Ama şimdi birkaç kez göz kırpmıyor ve hafif bir geri adım atıyor. "Ne?"

"Beni duydun. Nasıl hissetmemi bekliyorsun? Belki beni hiçbir zaman benim seni sevdiğim gibi sevmeyeceksin ve belki ben de eninde sonunda bunu kabulleneceğim. Ama ben hâlâ gerçekten birlikte olduğumuzu sanıyordum! Ve en sinir bozucu, kapalı olduğun yıllarda bile bana hep bir değerim varmış gibi davrandın. Ama şimdi..."

Kahretsin, gözyaşlarına boğuldum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, uzanıp beni göğsüne doğru çekiyor, böylece gömleğinin içinde hıçkıra hıçkıra ağlayabiliyorum.

"Ne saçma bir karmaşa." "Dağınıklık mı?" Kendimi geri çekiyorum.

"Buradaki karmaşa ben değilim. Ben yapıyorum Bana neredeyse hiçbir şey söylemeyi reddederken elimden gelenin en iyisini yapıyorum!"

Yüzü artık farklı. O yürek parçalayan şaşkınlık kaybolmuş, gözleri ve ağzı yumuşamış. "Pisliğin sen olmadığını biliyorum. Bu işi berbat eden benim." Sanki bir şey arıyormuş ya da ne yapacağına karar veriyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Hadi prenses. Sana bu hafta ne yaptığımı göstereyim."

"Gerçekten mi?" Omurgam sertleşiyor ve göğsümde umut alevleniyor. Burnumu çekiyorum ve ellerimin tersiyle yüzümü siliyorum.

"Evet. Oraya arabayla gitmemiz gerekecek."

"Ama bir saat kadar sonra hava kararacak. Güvenli mi?"

"Hmm." Düşünürken kaşlarını çatıyor. "Cipi alacağız. O kadar uzak değil."

Ben daha ne olduğunu ve ne anlama geldiğini anlayamadan Grant beni cipe bindirdi, Dave'e bir şeyler söylemeye gitti ve bizi tekrar kampın dışına çıkardı.

"Madem bu bana söyleyebileceğin bir şeydi, neden daha önce söylemedin?" Birkaç dakika kendimi toparlamaya çalıştıktan sonra soruyorum.

Bana yan gözle hızlıca bir bakış attı. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

"Ne?"

"Sürpriz. Senin için bir sürprizdi." "Benim için mi?" Sesim çatlıyor.

Kıkırdıyor, yüzü hâlâ şefkate benzer bir şeyle yumuşamış. "Evet. Senin için. Bana aramızın iyi olduğunu ve beni kesinlikle erkeğin olarak istediğini söyler söylemez aramaya başladım. Ama bulmak beklediğimden daha zor oldu ve aradığım şeyi ancak bugün buldum. Senin için biraz düzeltmek istedim-" Sözünü yarıda keserek başını hüzünle salladı. "Ama her neyse, sana şimdi göstersem iyi olur, böylece seni sevmediğime dair başka saçma yalanlara kendini inandırmazsın."

Göğsümde bütün hafta boyunca beni ağırlaştıran ağrı tamamen ortadan kalktı. Onun yerine çılginca bir çırpınış var.

Yaklaşık yarım saat yol alıyoruz ve nereye gittiğimiz ya da benim için nasıl bir sürprizi olduğu konusunda bana hiçbir ipucu vermiyor. Daha önce hiç gitmediğim bir yöne doğru gidiyoruz. New Haven'a doğru değil, ama manzara çoğunlukla ormanlık tepeler ve ara sıra eski küçük kasabaların kalıntıları.

Sonunda, daha fazla ormanın içinden geçen çakıllı bir yolun hemen önünde durur.

"Burada mıyız?" Etrafıma bakarak soruyorum. Yol, ağaçlar ve çakıllı araba yolundan başka şey göremiyorum.

"Evet." Hafif titrek bir nefes alıyor. "Bir dakika beni dinle. Sana hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim. Baştan beri çok açık bir adam değilim ve beş yıldır sürekli kriz modunda yaşıyorum. Kelimeleri ağzımdan çıkaracak kadar kendimi bırakmak benim için çok zor. Ama gerçekten bildiğini sanıyordum."

Kaşlarım birbirine yaklaştı. "Bildiğimi mi sandın?"

"Nasıl hissettiğimi bildiğini sanıyordum. Bunun çok açık olduğunu sanıyordum."

Uzun zamandır duymak istediğim pek çok şeyi nihayet duyacağımı fark ettiğimden beri sessiz kalıp sadece dinlemeye hazırdım. Ama bu benim tahammül edebileceğimden biraz fazla. "Açık mı? Nasıl hissettiğinin açık olduğunu mu düşündün? Hiç kendinle gerçekten tanıştın mı? Bir tuğla duvarı yorumlamaya çalışmak gibi!"

Kuru bir kahkaha atıyor ve alışılmadık derecede huzursuz bir hareketle kafa derisini parmak uçlarıyla ovuşturuyor. "Evet, sanırım öyle. Ama yine de..." Başını sallıyor ve gözlerini orta mesafeye dikeyyor. "Sorunun bir kısmı, sana karşı hissettiklerimi hissetmemeye çalışarak çok uzun zaman geçirmiş olmam. Sen her zaman sınırların dışındaydın. Başlarda çok genç olduğun için. Sığınaktaki o ilk yıllarda senden neden hep bu kadar uzak durdum sanıyorsun? Sana çok yaklaşmanın benim için güvenli olmayacağını biliyordum. Bu yüzden kendimin sana karşı bir şey hissetmesine izin vermedim."

"Benden hoşlanmadığını sanıyordum," diye fısıldadım.

"Bu konuda daha fazla yanılamazdın. Ama sonra bana geldin ve seni dövüşmek için eğitmemi istedin ve... bu bir hediye gibiydi. Senin etrafında olmam için meşru bir bahaneydi. Ama o zaman bile bunun tehlikeli olduğunu biliyordum, bu yüzden olabildiğince duygusal mesafeyi korudum."

"Ben... Ben bunların hiçbirini bilmiyordum."

Bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Antrenmana başladıktan ve her dakika senin yanında tahrik olduktan sonra ne düşündün?"

Bir kıkırdama beni şaşırtıyor. "Ben bunun sadece... hiçbir şey ifade etmeyen fiziksel bir şey olduğunu sanıyordum."

Yanağımı okşamak için uzandı. "Bana hâlâ kapalı olman gerekiyordu. Korunaklı ve savunmasızdın ve erkeklerle normal bir deneyim yaşamamanın mümkün olmadığı bir duruma zorlandın. Etraftaki tek kişi ben olduğum için sana karşı avantajımı zorlamak yanlış geliyordu."

"Peki ne değişti?"

"Sen yaptın. Benimle ilk hamleyi yapmaya devam ettin ve kendimi buna izin verildiğine ikna edebilmemin tek yolu buydu. Böylece her adımda bir sonraki hamleyi yapmanı bekledim. Ancak o zaman istediğimi alabilirdim. Ancak o zaman ona sahip olmak için kendime izin verebilirdim. Ama hâlâ yanlış bir şey yapıyormuşum gibi geliyordu. Sana dokunmak. Seni becermek. Seninle birlikte olmak. İstediğim her şeydi ve sahip olamadığım her şeydi. Bu yüzden kendimi tutmaya devam ettim."

Senin gibi... Sen de beni istedin. Ta ki sana o kadar aşık olana kadar... Uzak durmam gerekse bile asla uzak duramazdım."

Ona bakıyorum, dudaklarım ayırık, yanaklarım hâlâ sıcaktan kızarmış. "Yani sen... beni seviyor musun? Gerçekten mi?"

"Elbette seni seviyorum prenses. Ben yokken var olmanın nasıl bir his olduğunu zar zor hatırlıyorum."

Gözlerim yanıyor, yaşlarla doluyor. Ama bu sefer düşmüyorlar. "Ben de seni seviyorum."

Uzun bir süre bana bakıyor, yüz ifadesi derin, başı hafifçe titriyor.

"Ne?" Fısıldıyorum, nihayet, nihayet güvende olmalarına rağmen kelimeleri söylediğim için aniden utanıyorum.

"Yok bir şey. Sadece yıllarca bunu söylediğini duymayı hayal ettim. Ama bunu yapacağına hiç inanmamıştım."

"Eğer gerçeği bilmek istiyorsan, orada olmamam gerekirken beni zihninin yasaklı bir kategorisinde tutan bir sürü saçma sapan şey uydurmuşsun gibi geliyor. Ben kiminle birlikte olmak istediğime ve kimi sevmek istediğime karar verebilen, tamamen özerk bir insanım. Ben senin kuledeki prensesin değilim."

"Sonunda bir kulede olmaman gerektiğini öğrendim, ama prensesim olup olmadığın konusunda anlaşılamayacağız."

Yüzündeki hafif kızgınlığa kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Tamam. Artık yasak olduğumu düşünmediğin sürece sorun yok."

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Sanırım sonunda bunu atlatmış olabilirim. Tanrım, Ben'le öyle flört ederek neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordun. Tam umutlanmaya başlamıştım ki, sen gidip onu benden aldın."

"Ben-"

Gözlerini dik dik bakıyor.

"Tamam. Ama bu tamamen çaresizlikten yapılmıştı, yani bunun için de gerçekten sen suçlusun."

Beni öpmek için eğildi. Çok tatlıydı. Ama sonra mırıldandı, "Bana sorabilirdin, biliyorsun."

Sarsılarak sertleşiyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Bunu biliyorum. Ama aramızdaki diğer tüm ilk hamleleri ben yaptım ve bundan . Bunun için biçilmiş kaftan değilim. Bu beni çok güvensiz yapıyor. Yani sıra sende. Öngörülebilir gelecekte ilk hamlelerden sen sorumlusun."

Ağzının köşeleri yukarı kalktı. "Pekâlâ. Kulağa adil geliyor. Tüm ilk hamleleri ben yapacağım. O kadar çok hamle yapacağım ki beni kibirli ve iğrenç bulacağından hiç şüphelen olmasın. Ama bunu senin istediğini unutma."

Ayık yüz ifademi korumaya çalışıyorum ama bu kaybedilmiş bir savaş. Kahkahalara boğuluyorum ve o da beni kucaklıyor.

Bir dakika boyunca cipin içinde oturduk ve içim eriyip lapa haline gelene kadar birbirimize sarıldık.

Bunu örtbas etmek için sonunda geri çekildim ve "Peki sürprizim ne?" diye sordum.

"Oh. Evet." Jeep'i vitesine takar ve yerçekimi sürücüsünü kapatır. "Tamir . Bu yüzden ne olduğundan ziyade ne hayal etmeniz gerekecek."

"Ne buldun böyle?" Önüme bakarak soruyorum ama yol çok dar olduğu için hiçbir şey göremiyorum.

" "

Grant bizi virajın etrafından dolaştırıyor ve ormana giriyoruz. Ancak o zaman çakılların sonunda küçük bir kulübe görüyorum. Kulübenin ötesinde bir göl var.

Güzel, küçük bir göl.

Nefesim kesiliyor ve ağzımı kapatmak için elimi kaldırıyorum.

"Kulübe boş," diyor Grant, biraz çekingen bir sesle. "Uzun zaman önce terk edilmiş. İçerisi berbat durumda, çatının onarılması gerekiyor ve pencereler kırık ama eninde sonunda hepsini halledebilirim. Göl güzel. Derin. Ve suyu da iyi. İçinde yüzebilirsin."

Zar zor hareket edebiliyorum. Zar zor nefes alıyorum. "Bu... bu benim için mi?"

"Evet." Boğazını temizliyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Eğer istersen. Havuz için kullandığımız kimyasallar birkaç yıl içinde tükenecek ve onların yerine koyacak bir şey bulabileceğimizden emin değilim. Ayrıca sığınağın kendisinin de ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum. Tek gereken asansörün tamir edemeyeceğimiz bir parçasının bozulması. On sekiz katlı bir tesiste merdivenleri kullanmak zorunda kalmak orada yaşamayı neredeyse imkansız hale getirecek. Bu bölge artık eskisinden daha güvenli çünkü Kurt Sürülerinin icabına baktık. Ve daha güvenli hale getirmeye devam edeceğiz. Eninde sonunda başka bir yerde yaşayabileceğiz. Yüzebilmeni istedim. İhtiyacımız olduğunda bir evin olsun istedim. Eğer istersen... Eğer istersen. Eğer benimle bir ev istiyorsan."

Hıçkırıklara boğuluyorum. Yüzüm .

"Benimle birlikte olmanın bunun için bir tür ödeme olduğundan değil. Burada benimle yaşamak istesen de istemesen de burası senin."

Omuzlarım titriyor. Gözlerimdeki bulanıklıktan zar zor görebiliyorum. "Hoşuna gitmezse de sorun değil," diye devam ediyor

Grant hızlıca, yüzümü tarıyor ve belli ki tepkimden endişeleniyor.

"Çok yakında kampı inşa etmeye başlayacağız. Eğer başka insanlarla yaşamak istersen, onun yerine orada bir ev inşa ederim. Ya da ikisini de yapabiliriz. Sen nasıl istersen. Sadece hayatının geri o sığınakla

sınırlı olduğunu düşünmeni istemiyorum. Burada daha iyisini yapabiliriz. Gerçek bir evimiz olabilir. Ne istersen, prenses. Sadece

söyle bana,

ve bunu sizin için gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Bütün haftayı benim için bu yeri arayarak mı geçirdin?" Nefes nefese kaldım, bedenim sessiz, gözyaşı dökmeyen hıçkırıklarla sarsıldı.

Hâlâ biraz gergin görünüyor. Elimini iki elinin arasına almak için uzanıyor. "Şey, sadece o değil. Sadece bizim için bu kadar benzin harcamak çok bencilce olurdu. Kampı çevreleyen tüm bölgenin haritasını çıkarıyordum, böylece tam olarak neyin ne olduğunu, kimin nerede olduğunu ve olmadığımız herhangi bir düşman olup olmadığını bileceğiz. Artık elimizde detaylı bir harita var, ki bu da ihtiyacımız olan bir şey. Ama yol boyunca bunu sizin için arıyordum."

O kadar çok ağlıyorum ki hemen cevap veremiyorum.

"Bununla iyi misin prenses?" diye soruyor sonunda. "Dediğim gibi, beğenmezsen sorun değil-"

"Bayıldım!" Kendimi kollarına attım. "Bunu seviyorum. Zamanı geldiğinde, ne zaman hazır olursak, burada seninle bir evim olsun istiyorum."

Gün batımına çok yakın olduğu ve gece seyahat etmek çok daha tehlikeli olduğu için kulübenin ve gölün etrafında çok az zaman geçiriyoruz. Kulübe uzun yıllar bakımsız kaldığı için harap durumda ama potansiyelini görebiliyorum. İki küçük yatak odası, bir kiler ve göle bakan bir verandası var.

Olabileceği gibi hayal edebiliyorum. Ben ve Grant için bir ev ve belki de çocuklarımız bile olabilir.

Bu, kendim için sahip olabileceğimi hiç hayal etmediğim bir umut - Grant'in beni okuldan almaya geldiği ve beni yıllarca tecrit altında tuttuğu o günden beri. Umut benim için bir şeyleri değiştiriyor.

Bu her şeyi değiştirir.

Tek beklentim sığınakta sıkı sıkıya korunduğum bir hayattı ve tek hayalim bu hayatı Grant ile geçirmektir. Daha fazlasına sahip olma ihtimali -buna sahip olmak- sarsıcı.

Kampa döndüğümüzde hava kararmıştı ve kurşun geçirmez araç beni paniklemekten alıkoyan tek şeydi. Sürünün çok gerisinde kalan genç bir geyik için fren yapmak zorunda da yol boyunca başka bir insana rastlamıyoruz.

Sonunda daireme geri döndüğümüzde bitkin düşmüştüm.

Bitkin ama o kadar mutluyum ki içimde tutmakta zorlanıyorum.

Grant oturma odasında öylece durup elleriyle ne yapacağını bilemiyormuş gibi görüldüğünde, "Ben hızlıca bir duş alacağım," diyorum. "Eğer yeterince enerjin varsa, evine dönüp eşyalarını toplamaya başlayabilirsin."

Kaşları kalkıyor ve ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Buraya benimle birlikte taşınacağın için," diye ekliyorum (gereksiz) bir açıklama olarak.

"Tamam. Bence bu mükemmel bir plan ve bundan sonra ilk hamleyi benim yapmam gerektiğinden bahsetmeyeceğim bile."

Bu küçük gerçeği tamamen unutmuş olduğum için donup kalıyorum.

Grant gülüyor. O kadar uzun zamandır, nasıl yapılacağını bildiğinin farkında bile değildim. "Yıkanıp üstümü değiştireceğim ve bu gece yanımda bir yük getireceğim. Gerisini yarın getiririm."

Memnun bir şekilde başımı sallıyorum ve banyoya doğru ilerliyorum.

Grant dönmeden önce duş aldım, dişlerimi fırçaladım, küçük bir önlük giydim ve yorganın altına girdim. Yatak odasının ışığını kapattım ama aydınlık oturma alanının kapısını açık bıraktım ki o içeri girerken görebileyim. Kıyafetler ve kişisel eşyalarla dolu bir arabası vardı ve onu kapının yanına bırakıp yatakta bana katıldı.

Gösteriden sonra giydiği temiz tişörtünü ve eşofmanlarını çıkarıyor ve sadece iç çamaşırlarıyla yorganın altına giriyor.

Sabun ve diş macunu gibi kokuyor. Beni kollarına çekip yan çeviriyor, böylece vücutlarımız birbirine sıkıca bastırılıyor.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye mırıldanıyor kulağıma doğru.

Bedenim sessiz bir eğlenceyle titriyor. "Evet, gittiğın yarım saat boyunca fikrimi değiştirmedim."

"Ve benimle bir hayat kurmak mı istiyorsun? Bir evin olsun mu? Belki bir aile?"

"Evet. Bunların hepsini seninle istiyorum."

"Güzel. Sadece halüsinasyon görmediğimden emin olmak istedim." Boynumun kıvrımını öpmek için başını eğdi. "Seni çok seviyorum prenses. Çok uzun zamandır, bunu sana asla söyleyemeyeceğimi sanıyordum."

"Evet, yapabilirsin." Öpüşmesi daha da hızlanırken sırt üstü dönüyorum. O da benimle birlikte geliyor, ağırlığının çoğunu bana yüklüyor, bu da hoşuma gidiyor. "Bana istediğin kadar sık söyleyebilirsin. Çok uzun zamandır bunu duymayı bekliyordum."

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, kaşınan çenesini yanağıma sürtüyor ve sonra boynumdan aşağıya doğru öpüyor. "Ben de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Elbisemin kumaşı arasından göğüslerimden birini ağzına alırken doğruluyorum.

"Neden bu şeyle uğraştın ki?" diye homurdanıyor, önlüğümü avuçlayıp başımın üzerinden yukarı çekiyor. "Sen de benim gibi aksiyona hazır olmalıydın."

Kıkırdayarak parmak uçlarımı sırtında omuzlarından kıkına kadar gezdiriyorum. "Yatakta çırılçıplak yatarken kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Neden aptalca olsun ki? Bunun için kullanılan kelime pratik." Elbisemi odanın öbür ucuna fırlattıktan sonra kendini kaldırıp bana bakmaya başladı, gözleri göğüslerime odaklanmıştı. Yatak odasının kapısını açık bıraktığı için içeriye bolca ışık giriyor. "Seni böyle görmeye asla doyamayacağım."

Bunu duymak çok güzel. Tüm vücuduma ılık bir zevk dalgası gönderiyor. Bana o kadar uzun süre bakıyor ki kalçalarımı kıvrıyorum. Bana bakışı bile beni ediyor.

Sanki farkındaymış gibi gülümsüyor.

"Çok kendini beğenmiş görünüyorsun. İğrençleştiğin konusunda yalan söylemiyordun," diyorum ona.

Vücudu eğlenceyle titriyor. Dudakları ve diliyle meme uçlarımı okşamak için başını eğiyor. Amıma sokulana kadar öptüğünde hâlâ biraz gülüyor gibi hissediyorum ve bacaklarımı omuzlarına asıp parmakları ve ağzıyla boşalmamı sağladığında hâlâ gülümsediğinden eminim.

Dizlerinin üzerinde oturacak şekilde pozisyonunu ayarladığında hala nefes nefese ve orgazmın etkisiyle titreşiyorum. Kalçalarımı kaldırıp içime giriyor ve o başladığında bir elimle yatak başlığına tutunuyorum

Beni beceriyordu, vücudum çaresiz ve tamamen onun görüşüne açıktı. Tekrar boşalana kadar diğer elimle klitorisimi ovuyorum.

Sonra beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çeviriyor ve arkamdan alıyor. Bu pozisyon benim için her zaman işe yarıyor, bu yüzden yüksek sesle ağlamalarımı bir yastığa bastırmak zorunda kalıyorum. Sonunda beni tekrar ters çeviriyor ve bacaklarımı sırtına dolamama yardım ediyor.

Terden sıırıslıklam olmuşum, göğsüme kadar kızarmışım ve maraton koşmuşum gibi nefes nefese kalmışım ama yüzündeki derin, gergin şefkate gülümsüyorum. "Bu gece biraz , değil mi?"

"Hırslı değil," diye mırıldanıyor kalın kalın. Belli ki o da benim kadar bitkin ve neredeyse bırakmanın eşiğinde. Aleti içime gömülü ama henüz hareket etmiyor. "Aşığım. Sana çok aşığım. Ve ne kadar aşık olduğumu bilmeni istiyorum."

"Var. Şimdi seviyorum. Ben de seni seviyorum."

"Tekrar söyle." Kalçalarını sallamaya başladığında kelimeler yarı yalvarma yarı talep şeklindeydi.

"Seni seviyorum." Şimdi içimde ne kadar derin hareket ettiğini görünce nefesim kesiliyor ve eğiliyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Söylemeye devam et." Şimdi başını eğdi. Beni sertçe beceriyor, yüzü çabayla bükülmüş. Kendini tamamen kaybetmenin eşiğinde. "Asla durma."

"Seni seviyorum." Tekrar boşalabileceğimi sanmıyorum ama her şey o kadar iyi hissettiriyor ki, tırnaklarımla sırtındaki çizgileri kazımdan kendimi alamıyorum.

Artık kelimelerin ötesinde, gırtlaktan bir ses çıkarıyor.

Sınır tanımayan bir feryat koparıp tam zamanında içimden çıkana kadar onu sevdiğimi tekrarlayıp duruyorum. Kalçama ve uyluğuma boşalırken vücudu doruk noktasına doğru sarsılıyor.

Daha sonra yanıma çöküyor ve bana bakarken gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum.

Ve ben sonunda işeyip temizlenebilmek için yataktan kalkana kadar nefes nefese gülümsemeye devam ediyoruz.

Daha sonra yatak odasına döndüğümde Grant çoktan uyumuştı.

Bir ay sonra yüzüyorum, kulaçlarım soğuk tatlı suyu kesiyor. Güneşi sırtımda hissedebiliyorum ve gözlüklerimin ve berrak suyun içinden gölün dibini görebiliyorum.

Yüzmek için mükemmel bir göl. Yeterince derin ama ürkütücü değil. -Pusuya yatmış canavarları saklayabilecek karanlık girintiler yok. Büyük bir dağ deresinden besleniyor, bu yüzden su durgunlaşmıyor. Düzgünce tanımlanmış şeritlerde yüzmeye ve klor kokusu ve hissiyle çevrili olmaya alışkınım, bu yüzden burada yüzmeye alışmak biraz zaman alacak.

Ama bu inanılmaz. Grant'in onu bulmayı başardığına hala inanamıyorum.

Bu sabah sığınak havuzumuzda bir saat yüzdüm, bu yüzden şu anda tam bir egzersiz yapmama gerek yok. Eğlenmek için birkaç kez ileri geri yüzdüm ve sonra kendimi Grant'in geçen hafta geri kazanılmış keresteden inşa ettiği iskeleye çıkardım, suya dalmamın güvenli olacağı kadar uzağa uzattım.

Kulübe hala dağınık ve muhtemelen bir süre daha öyle kalacak. Yer altında yaşamaktan sıkılan toplumumuz için kamp çevresinde bazı evler inşa etmeye başladık. Grant ve ben, onun inşa ettiği iskele dışında, kulübeyi şimdilik olduğu gibi bırakmaya karar verdik, böylece topluluk inşaat projelerine yardımcı olabiliriz.

Benim için sorun değil. Sığınakta hâlâ mutluyum ve havuzu kullanabildiğim kadar uzun süre kullanmayı planlıyorum. Kulübe gelecekteki evimiz ama şu an için öyle olmak zorunda değil.

Suyun bir kısmını silkeleyip uzun, ıslak örgümü sıkıyorum ve Mack'e sırtıyorum. Ben suya daldığımda rıhtımda uzanıyordu ve hiç kıpırdamadı.

Ama şimdi kucağında bir bebek var ve ona mırıldanıyor.

"Demek bebek bakıcılığı görevi için çağrıldın?" Yanına oturmadan önce daha iyi kurulanmak için bir havlu alarak soruyorum.

"Evet. Layne ve Travis yürüyüşe çıktılar. Öyle söylediler." Mack bebeğe tutunması için parmağını uzatıyor. "Ama sanırım çoğunlukla bir süre yalnız kalmak istiyorlar."

Layne yaklaşık iki hafta önce Abigail adını verdikleri sağlıklı bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Birkaç ay bizimle kalmaya karar verdiler. Kısmen tıbbi kaynaklarımız nedeniyle. Ama aynı zamanda etrafta çok sayıda hevesli bebek bakıcısı olduğu için.

Beş yıldır hiçbirimiz bir bebek görmedik.

"Layne doğum yapalı sadece birkaç hafta oldu," diyorum, Abigail'e gülümsemek için eğilerek. "Çok heyecan verici bir şey yapacaklarını sanmıyorum."

Mack kıkırdar. "Öyle demek istemedim. Uzun bir uyku çekmek için yalnız kalmak istediklerinden şüpheleniyorum."

Ben de gülüyorum ve herkesin ne yaptığını görmek için etrafıma bakıyorum. Sonbahar için mevsim normallerinin dışında sıcak bir gün ve bir grup arkadaş piknik yapmak için göle gitmeye karar verdik.

Karantinadan bu yana dışarıda yaptığımız ilk tamamen eğlence amaçlı aktivite. Bir mucize gibi geliyor.

Bazı insanlar suda takılıyor. Diğerleri güneşleniyor. Bazıları da gölgede toplanmış sebze haşlanmış yumurta atıştırıyor.

Görmediğim tek kişi Grant, ama onun ne yaptığını zaten biliyorum.

Mack'e dönerek, "Onunla aran iyi," diyorum. "Öyle mi düşünüyorsun? Çocukları hep sevmişimdir."

"Sen de biraz almalısın."

"İstiyorum ama önce bir kadın bulmam lazım." Hâlâ gülümsüyor ve rahat. Romantik durumu onu rahatsız ediyorsa bile, bu onu mutsuz ediyor gibi görünmüyor.

Bu nedenle, "Bir süre önce bana zaten bir kadının olduğunu ama onu henüz ikna edemediğini söylediğini " diyebilecek kadar rahatım.

Mack yukarı bakar. "Bu doğru. Hâlâ çalışıyorum."

"Nerede o?"

Saatine bakıyor, tarihe baktığını fark edene kadar bu beni şaşırtıyor. Artık takvim tarihlerini hiç düşünmüyorum. Haftanın günlerini bile zar zor takip ediyorum. "Şu anda muhtemelen sahilden dönüş yolundadır."

"Ne? Sahil! Artık kimsenin oraya gitmediğini sanıyordum.

Her yer sular değil mi? Herkesin böyle söylediğini sanıyordum."

"Öyle. Bu doğru. Doğu Kıyısı birbiri ardına kasırgalarla vuruldu ve yıllarca tamamen yaşanmaz hale geldi. Ancak selin bir kısmının çekildiğine dair söylentiler var, bu yüzden Maria ve ekibi her şeyi kontrol etmek için oraya gitti. Şu anda nasıl bir yer olduğunu, orada kimsenin olup olmadığını ve kullanabileceğimiz herhangi bir kaynak kalıp kalmadığını görmek için."

"Maria senin kızın mı?"

"Hayır. Maria bir grup kadına liderlik ediyor. Etrafta dolaşıyorlar. Çok iyi şeyler yapıyorlar. Benim kız da onunla birlikte."

"Oh. Tamam. Peki bu ne zaman dönecekler?"

Mack saatine tekrar bakar. "İki hafta. Üç gün. Altı ya da yedi saat mi?"

Buna gülüyorum ve kolunu sıkmak için uzanıyorum. "Sen gerçekten iyi bir adamsın. Umarım bunun farkına varır."

"Teşekkürler."

"Buralarda şüpheli miktarda bağ oluşmuş gibi görünüyor."

Grant'in sesi arkamızdan geliyor ve beni o kadar şaşırtıyor ki sarsılarak ona doğru dönüyorum.

Bana sırtıyor, terden sırılsıklam olmuş, tişörtü ve şortu tenine yapışıyor.

Gözlerimi deviriyorum ama ayağa kalkarken gülümsüyorum. "Herkes gibi eğlenmek yerine çalışmakta ısrar ettin, bu yüzden başka bir adamla takılmaya karar verirsem beni suçlayamazsın."

Mack hâlâ küçük Abigail'i kucağında tutarken, "Hey, beni bu işe karıştıрма," diye söyleniyor.

Grant son iki saattir kulübedeki bazı ıvır zıvırı temizlemeye çalışıyor. Zaten bu yoldan geldiğimiz için bir şeyler yapmakta ısrar etti ama ben ona sadece iki saat verdim.

Gidip onu sürüklemek zorunda kalmadığım için memnunum. Her zaman çok fazla çalışacaktır.

Bana doğru uzanırken kurt gibi gülümsüyor.

Uzaklaşıyorum. "Şu anda terden sırılsıklamsın, bu yüzden ellerini kendine saklaman gerekecek."

"Ve başka bir adamla takılmaktan bahseden de sensin, bu yüzden terli bir kucaklaşma yaşayacaksın."

Rıhtımda küçük bir itiş kakış maçı yapıyoruz ve bu maç önceden belirlenebilir sonuçlara yol açıyor.

Sonunda beni yakalamayı ve etrafında döndürmeyi başarıyor ve direncimin gücü ikimizi de suya gönderiyor.

Daha sığ sulara doğru ilerlerken gülüyor ve çırpınıyoruz. Grant ayaklarını dibe basar basmaz beni tekrar yakalıyor ve sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor.

"İşte," diyor ıslak saçlarımı okşayarak. Ben hâlâ mayomu ama o tamamen giyinik. Hiç aldırıyor gibi görünüyor. "Şimdi nihayet sarılabileceğim."

Kollarımı ona doladım. "Eh, şimdi su terini temizledi, bu yüzden o kadar da rahatsız edici değil."

"Nahoş mu?" Beni öpüyor ve suyun altında popomu avuçlayana kadar ellerini vücudumda gezdiriyor.

"Pek de nahoş sayılmaz. Sanırım sana katlanabilirim." "Güzel. Çünkü katlanmak zorunda kalacaksın. Hayatının geri kalanında."

Bana gülümsüyor ve bu nedense nefesimi kesiyor. O her zaman tanıdığım adam, ama bir şekilde bundan daha fazlası. Sanki farklı bir dünyada olabileceği adamın bir anlık görüntüsünü yakalamışım gibi. "Mutlu görünüyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Öyleyim. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmadığım için kendimi zor tanıyorum. Tecritten önce bile böyle hissetmiyordum." Sesi yumuşak ve içtendi. Mack ve diğerlerinden o kadar da uzakta değiliz ama şu anda yalnız da olabiliriz. "İyi bir çocukluk geçirdim. Her zaman sadece ben ve annem vardık, ama o benim için her şeyi güzelleştirdi. Sonra orduya katıldım ve orada ne yaptıysam yaptım. Ama sonrasında hedeflerim azaldı. Annem öldü ve kendimi gerçekten bağlı hissettiğim kimsem yoktu. Köklerim yoktu. Topluluk yoktu. Sığınaktaki o işe girdim çünkü maaşı çok iyiydi ama kilitlenene kadar benim için her şey değişmedi."

Gözlerimi dört açmış dinliyorum. Dudaklarım hafifçe ayırık. Aramızdaki sorunları çözdüğümüzden beri bana karşı daha açık davranıyor ama sadece ara sıra bu kadar sözlü olabiliyor.

"İlk başlarda, kriz sırasında bile, sanırım eskisinden daha mutluydum. Çünkü en azından insanlarım vardı. Bir amacım vardı. Herkesi güvende tutmak zorundaydım. Belki bencilce gelebilir ama benim için daha önce sahip olduğumdan daha iyiydi. Kendimi o kadar köksüz hissetmiyordum. Ve en azından seni uzaktan izleyebildim."

Başımı salladım. "İnatçılıktan bahsediyorsun."

"Senin için doğru olanı yapmaya ve senden faydalanmamaya çalışıyordum. Senin de beni istediğini bilmiyordum."

Onu öpebilmek için başını aşağı çekiyorum. "Biliyorum. Ve beklemenin muhtemelen en iyisi olduğunu düşünüyorum. Ama seni istiyorum ve bu asla değişmeyecek."

"Güzel."

Bir süre öpüşüyoruz ama etrafımız başkalarıyla çevrili olduğu için bundan öteye gitmiyor.

Sonunda uzaklaşırken tekrar gülümsüyorum. "Madem paylaşımcı bir ruh halindesin, belki benim için bir soruya daha cevap verebilirsin."

"Her şeyi." Onu doğru okuyabilmem uzun zamanımı aldı ama şimdi bunu gerçekten kastettiğini görebiliyorum.

Ben de "İlk adın ne?" diye sordum.

EPILOG

SEKİZ AY SONRA

GRANT'BEKLEMİYİ PLANLIYORDUM AMA ÇOK YORULDUM.

Sekiz buçukta bir kitapla yatağa giriyorum. Son dört gündür Mack'le birlikte keşif ve eve dönmesi için hazırım. Dışarısı eskisinden çok daha güvenli. Kurt Sürüleri'ni yok etmek çevremizdeki düşmanların çoğunu temizledi ama o yokken hep tedirgin olacağım ve bunun değişeceğinden de şüpheliyim.

Eskiden çoğu zaman onunla giderdim ama şu anda bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdik. Birkaç ay önce, bir yardım malzemesi kervanını korurken bir kurşun kolumu sıyırdı. Çok ciddi bir yaralanma değildi ama şu anda risk almak istemiyoruz, bu yüzden bu seyahatte Grant'e katılmak yerine evde kaldım.

O gelene kadar okumaya niyetli olmama rağmen, onun yerine uyuyakalıyorum.

Akşamın ilerleyen saatlerinde yatağın hareket ettiğini hissettiğimde sersemlemiş ve kafam karışmış haldeydim. Onun tanıdık, toprak kokusunu alıyorum. Benimle birlikte yorganın altına tırmanırken bir hava akımı hissediyorum.

"Uyumuyorum," mırıldanıyorum, sessizce güldüğünü bilecek kadar farkındayım. "Seni bekliyorum!"

Kahkahası yüzeyi kırıyor, sıcak kıkırdaması odayı dolduruyor. "Elbette . Bana uyanık görünüyorsun." Eğildi ve

Dudaklarıma bir dizi hafif ve hızlı dokunuşla öp beni.

"Geri dönmek çok uzun sürdü." Kollarımı ona doladım ve sıktım. Sonra hala normal kıyafetlerini giydiğini fark ettim. "Neden hâlâ giyiniksin? Yatağa gelmiyor musun? Seks için çok uykulu değilim, biliyorsun."

"Bunu duyduğuma çok sevindim, ama önce sana bir hediyem var." Ağzımı tekrar öperken hâlâ gülümsüyordu. Sonra çenemi. Sonra boğazımdaki nabzı. Sonra göbeğime kadar iniyor ve oraya bir öpücük konduruyor.

Parmaklarımı gür saçlarında gezdirirken ben de gülümsüyorum. "Hediyem ne?"

"Gelip görmek için kalkmalısın."

"Ne? Şu yatakta çok rahatım. istemiyorum." "Yarına kadar bekleyebilir."

"Ama ben hediyemi şimdi istiyorum. Bana getiremez misin?"

Yanağını karnıma sürterken hala gülüyor ve sonra beni tekrar öpmek için vücuduma geri dönüyor. "Bu çok büyük."

"Gerçekten mi? Neymiş o?" Merakım artık uyku mahmurluğumun önüne geçiyor. Onu oturacak kadar geriye itiyorum.

"Gelip görmelisin."

Yüzümü buruşturuyorum ama yüz ifadesi o kadar sevecen ve eğleniyor ki sinirlenmem mümkün değil. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve kendimi yukarı kaldırıyorum. Üzerimde yumuşak gri bir pijama pantolonu ve atlet var. Göbeğimde, tişörtün altıyla pantolonumun üst kısmı arasında bir deri şeridi açıkta. "Daha fazla kıyafet giymeme gerek var mı?"

"Hayır. Muhtemelen sorun olmaz. Etrafta senin muhteşem vücuduna bakmak isteyen biri olursa, seni onlara engellerim."

Çaresizce kıkırdayarak bir çift parmak arası terlik giydim ve Grant'i koridorda asansöre kadar takip ettim.

Havuz ve spor salonu katının düğmesine basıyor, ki bu kafa karıştırıcı. "Neden oraya gidiyoruz?"

"."

İnatçı olacak, bu yüzden onu soru yağmuruna tutma içgüdümü bastırıyorum. Bundan hoşlanabilir ve kendini beğenmişliğini köreltmek için bir neden yok.

korumaya çalışmama rağmen, asansör kata ulaştığında onu nadiren gördüğüm gibi sırtıyor, bu yüzden gergin ve heyecanlıyım

çok. "Hediye nedir?" Kelimeler ben onları durduramadan patladı.

Sadece gülüyor ve yürürken elini sırtıma koyarak beni havuza doğru yönlendiriyor.

"Havuzda bir şey mi var?" Gizemli hediye'nin ne olabileceğini hayal bile edemiyorum.

"İçeri gir ve bak."

Kapıdan geçip havuzun güvertesine çıktım. Bir köşede büyük bir sandık vardı. "Bu da ne?" Grant'e doğru soru dolu bir bakış attım.

"Açık. Git ve bak."

Belki de çok açık olmalı. Belki de uyku hala beynimi bulandırıyor. Ama sandığa doğru yürüyüp aşağıya bakarken ne göreceğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok.

Açılmamış kutular ve paketlerle dolu. Onları hemen tanıdım. Havuz için standart kimyasal malzemeler. Çok fazla var.

Keskin bir nefes çekiyorum, ağzımı kapatmak için elimi kaldırıyorum. "Mack ve ben terk edilmiş bir otel bulduk," diye açıklıyor Grant. "Bütün

Yiyecek ve malzemelerin çoğu zaten atılmıştı ama tüm bunları bulduk. Burada havuzu en az birkaç yıl daha çalışır durumda tutmaya yetecek kadar malzeme var."

Giderek azalıyoruz. Bu yılın sonuna kadar havuzu kullanamayacağımı düşünmeye başlamıştım.

Gözyaşlarına boğuldum.

Hâlâ usulca gülmeye devam eden Grant beni kollarına çekiyor ve ben hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bana sarılıyor.

Biraz zaman alıyor ama sonunda doğrulup yüzümü silebiliyorum. "Bebeklik hormonları yüzünden. Doğal olarak bu kadar ağlamaklı değilim." Karnımı ovuyorum. Hamileliğim artık belli oluyor ama henüz kocaman değilim. Sadece beş aylık hamileyim.

Hamile olduğumu ilk öğrendiğimizde ne kadar heyecanlanmış olsak da, gerçeği hazmetmemiz biraz zaman aldı. Bu yeni dünyada bebek sahibi olmak farklı bir şey. Pek çok açıdan daha riskli. Ancak Layne ve Travis'in Abigail'i olduğundan beri, birkaç başarılı doğum günü daha oldu. New Haven'dan Kate ve Miguel, ayrıca komşu çiftliklerden birkaç çift daha, hepsi de tıbbi tesislerimizi kullanmak için sığınağa geldi. Kasabalardan biri bir okul bile kurdu ve toplumumuzdan bir avuç okul çağındaki çocuk

katılıyor. Bebeğimiz uygun yaşa geldiğinde, etrafta bir sürü başka çocuk olacak.

Hiçbir garanti yok. Hiçbir zaman olmadı - eskiden olan dünyada bile - ama artık korkmaktan çok umutluyuz.

"Normalde bu kadar ağlamaklı olmadığını biliyorum." Mavi gözleri, her zaman doğrudan kalbime giden şefkatli bir sahiplenmeyle yüzümü tarıyor. "Ama mutluluktan olduğu sürece istediğin kadar ağlayabilirsin."

"Bunları bulduğuna inanamıyorum! Sen ve Mack onları benim için onca yolu geri getirdiniz."

"Kamyonda yerimiz vardı. Ve diğer insanlar da havuzu kullanmayı seviyor, yani sadece sizin için değil."

"Biliyorum. Ama yine de. En azından senin çoğunlukla beni düşündüğünü biliyorum. Bu yüzden teşekkür ederim."

Gözyaşlarımın geri kalanını başparmaklarıyla siliyor. Sonra eğilip beni öpüyor, yavaş ve nazikçe. Sol elimi bulup kaldırıyor ve alyansımın üzerine hafif bir öpücük konduruyor. Geçen ay kulübemizde evlendik. Töreni komşu kasabadan bir vaiz yönetti. Gölün suyunda güzel mumlar yüzdürdük ve Ben müzik için gitarını çaldı.

Grant mırıldanıyor, "Seni mutlu etmek için bundan çok daha fazlasını yaparım prenses."

"Yapacağını biliyorum. Zaten yaptın. Ama benim için en iyi şey ne biliyor musun?" Ona bakıyorum, kalbim o kadar dolu ki neredeyse göğsüm ağrıyacak. "Sonunda benim de seni mutlu etmeme izin vermen."

YAZARIN NOTU: Eğer henüz okumadıysanız, [Son Işık](#) (Layne ve Travis hakkında) ve [Haven](#) (Faith ve Jackson hakkında) kitaplarına mutlaka göz atın. Bu serinin bir sonraki kitabı [Embers](#) (Rachel ve Cal hakkında). Ağustos ayında çıkacak ve aşağıdaki sayfalarda bir alıntı bulabilirsiniz. Mack'in kitabı Aralık ayında çıkacak.

Yayın duyuruları ve kitap güncellemeleri için, hem Claire Kent hem de Noelle için kullandığım [bültenime abone](#) olduğunuzdan emin olunAdams haberleri .

KÖZ'DEN ALINTI

Kendimi kurşunun vereceği acıya hazırlıyordum ki, ailevi bir ses beni sıçrattı. Arkamdaki adam örgümü bırakıyor ve çatlamış kaldırıma yığılıyor.

Ancak o zaman beni gerçekten bırakmadığını fark ettim. Kafasının yarısı uçmuş.

Bakmak için dönmeden önce bile ne göreceğimi biliyorum. Cal'in kamyoneti Jeep'in arkasında durmuştu. Cal'in kendisi de araçtan inmiş ve ben izlerken bile diğer aracın direksiyonundaki adama ateş ediyor.

Cal taş gibi sert görünüyor. Çakıl kadar sert. Ve kızgın.

Adam düşerken tabancamı düşürdüğünden, onu alıp üçüncü adama ateş ediyorum, çünkü ayakta kalan tek kişi o. Daha önce kanadıyla vurmuş olmalıyım ve kendi tüfeğini Cal'a doğru kaldırdı bile, ama omzundan daha iyi bir atışla onu vurdum ve ateş edemeden yere düştü.

Cal kaşlarını çatarak ilerliyor ve o adamı da kafasından vuruyor.

Çok fazla. Hepsi. Keder, panik, umutsuzluk ve şiddet. Cal'a sırtımı dönüyorum ve acı içinde yola kusuyorum. Bugün kurutulmuş etten başka bir şey yemedim, o yüzden fazla bir şey çıkmıyor. Kendimi kaldırımda ellerimin ve dizlerimin üzerinde buluyorum.

Ben kusarken Cal meşguldü. Cipi kontrol ediyor ve birkaç fermuarlı siyah çanta çıkarıyor. Ölen adamların silahlarını topluyor ve kamyonetinin arkasına atıyor. Ben toparlanıp yüzümdeki ter, gözyaşı ve sümüğü silerken, cipin dört lastiğini de patlatıyor.

Sonra yanıma geldi, bir kolumdan tuttu ve beni ayağa sürükledi. Dizlerimin bağı çözüldü. Ayakta bile duramıyorum.

Başka pek çok şey olmasaydı utanç verici olurdu. Çok daha kötü şeyler.

Cal tek kelime etmeden beni ayağa kaldırdı ve bir tahıl çuvalıymışım gibi omzuna attı. Beni kamyonetine kadar taşıdı. Exxon istasyonunda bıraktığım motosikletin çoktan kamyonetin kasasında olduğunun belli belirsiz farkındayım. Onu bulmuş ve kasabaya doğru bu yolu takip etmiş olmalı.

O adamlar beni Buck her kimse ona götürmeden önce ortaya çıkması iyi, kötü ya da kayıtsız tamamen şanstı.

Her şeyin yakında biteceğini düşünmüştüm ama bitmeyecek. Cal peşimden geldiğine göre bitmeyecek.

Yolcu kapısını açtı ve beni koltuğa bırakıp kapıyı arkamdan çarptı. Sonra sürücü koltuğuna geçip vitesi takıyor ve bana yan yan bakıyor.

Beni tekrar harekete geçiren o bakış oldu. "Seninle yaşamak istemiyorum." Burnum hala akıyor ve onu silmek için sadece ön kolumun arkasına sahibim. "Orada sadece Derek yüzünden kaldım."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Geri dönmek istemiyorum."

"Burada kalamayacağın kesin." Başıyla sinirli bir şekilde eskiden benim memleketim olan yere doğru işaret ediyor. "Senin halkın kim?"

Halkım. Benim hiç yok. Artık yok. "Annem öldü."

"Bunu zaten biliyorum." Onu hiç bu kadar açık bir şekilde kızgın görmemiştim. "Başka kimin var? Büyükbabam, büyükbaban? Amcalar? Kardeşlerin? Kuzenler?" Araba kullanıyor ama sürekli bana doğru bakıyor, nefes nefese.

"Benim kimsem yok."

"Arkadaşların? Komşular?"

"Benim hiç fazla olmadı ama artık hepsi gitti."

Kamyonun farlarının loş bir şekilde aydınlattığı önümüzdeki karanlık yola bakıyor. Birkaç dakika boyunca tek ses benim ara sıra burnumu çekmem.

Sonunda zorlukla yutkunuyorum. "Beni herhangi bir yere bırak. Bir yolunu bulurum."

" olmaz."

Lanet olsun bu adama. Dünyada beni onun kadar çabuk ve onun kadar çileden çıkarabilecek başka bir insan olduğunu sanmıyorum. "Ben senin sorumluluğunda değilim. Kendi başıma olmayı tercih ederim."

"Ne olmak istediğinin bir önemi yok. Dünya neyse odur. Ve her şey şu arkadaki kasaba kadar berbat. Sen küçüksün ve hala çok yumuşaksın. Tek başına güvende değilsin."

Yıllardır ilk defa ağlayabileceğimi hissediyorum. Sesim kesiliyor. "Ama..."

Bana bir kez daha sertçe baktı. "Bak evlat, benden hoşlanmadığını biliyorum. Başka biriyle takılıp kalmayı tercih ettiğini biliyorum. Senin için ölü erkek arkadaşının boktan babasından başka bir şey olmadığını biliyorum. Ama dünya iki yıl önce cehenneme döndü ve şu anda başka seçeneğin yok. Artık yalnız kalmak güvenli değil. Elinde kalan tek seçenek benim."

Ona yapabileceğim hiçbir tartışma yok. Haklı olduğundan eminim. Ve istediğim kadar nefret edebilirim ama bu gerçeği değiştirmez.

Dünyada bana yardım edecek başka kimse yok. Beni güvende tutacak.

Cal dışında kimse.

CLAIRE KENT HAKKINDA

Claire on iki yaşından beri aşk romanları yazıyor. Birkaç yıl üniversite düzeyinde İngilizce öğretmenliği yaptıktan sonra, iki farklı takma adla tam zamanlı olarak yazmaya başladı. Virginia'da yaşamaktadır.

İlk kitapları sıcak ve gerçek duygularla dolu seksi çağdaş romanlardı, ancak Hold serisi ile bilim kurgu romantizmine geçiş yaptı. şu anki kitapları, küresel bir felaketin ardından yakın gelecekte geçen buharlı kıyamet sonrası romanıdır. Yeni kaotik bir dünyada hayatta kalmaya çalışan ve güçlü, huysuz, suskun erkeklere aşık olan akıllı, dirençli kadınlar yer alıyor.

Claire ayrıca Noelle Adams (noelle-adams.com) adıyla daha yumuşak çağdaş romanlar yazmaktadır ve ona ulaşmanın en iyi yolu Noelle Adams adresine (noelle.s.adams@gmail) e-posta göndermektir.

Ayrıca Noelle'i [Facebook](#)'ta takip edebilir veya Claire Kent kitaplarıyla ilgili güncellemeleri almak için [okuyucu grubuna](#) katılabilirsiniz. Daha fazla formasyon istiyorsanız, lütfen [web sitesine](#) göz atın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.